OSTATICUL DIN TRIUNGHIUL DE AUR

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Ostaticul din Triunghiul de Aur

ISBN:
973 – 9138 – 24 – 1

Gérard de Villiers,
L'Otage du Triangle d'Or
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1997

Gérard de Villiers

Ostaticul din Triunghiul de Aur

În românește de
Nicolae Constantinescu

EDITURA
Tineretului

1997

Prolog

Peisajul era de o frumusețe sălbatică. De pe promontoriul creat cu ajutorul buldozerelor se zărea vechea cale spre Kuomin-tang, cu drumeag de laterit, brăzdat de urma roților, care se transforma în mocirlă de la primele ploi. Pornind de la drumul care ducea de la Chiangmai la Mae-Hong-Son, drumeagul se pierdea spre Triunghiul de Aur, ducând până în Birmania. Mike Herald cuprindea cu privirea vegetația de un verde închis care acoperea ca o mantie uniformă o puzderie de coline mici despărțite de văi înguste. Singurele puncte de reper erau – la est – muntele Doï That, cu înălțimea de 1 800 metri, și – la vest – Doï Khu, înalt de 1 300 metri.

Frontiera dintre Thailanda și Birmania șerpuia la nord de aceste două piscuri, pur teoretic. Cam la fiecare sută de kilometri se afla un punct de trecere controlat. Dar era traversată de zeci de drumeaguri ca cel pe care se găsea americanul. Căi impracticabile o parte a anului, chiar și pentru un automobil 4 x 4. De partea thailandeză se considera că frontiera e supravegheată de câteva posturi ale *Border Patrol Police*, dar erau instalate pe pitoni și polițiștii nu ieșeau deloc afară, mai ales noaptea.

În partea birmaneză, nu era nimic. Toată această zonă se afla sub controlul „generalului" Khun Sa, metis shan-chinez, considerat de majoritatea oamenilor normali drept unul dintre cei mai mari traficanți de droguri din lume. Câțiva naivi îl considerau însă un lider curajos, partizan al independenței politice, doritor să smulgă ținutul Shan din ghearele SLORC[1], ultima încarnare a Juntei totalitare birmaneze.

[1] *State Law and Restoration Council*

De mai mulţi ani, Khun Sa domnea deplin peste statul Shan, cu o populaţie de opt milioane de locuitori, o zonă de văi, coline şi platouri înalte, acoperite de o junglă deasă, mare cât un sfert din suprafaţa Franţei, care nu era supusă nici unei autorităţi legale. Cei douăzeci de mii de soldaţi ai MTA[1], armata particulară a lui Khun Sa, erau mai mult decât suficienţi pentru a face faţă atacurilor anemice ale armatei birmaneze sau ale bandelor rivale din Yunnan sau din Laos. Triunghiul de Aur îşi merita numele... În fiecare an, Khun Sa expedia spre lumea civilizată cam o sută cincizeci de tone de heroină de cea mai bună calitate – *White China* sau *nr. 4* – pe acele nenumărate căi secrete.

Macul era cultivat mai la nord, în ţinutul birmanez *Kachin* şi în Laos, iar rafinăriile se aflau instalate pe malul râurilor din ţinutul Shan.

În timpul zilei nu se vedea nimic, drumurile erau pustii. Traficul începea de la căderea nopţii, făcându-se cu camioneta, cu calul, sau chiar pe jos. Sute de „furnici" se puneau în mişcare ca să cumpere de la Khun Sa conteinerul de 700 grame de heroină cu 100 000 bathi[2] pentru a-l revinde cu 150 000 la Chiangmai, placa turnată a traficului.

Mike Herald contempla colinele verzi cu o uşoară senzaţie de greaţă. Nu-i plăcea jungla. Prefera betonul şi poluarea de la Bangkok, unde conducea de cinci ani biroul local al Agenţiei Centrale de Informaţii (CIA). Îi era cald, scaunul era prea mic pentru cele o sută zece kilograme ale sale şi burdihanul lui de băutor de bere.

Ostenit, Herald deschise cu o lovitură de umăr portiera automobilului Suzuki închiriat la Chiangmai şi coborî să-şi dezmorţească picioarele pe micul promontoriu smuls junglei. Domnea o tăcere desăvârşită, cu excepţia târâitului insectelor. Căldura era de-a dreptul copleşitoare. Muştele îi înţepau ceafa plină de sudoare. Îşi îndreptă din nou privirea spre drumeagul pustiu. Circulaţia normală „oficială" se oprea la satul precedent, Nan-mon. După aceea, la douăzeci de kilometri mai la nord, dădeai peste Mai-lun, dar acolo era teritoriu birmanez, frontiera fiind închisă de o barieră simbolică din lemn, legată cu lacăt.

---

[1] *Mong Tai Army*
[2] *4 000 de dolari*

Mike Herald aprinse penultima țigară din pachetul de Lucky Strike cu bricheta Zippo rezistentă la orice uzură, de care nu se mai despărțise de la orezăriile din Ca-Mau. Pe una din fețele brichetei se putea citi această deviză lapidară: *Live by chance, Love by choice, Kill by profession.* Se uită la ceas. Cinci și zece. Matt Grit întârziase aproape două ore.

Riscul să fi avut o întâlnire neplăcută era destul de mic. Acel drumeag era „agreat" de poliția thailandeză. Adică, în schimbul unor bacșișuri substanțiale, polițiștii thailandezi îi asigurau pe superiorii lor că pe acolo nu treceau decât câțiva săteni birmanezi, veniți să-și procure produse de primă necesitate care nu se găseau la ei.

Totuși, de la căderea nopții, camionetele plecau de la Mae-Hong-Son, de la Nam-ka, de la Pai, încărcate cu orez, cu carne, cu muniții. Toate se îndreptau spre Ho-mong, „capitala" statului Shan, situată de cealaltă parte a frontierei; între două și cinci ore de mers, în funcție de starea drumului.

La întoarcere, vehiculele aduceau heroină... Bineînțeles, proprietarii lor nu conduceau niciodată ei înșiși, lăsând această onoare unor tineri care riscau să facă zece ani de închisoare pentru 5 000 de bathi[1].

Într-adevăr, câțiva răi din *Special Forces* ale armatei thailandeze, substanțial retribuiți de DEA[2] americană, organizau uneori ambuscade și confiscau câteva kilograme de heroină, atunci când le permitea puterea armelor de foc.

Aceste veleități legale nu mergeau niciodată foarte departe... Când unul dintre acești vânători de recompense lovea prea puternic, punând în pericol aprovizionarea cu heroină a marilor negustori de droguri, dădeai peste capul lui înfipt într-un băț de bambus la cotitura drumului.

Mike Herald încercă să-și alunge starea de disconfort. În pofida liniștii și calmului care domneau în jur, americanul se simțea mai puțin în siguranță decât pe străzile din Bangkok. Avea impresia că cineva îl observa. Legea se oprea la dumul asfaltat, cu două mii de viraje, care ducea de la Chiangmai la Mae-Hong-Son. Dincolo de el era un adevărat Far West, dar mult mai feroce. Dacă se întâmpla vreun incident, „cavaleria"

---

[1] *200 de dolari*

[2] *Drug Enforcement Administration*

nu venea niciodată. La apariţia primelor stele, poliţiştii din *Border Police* se închideau tematori în cartierele lor punându-şi vată în urechi.

Cinci şi douăzeci! Americanul începea să se neliniştească serios, şi îşi blestema în sinea lui neputinţa. Nici nu putea fi vorba s-o pornească pe drumeag în întâmpinarea lui Matt Grit. Calea era jalonată de „sonerii" invizibile şi rafala unei arme putea să pună brusc capăt cutezanţei unui călător imprudent.

Mike Herald se întoarse la maşina a cărei tablă frigea şi verifică instinctiv prezenţa pistolului Uzi pus în geanta-sport. Alături de armă, americanul găsi numărul din ziua aceea a ziarului *Bangkok Post*, cumpărat la aeroport. În timpul călătoriei adormise şi nu avusese timp să-l citească.

Prima pagină era în mod inevitabil consacrată zguduirilor politicii interne thailandeze. Deschise cotidianul şi, în pagina a treia, îi sări în ochi titlul mare al unui articol pe opt coloane: TOP AIDE OF DRUG WARLORD KHUN SA READY TO BE EXTRADITED TO US[1].

Herald citi cu nesaţ articolul. Datorită unei colaborări impecabile dintre DEA şi ONCB[2] thailandez, poliţia arestase vreo zece traficanţi de heroină care vindeau producţia lui Khun Sa.

Pentru DEA, acesta era diavolul în persoană. Când sosise la Bangkok, ca să ia în primire conducerea biroului local al CIA, Mike Herald fusese pus în temă de colegii lui de la DEA. Ei îi arătaseră pe hartă locul celor şaptesprezece laboratoare de prelucrare a heroinei situate pe teritoriul controlat de Khun Sa, implorându-l să nu aibă nici un contact cu el. CIA avea o reputaţie proastă în Asia de sud-est... În anii şaptezeci, din cauza războiului din Vietnam, heroina din Triunghiul de Aur fusese transportată deseori cu avioanele *Air America*. Trebuia cu orice preţ ca producătorii de opiu să fie împinşi în tabăra cea bună. După terminarea războiului, aceştia îşi pierduseră din importanţă, dar DEA prefera să fie în gardă.

Guvernul thailandez fixase o recompensă pe capul lui Khun Sa. Dar numai de cincizeci de mii de dolari, ceea ce minimaliza

---

[1] *Mâna dreaptă a regelui drogurilor, Khun Sa, gata să fie extrădat în SUA*

[2] *Office of Narcotic Control Board*

foarte tare declarațiile belicoase ale șefilor de la ONCB. În realitate, Khun Sa introducea în fiecare an în Thailanda un miliard de dolari. O sumă care nu era deloc teoretică. DEA estima că unu la sută din creșterea anuală a produsului național brut thailandez provenea din activitățile reprobabile ale lui Khun Sa. De aceea thailandezii se mulțumiseră să smulgă câmpurile de mac situate pe teritoriul lor. Ceea ce provocase creșterea instantanee a prețului heroinei și, o dată cu asta, o creștere a profiturilor din Khun Sa...

Birmanezii erau singurii care ar fi putut să pună capăt isprăvilor traficantului. Dar nu manifestau un entuziasm excesiv. Americanii erau convinși că ofițerii superiori birmanezi erau în secret *asociații* lui Khun Sa. Ei îi furnizau produsele chimice indispensabile prelucrării heroinei, în schimbul unei părți din profiturile lui fabuloase.

Birmania era oricum un coșmar pentru șefii de la Casa Albă. Încăpățânându-se să refuze orice formă de democratizare, chiar și formală, această țară devenise un univers închis de o cruzime grotescă, unde o mână de ofițeri se agățau cu sălbăticie de putere, după ce, în urmă cu cinci ani, condamnaseră la domiciliu forțat pe șeful opoziției democratice, frumoasa Aung San Suu Kyi, și îi masacrase majoritatea partizanilor.

CIA primise atunci ordin să evalueze forțele alternative ale Juntei la putere. Nu existau decât două: karenii și shanii. În ceea ce-i privește pe ultimii, asta însemna să evaluezi greutatea politică reală a generalului Khun Sa, Mike Herald primise această mică și obscură misiune *Humint*[1]. Birmania nu se afla în fruntea agendei președintelui Clinton, așa că era pur și simplu o misiune trecută pe hârtie.

Poate că Mike Herald s-ar fi mulțumit cu un raport lipsit de importanță, bazat pe zvonuri și surse „deschise", dacă hazardul nu i-ar fi venit în ajutor. Șeful biroului CIA de la Bangkok era prieten de multă vreme cu Matt Grit, fost combatant în Vietnam ca și el care, îndrăgostit de Asia, se instalase la Bangkok ca să facă afaceri. În mod oficial, Grit conducea o societate care se ocupa cu telecomunicațiile și cu telefonia prin satelit, Far East Communication Corporation.

---

[1] *Human Intelligence*

Foarte puțini oameni știau că Matt Grit lucra pentru CIA încă din 1963. La început ca *field officer* pentru misiuni speciale. După aceea, ca agent la Bangkok. Acoperirea îi permitea să pătrundă în mediile cele mai diverse și să îndeplinească numeroase misiuni ultrasecrete de ascultări telefonice „clasificate", mai ales în afaceri de spălare a banilor. Era foarte valoros pentru că vorbea chineza și thailandeza.

Într-o zi venise să cineze discret la Mike și îi transmisese o informație deosebit de „fierbinte".

Fusese contactat de un om de afaceri chinez care îl întrebase dacă compania lui putea să amelioreze sistemul de comunicații prin satelit al lui Khun Sa! Era o ocazie atât de nesperată, încât Mike insistase să accepte. Lucrul acesta nu pusese nici o problemă.

Matt Grit discutase de formă tariful și ceruse un avans important. Era de mirare că generalul Khun Sa făcuse apel la americani. Traficantul nu era sectar și nutrea o admirație fără margini față de personaje foarte diferite precum Ho Și Min și George Washington...

Cu siguranță că și chinezii făcuseră investigații asupra companiei Far East Communication Corporation, numai că aceasta era „curată", exercitând o activitate reală.

Prin urmare, Matt Grit îi dăduse întâlnire reprezentantului lui Khun Sa pe acel drumeag și fusese însoțit de unul dintre „colaboratorii" lui, Mike Herald. Cu cinci zile în urmă, se întâlniseră la aeroportul din Chiangmai, de unde merseseră mai departe cu mașina. La locul indicat, la volanul unei camionete negre Toyota, aștepta un thailandez masiv cu părul tuns perie. Individul le arătase o legitimație galbenă a MTA-ului cu fotografia lui și plecase cu Matt Grit. Trebuia să-l aducă înapoi după cinci zile, la aceeași oră, în același loc. Adică la ora trei după-amiază...

Mike Herald împături ziarul. Își simțea stomacul contractându-se de tristețe. Sigur, operațiunea celor de la DEA nu avea nici o legătură cu a lui, dar poate că această intervenție provocase panică în zona de frontieră; poate că trimisul lui Khun Sa nu voia să mai riște trecerea în Thailanda. Mike Herald încercă să-și alunge din minte o altă explicație.

Se instală din nou în mașină și luă hotărârea să revină la

locul întâlnirii a doua zi la aceeaşi oră, dacă Matt Grit nu venea până la şase.

Puţin mai târziu, pe când scruta tronsoanele care ieşeau din oceanul verde, Herald zări, în sfârşit, un vehicul venind dinspre nord. Maşina trecu un drumeag gâtuit şi dispăru într-o porţiune de junglă. Mike Herald reperă puţin după aceea un nor de praf roşiatic. Nu visase. Se apropia o maşină ce venea dinspre frontieră.

O camionetă neagră Toyota apăru la cotitura care preceda promontoriul. Mike Herald sări din maşină în momentul în care camioneta se oprea pe terasament. Omul de la volan, singur în cabină, coborî şi el. Era thailandezul solid cu părul tuns foarte scurt care plecase cu Matt Grit.

– Unde e Matt Grit? răcni Mike Herald. Aştept de două ore şi jumătate.

Celălalt nu se tulbură.

– Generalul i-a cerut să rămână la Ho-mong. Am venit să te anunţ.

– Până când?

Aproape de aceeaşi înălţime, cei doi bărbaţi se măsurau cu o privire dură. Cu faţa lată şi nasul turtit, cu ochii mici şi negri, adânc înfundaţi în orbite, cu vocea răsunătoare şi spatele de luptător, Mike Herald era aproape impresionant.

Când se înfuria, ca acum, emana din el o brutalitate animalică, primitivă. Trimisul generalului Khun Sa nu păru totuşi deloc tulburat.

– Nu ştiu, răspunse el. Am sarcina doar să-ţi înmânez această scrisoare de la *Khun*[1] Grit.

Scoase din buzunarul cămăşii kaki un plic pe care îl întinse americanului, apoi porni spre vehiculul său.

– *Hold it!* strigă Mike Herald cu vocea tremurându-i de furie.

Thailandezul se opri. Mike desfăcu plicul şi găsi o ilustrată cu câteva rânduri scrise de mâna lui Matt Grit. Mesajul era foarte scurt: „Mike, avem o problemă gravă. Generalul ştie cine sunt. A hotărât să mă ţină aici. Cere ca în schimbul eliberării mele să-i fie dat Lo Te Ming, tipul care a cerut să fie extrădat. Fă ce poţi. Totul e în regulă, stau bine cu moralul".

---

[1] *Domnul*

Era şi un post-scriptum: „Poţi să afli veşti despre mine sau să comunici informaţii sunând la 01 953 7598".

Numărul unui telefon portabil... Scrisul lui Matt Grit era ferm. Cu toate astea era reţinut ca ostatic. Lo Te Ming era mâna dreaptă a lui Khun Sa care fusese arestat de poliţie. Lo Te Ming acceptase să colaboreze cu poliţia cu condiţia să fie extrădat. Era clar că traficantul nu-l voia înapoi ca să-l decoreze...

– Pot să plec?

Matahala de thailandez aştepta nepăsătoare. Mike Herald simţi o pornire brutală de a ucide, dar reuşi să se stăpânească.

– Aşadar, Khun Sa l-a luat ostatic pe Matt Grit! zise el.

– Nu ştiu.

Furia lui Mike Herald deveni şi mai mare. Ridică un deget ameninţător spre trimisul lui Khun Sa.

– Spune-i bulangiului tău de general că dacă se atinge de un singur fir de păr de-al lui Matt, o să vin să-i smulg boaşele cu mână mea.

Thailandezul nici nu clipi, de parcă n-ar fi înţeles. Se îndreptă spre Toyota lui, întoarse şi o porni din nou spre frontieră. Mike Herald rămase încremenit câteva clipe, apoi urcă în Suzuki. Cum putuse să afle Khun Sa că Matt Grit era agent al CIA? Până unde ar fi mers cu şantajul? Exista vreo şansă să i se dea satisfacţie?

Luarea de ostatici era ceva obişnuit în Asia, dar mobilurile erau deseori mârşave, iar cu bani se putea negocia... Apăsând puternic pe acceleraţie, cu stomacul ca de plumb, Mike Herald conducea atât de repede încât rată un făgaş şi aproape că se răsturnă. Înjurând ca un birjar, americanul redresă maşina şi îşi continuă coborârea spre drumul asfaltat. Ar fi dat orice ca să ajungă mai repede la Bangkok.

Cu toate acestea, relaţiile lui cu thailandezii puteau să-i permită să găsească un mijloc de recuperare a acestui Lo Te Ming, chiar dacă ar fi costat mult. Nu avea de gând să se zgârcească. De la războiul din Vietnam, americanii practicau o regulă absolută: să se facă orice pentru recuperarea unui om căzut în mâinile inamicului.

Din cauza stării în care se afla, Herald abia îşi dădu seama că nu mai era scuturat ca un prun şi că acum mergea pe asfalt. Luă pachetul de Lucky, aprinse ultima ţigară, trase cu sete

primul fum, şi tăria ţigării alungă deocamdată imaginile îngrozitoare care îi treceau prin minte.

N-ar fi vrut să fie în locul lui Matt Grit.

*

* *

John Simpson, numărul doi în DEA din Thailanda – un negru firav cu pielea de culoarea antracitului, plin de diplome, ai cărui ochelari cu ramă metalică îi accentuau latura intelectuală –, se retrase în spatele biroului, de parcă Mike Herald ar fi vrut să-l lovească. Alb de furie, omul de la CIA îi arunca în faţă reproşuri cu o voce tunătoare!

– Nu puteţi să-mi spuneţi că aveţi o operaţiune în curs de desfăşurare împotriva lui Khun Sa! *Shit!* Lucrăm pentru acelaşi guvern, nu?

Ochii lui mici, injectaţi de sânge, se uitau fix la Simpson. Negrul era înspăimântat ca în faţa unui elefant gata să pronească la atac. Nu-i plăcuse niciodată Mike Herald, om de teren, deseori cu o ţinută cam neglijentă, care nu dispreţuia escapadele la Patpong. Cam retras, dar un profesionist excelent, atunci când făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să semene cu un WASP[1], foarte acceptabil, cu accent bostonian. Îşi coborî privirea spre sertarul în care ţinea totdeauna o armă. Oare pistolul lui Beretta 92 era încărcat?

Îi era frică de Mike Herald. Încercă să zâmbească liniştitor.

– Mike, n-am fi dezvăluit această informaţie nici preşedintelui! Era vorba de succesul operaţiunii. „Tiger Trap" va face mult rău acestor *bad boys*, iar Khun Sa n-o va uita prea uşor. Oamenii pe care i-am arestat constituie toată osatura clandestină din această ţară. Iar Lo Te Ming, care e mână dreaptă a lui Khun Sa, îi cunoaşte toate afacerile. Imediat ce va fi la adăpost, Lo Te Ming va începe să vorbească.

Se grozăvea de pe-acum cu un zâmbet nerod.

Mike Herald simţea că îi pocneşte inima. „Negrotei nenorocit", îşi zise el. Cu preţul unui efort supraomenesc, Herald reuşi să-şi controleze respiraţia, trase spre el un scaun şi se aşeză. Apoi spuse cu un ton mai calm.

– John, trebuie să mă înţelegi. Matt Grit este unul dintre cele mai bune elemente ale CIA, şi mi-e vechi prieten. De

---

[1] *White Anglo-Saxon Protestant*

treizeci de ani conduce operațiuni speciale sau clandestine. Timp de patru ani a făcut parte din *Special Operations Forces* din Vietnam. A comandat, pentru NSA, operațiunea „Grand Eagle", pentru noi, „Lazarus", pentru DIA, „Velevet Hammer". Niște chestii atât de secrete, încât nici n-am voie să-ți pomenesc de ele. Fără a mai vorbi de treaba pe care o face de ani de zile aici la Bangkok... Este căsătorit, are doi copii. A primit atâtea decorații încât ai putea să tapisezi cu ele peretele din biroul ăsta: trei Silver Star, două Purple Heart, două Legion of Merit! În total, peste șaizeci. *Oustanding!*[1].

Mike Herald își trase repede sufletul și continuă:

– M-aș duce și-n iad ca să-l scap pe tipul ăsta! De când m-am întors din nord, am avut legături cu bugnulii. Târgul e clar. Khun Sa ne dă o lună ca să i-l aducem pe Lo Te Ming. Dacă nu, ne trimite capul lui Matt Grit. Așa că trebuie să mă ajuți. Nu e prima dată când pui mâna pe unul din nenorociții ăia de traficanți de droguri. N-o să muriți dacă o să-l puneți în libertate. Mai ales că, după părerea mea, nu sunt speranțe că o s-o mai ducă mult. Iar eu, jur pe Dumnezeu, îți voi fi recunoscător pentru asta.

În trei zile, descoperise la Bangkok că autoritățile thailandeze nu mai stăpâneau cazul Lo Te Ming. DEA îl luase pe acesta sub aripa ei, așteptând ca cererea de extrădare să fie acceptată de guvern. John Simpson era singura persoană care îl putea ajuta să-l salveze pe Matt Grit.

Având impresia că fusese convingător, Herald aprinse o Lucky Strike și așteptă reacția directorului DEA. John Simpson se uita la el de parcă i-ar fi spus că face parte din Ku-Klux-Klan. Negrul răspunse cu o voce în stare să înfioreze o banchiză:

– Îmi pare teribil de rău, Mike. Lo Te Ming nu e un traficant oarecare. E un membru important al Triadelor și mâna dreaptă a lui Khun Sa. L-am *returnat* personal... Judecat aici, ar primi patruzeci de ani de închisoare. Așa că și-a înțeles interesul.

– I-ai oferit un *prosecution deal*[2] ?

Negrul se umflă în pene.

---

[1] *Excepțional*

[2] *Acord de pocăință*

– *Right!* Este extrădat la cererea lui, altfel ar fi imposibil, pentru că e cetățean thailandez. Nu-l mai urmărim în justiție, primește un milion de dolari și o nouă identitate. În schimb, el ne dă pe mână toată rețeaua lui Khun Sa din Thailanda: filierele prin care circulă heroina, conturile bancare secrete, complicii din cadrul armatei! E lovitura secolului!

Mike simțea cum îl cuprinde din nou furia în fața satisfacției tâmpe a negrului. Reuși totuși să spună calm:

– Și nu te deranjează că Matt Grit va fi decapitat? E american ca și noi!

„Și mai mult decât tine, negroteiule", adăugă el în sinea lui.

John Simpson lăsă ochii în jos stingherit.

– Este, într-adevăr, extrem de regretabil, recunoscu el. De ani de zile punem în gardă autoritățile în legătură cu Khun Sa. Am emis un mandat internațional împotriva lui.

Mike Herald izbucni pe dată.

– Și s-a șters la fund cu el...

Negrul nu răspunse. Se uită la ceas.

– Îmi pare rău, trebuie să mă duc la o reuniune. Iar în ce-l privește pe domnul Grit, cred că problema asta trebuie s-o rezolvi tu, pentru că face parte din serviciul vostru.

Mike Herald se ridică din fotoliu cu o încetineală îngrijorătoare. John Simpson îi văzu privirea ucigașă și puse mâna pe cheia sertarului.

Omul de la CIA ar fi vrut să-i dea în cap cu fotoliul de teck. Dar prin minte îi trecu o idee mai bună.

– OK, înțeleg, reuși el să spună cu un ton aproape relaxat. Pot să-ți văd și eu a opta minune a lumii? S-ar putea să-mi dea idei pentru discuția mea cu Khun Sa.

Luase hotărârea cât ai clipi. Într-un toc prins la centură, ascuns de haină, Herald avea un Colt mic. Dacă va ajunge în fața lui Lo Te Ming, nimeni nu-l va putea împiedica să-i tragă două gloanțe în cap...

Khun Sa se va mulțumi poate cu această soluție luată în pripă. După aceea, va aranja el lucrurile. La ambasadă, se afla pe teritoriu american, thailandezii neavând nici o treabă... Nu putea lăsa să cadă capul unui *field officier*, chiar dacă ar fi fost trecut în rezervă din oficiu. Altfel, ar fi fost un rahat, ca tipul din fața lui.

– Îmi pare rău, răspunse John Simpson. Domnul Lo Te Ming e „uncommunicado", chiar și pentru ambasador. Din motive de securitate.

Mike Herald, alb la față ca varul, nu putu să pronunțe nici un cuvânt preț de câteva secunde.

John Simpson se uita la el înspăimântat. Mike Herald ar fi putut să-l sugrume cu două degete. Dar acesta o porni spre ușă, o deschise și se întoarse. Avea privirea fixă.

– Khun Sa este un nenorocit ! zise el. Dar tu, John, ești unul și mai mare. O jigodie, un nenorocit de negrotei.

– Îți inter... începu John Simpson.

Sfârșitul frazei fu acoperit de zgomotul ușii trântite. Ca un bivol rănit, Mike Herald se repezi spre ascensor vrând să ajungă la etajul la care se afla biroul său. Furia îl înăbușea.

Trecuseră trei zile de când se întorsese din nord. Îi mai rămâneau douăzeci și șapte pentru a-l salva pe Matt Grit. Din moment ce DEA nu voia să miște nici un deget, nu mai putea conta pe o minune. Și numai în puterea lui stătea înfăptuirea ei.

Capitolul I

Adierea care venea dinspre râu făcea temperatura aproape suportabilă. În picioare, la capătul debarcaderului hotelului *Oriental*, Malko privea mulțimea care aștepta ambarcațiunile companiei „Chao Praya Taxi Service", ce străbăteau neobosite râul larg care despărțea Bangkok de orașul geamăn, Dhonburi. Circulația pe fluviu era tot timpul la fel de intensă și de variată: remorchere obosite trăgând șiruri de șlepuri grele, numeroase ambarcațiuni-taxi, vaporașe și mai ales acele *long-boats*, ambarcațiuni lungi propulsate de motoare de mașină instalate în partea din spate, de unde ieșea un arbore orientabil pe care era fixată elicea. Traficul nu înceta nici ziua, nici noaptea. Era singura cale practicabilă la Bangkok. Majoritatea timpului, mașinile imobilizate pe străzile arhipline, învăluite de un nour albăstrui de poluare, se deplasau cu o viteză de melc. Ca să nu moară asfixiați, polițiștii de la circulație purtau măști de gaze.

O ambarcațiune sosi la debarcader și călătorii se grăbiră să apuce locuri, îmbrâncindu-l pe Malko fără menajamente. Thailandezii zâmbeau tot timpul, dar deseori se comportau ca niște animale. Ambarcațiunea se îndepărtă de *tha*[1], îndreptându-se spre *Sheraton*. Pentru câțiva bănuți, puteai să traversezi orașul de la nord la sud...

Malko rămase singur la debarcader, în compania unui tip care vindea obiecte de ocazie, așezat pe vine lângă marfă. O bătrână împingea de-a lungul debarcaderului o ambarcațiune mică de culoare neagră, plină cu legume. Deodată se

---

[1] *Debarcader*

aprinseră ghirlandele luminoase de pe terasa hotelului *Oriental*. Era ora şase. Peste o jumătate de oră va fi noapte de-a binelea.

Privirea lui Malko se îndreptă spre celălalt mal, unde se luminau treptat ferestrele unor zgârie-nori nou-nouţi. În urmă cu cinci ani, acolo nu erau decât case vechi de lemn. Betonul invada Bangkok-ul cu o viteză uluitoare. Peste tot erau demolate vechile case pline de farmec pentru a construi în locul lor monştri de sticlă şi beton, majoritatea rămânând nelocuite. Dar era un fel de întrecere, cine construieşte cel mai înalt building... Pură speculaţie, căci preţurile erau prea mari pentru cei mai mulţi thailandezi.

Malko sosise de la Viena, via Paris, în urmă cu patru ore, cu un avion Air France, după o escală la Roissy care trecuse foarte repede. Noul salon Air France, de peste patru sute de metri pătraţi, era o adevărată oază de linişte şi de repaus, echipat cu tot ce-ar fi putut dori un călător în tranzit: bar, telefoane, fax, televizoare şi chiar fotocopiatoare.

Odihnit, Malko petrecuse fără nici cea mai mică urmă de oboseală următoarele unsprezece ore de zbor. Îşi îndreptă din nou atenţia spre Chao Praya, ale cărui ape mâloase duceau tot felul de rămăşiţe. Zări un *long-boat* care urca fluviul, deplasându-se pe lângă malul pe care se afla şi el, apoi încetini înainte de a ajunge în dreptul debarcaderului, pentru a-şi termina cursa lângă şirul de cauciucuri vechi destinate să amortizeze şocurile. La bord nu era decât un singur om, pilotul, care aruncă o frânghie în jurul unei binte şi sări pe uscat. Se îndreptă spre Malko, ţinând în mână o hârtie pe care i-o băgă sub nas. Pe hârtie nu erau scrise decât două cuvinte: MALKO LINGE. Thailandezul cu pielea foarte închisă, după ce îşi împreună mâinile sub bărbie, pentru un *wai*[1] respectuos, întrebă:

– *Khum?*[2]

– *Chai*[3], răspunse imediat Malko. Memoria îl trăda rareori.

---

[1] *Salut tradiţional*

[2] *Dumneavoastră sunteţi?*

[3] *Da*

Din celelalte sejururi petrecute în Thailanda rămăsese cu un vocabular restrâns, dar suficient ca să poată comunica.

Pilotul arătă spre ambarcațiune și Malko urcă la bord. Imediat ce se așeză pe una din banchetele de lemn, thailandezul porni. Ambarcațiunea se îndrepta cu viteză spre nord, stârnind o jerbă de spumă, și ajunse în mijlocul fluviului, șerpuind cu abilitate printre celelalte ambarcațiuni. Preocupat cu condusul, omul nu-i acorda nici o atenție lui Malko.

Trecură cu toată viteza pe lângă *Sheraton* și River Center, o adevărată Mecca a anticarîlor, apoi, ceva mai departe pe stânga, pe lângă Wat Thong. Deodată apăru structura metalică a podului Phra Pok Klao. Albia fluviului Chao Praya făcea o curbă la stânga. Înainte de a ajunge în acel punct, omul de la cârmă coti spre malul drept, intersectând un convoi de șlepuri. Noaptea se instalase aproape de-a binelea. După ce micșoră viteza, ambarcațiunea se lovi ușor de debarcaderul străzii Rajdawong. Omul de la cârmă îi făcu un semn cu capul, și Malko înțelese că trebuia să coboare.

Sări din ambarcațiune, în mijlocul unei mulțimi indiferente care aștepta sosirea unui *river-taxi.* Ambarcațiunea cu care venise se depărta deja în penumbră, făcându-și auzit huruitul motorului nichelat....

Malko privi în jurul lui intrigat. Un localnic mic de statură, cu pielea galbenă, purtând o cămașă albă, se ivi din mulțime și se înclină în fața lui. Malko era singurul străin din zona aceea.

– *Please, follow me*, zise el în engleză.

Puțin mai departe, aștepta un Mercedes 600 negru, cu o placă de înmatriculare de culoare roșie. Malko urcă și mașina demară imediat. După câteva minute, opri la un semafor din colțul străzii Yaowarat, în inima cartierului chinez. Pe lângă nenumărate firme cu caractere chinezești, fuseseră întinse banderole roșii care celebrau aniversarea regelui. Trotuarele erau pline de tarabele negustorilor ambulanți, iar prin circulația anarhică își croiau cu greu drum neobositele *tuk-tuk*[1].

---

[1] *Tricicluri-taxi*

Culoarea semaforului se schimbă şi Mercedesul porni din nou, intersectă Yaowarat şi se îndreptă spre nord. Malko se aplecă spre şofer.

– *Where are we going?*[1]

Şoferul zâmbi şi răspunse cu o frază în chineză...

Merseră încă doi kilometri, traversând mai multe cartiere sărace. Mercedesul schimbă de câteva ori direcţia înainte de a pătrunde pe o stradă mare plină de oameni. Circulaţia era blocată la intrare de un pod care trecea peste un *klong*, unul dintre nenumăratele canale care transformau Bangkok într-o Veneţie a Extremului Orient. Mercedesul coti pe o stradă alăturată, la stânga, trecând pe lângă negustorii de piese de schimb pentru maşini. Undeva, în fundul unui *soi*[2], apăru pentru scurt timp cupola puternic luminată a unui templu. Încă un viraj şi Mercedesul opri. Malko privi în jur. Se afla pe un mic *soi*, mărginit cu case din lemn, cu solul plin de gunoaie, în partea de jos a podului. La câţiva metri curgea un canal destul de lat.

Şoferul coborî şi veni să-i deschidă portiera. Zâmbea. Malko se dădu jos din Mercedes crispat. Plimbarea devenea ciudată. Zâmbetul şoferului nu însemna nimic. Văzuse în Thailanda oameni sugrumându-i pe alţii cu un zâmbet de scuză pe buze.

Zgomotul circulaţiei ajungea destul de slab până la *soi*. Malko se sprijini de portiera Mercedesului, măsurând cu privirea distanţa care îl despărţea de locul unde străduţa pustie dădeaîntr-o arteră mai frecventată...

Deodată se auzi zgomotul din ce în ce mai apropiat al unui motor ce venea dinspre canal şi, după câteva momente, apăru un *long-boat* care opri lângă un mic debarcader putred. Şoferul se înclină din nou în faţa lui Malko, arătând cu mâna spre *klong*.

În momentul acela, Malko îşi dădu seama, după forma feţei, că era chinez, nu thailandez... Fără să-şi mai pună întrebări, Malko se îndreptă spre debarcader şi sări la bord. Ambar-

---

[1] *Unde mergem?*

[2] *Drum îngust, alee*

cațiunea mergea cu cel puțin douăzeci de noduri, trecând pe lângă maghernițele pe piloți. În afara câtorva copii care se bălăceau în apa călduță, simțindu-se în elementul lor, nu se vedea nici țipenie de om. Unde naiba se ducea?

După calculele sale, acum se îndrepta spre est. Cinci sute de metri mai departe, canalul se vărsa perpendicular în altul. Omul de la cârmă luă virajul destul de brusc, târnind o jerbă mare de spumă și tăie aproape în două o juncă încărcată cu marfă, împinsă cu godila. Noul canal, mult mai lat și frecventat, curgea paralel cu o stradă mare. Lui Malko i se păru că apa aceea cobora spre sud. În dreapta zări un șir de vagoane oprite, ceea ce-i dădu un punct de reper: trecea pe lângă gara centrală din Bangkok, nu departe de cartierul chinezesc.

Strada mare dispăru, lăsând locul unor cocioabe negricioase. În fața lui, o clădire enormă de culoare albă era puternic luminată. Pe una din fețe recunoscu acel S distinctiv al hotelului *Sheraton*! Se afla la trei sute de metri de *Oriental*! Revenise pe Chao Praya, aproape în același loc de unde fusese luat de prima ambarcațiune, după un ocol lung prin Bangkok. Jonca micșoră viteza și acostă încetișor lângă debarcaderul pustiu, chiar în fața hotelului *Sheraton*, pe malul sudic al canalului. Mai înainte de a părăsi ambarcațiunea, Malko zări un Mercedes negru, perfect asemănător cu primul. Dar, având în vedere circulația, era cu neputință să fie același. De altfel, șoferul, în picioare alături de mașină, era un chinez slab, în livrea albă.

Mașina nu avea nici un fel de placă de înmatriculare. Șoferul deschise portiera din spate și făcu o plecăciune foarte adâncă în fața lui Malko. El nu mișcă. Acest periplu începea să-l agaseze în mod serios.

Când un necunoscut ce vorbea englezește cu accentul unui chinez îi telefonase în apartamentul său de la *Oriental*, fixându-i o întâlnire la debarcader și închizând imediat, Malko nu-și pusese prea multe întrebări, convins că era unul dintre oamenii lui Mike Herald și că îl va întâlni pe american.

Copleșit de căldura sufocantă ce contrasta cu atmosfera răcoroasă din avionul Airbus A 340 al companiei Air France,

nu schimbase nici o vorbă cu şeful biroului local al CIA. Acum un lucru era sigur. Circuitul făcut avea drept scop să se asigure că nu era urmărit. Dar dacă urca în maşină, ar fi putut să dispară pentru totdeauna. Deoarece mai îndeplinise deja o misiune la Bangkok, Malko ştia de ce erau în stare thailandezii şi chinezii. Or, dacă nu Mike Herald, atunci *cine* îi dăduse această întâlnire? Şi de ce?

Se linişti, spunându-şi că sosise de prea puţină vreme ca să reprezinte un pericol pentru cineva. Şi, după spusele lui Herald, semăna mai curând a negociere decât a război.

Se hotărî şi se instală pe bancheta de piele. Şoferul închise portiera fără zgomot şi se aşeză la volan. Un geam gros îl despărţea de partea din spate. Imediat ce maşina demară, cele patru portiere se încuiară automat cu un pocnet scurt... Malko ştia prea bine că toate maşinile ultramoderne erau prevăzute cu acest sistem, dar simţi în stomac o mică crispare de nelinişte, care deveni şi mai persistentă când apăsă pe butonul geamului şi nu se întâmplă nimic. Sau şoferul era foarte prudent, sau era răpit... Căzuse în capcană. Chinezul putea să-l ducă unde dorea. Se afla într-un mic seif prevăzut cu difuzoare din care se revărsa o muzică stridentă.

Malko nu intră în panică, privi afară şi recunoscu locurile. Mercedesul se deplasa încet pe aleea Si Praya, paralelă cu Silom şi cu Suriwongse. Nu era departe de *Oriental*. La câţiva centimetri de maşină apăru faţa emaciată a unui conducător de *tuk-tuk*, oprit lângă Mercedes, cu ţigara între buze şi privirea goală. Privirea thailandezului alunecă indiferentă de-a lungul geamului, şi Malko înţelese că nu-l vedea din cauza culorii fumurii...

În acelaşi moment, Mercedesul depăşi şi coti pe o străduţă pustie, care mergea direct pe sub zidurile spitalului Saint Joseph. Maşina se zdruncină pe drumul desfundat evitând grămezile de gunoaie. Malko, neputincios, se instală într-un colţ al banchetei aşteptând urmarea.

Traversară Suriwongse, apoi Silom şi Sathorn Road, strecurându-se tot timpul pe străduţe fără nume. Devenea ameţitor. În sfârşit, Mercedesul micşoră viteza şi intră pe o poartă mare, după care se opri în curtea unei clădiri albe, chiar

în fața unui peron pe care se aflau vreo douăsprezece femei tinere în *cheong-sam*[1].

Cele patru portiere se descuiară și șoferul coborî, grăbindu-se să-i deschidă ușa lui Malko. Acesta se dădu jos din mașină și zări imediat altă intrare care dădea spre o stradă mare al cărei centru era ocupat de un *expressway* susținut de stâlpi enormi de ciment.

Se afla pe Rama IV, unul dintre marile bulevarde din Bangkok, în fața unui restaurant a cărui fațadă principală dădea spre această stradă.

Pentru ce fusese nevoit să facă tot acest periplu?

Șoferul șopti câteva cuvinte la urechea uneia dintre femei. Ea veni și făcu o plecăciune adâncă în fața lui Malko, gângurind cu palmele lipite sub bărbie:

– *Sawadee Kha* ![2]

După altă serie de plecăciuni, tânăra femeie îl invită prin gesturi să o urmeze. Traversară holul plin de lume, din care se ajungea în mai multe săli, și începură să urce o scară maiestuoasă acoperită cu covor roșu. La primul etaj, Malko zări alte săli arhipline, apoi femeia se opri în fața unei uși închise. Bătu cu timiditate, deschise și făcu din nou o plecăciune trăgându-se într-o parte, pentru a-l lăsa pe Malko să intre.

Într-o sală mică, în jurul unei mese rotunde încărcată cu de-ale gurii se aflau patru chinezi. Toți erau la costum și cravată deși căldura era sufocantă. Cel mai în vârstă, care se afla în fața lui Malko, se ridică în picioare. Avea un păr cărunt, pieptănat pe spate, o față comună, niște sprâncene uimitor de negre și înota în costumul lui albastru. Ai fi zis că e un funcționar modest. Chinezul se apropie și îi prinse mâna lui Malko în palmele lui.

– Bine ați venit la Bangkok, domnule Linge, zise el cu o voce sâsâită care tremura de căldură. Sunt extrem de flatat că vă întâlnesc. Numele meu este Su Wan Ho. Iar aceștia sunt prietenii mei: domnul Lao Linag, domnul Lu Chum Nan și domnul Wanko Sae.

---

[1] *Rochie chinezească*

[2] *Bună ziua, domnule*

Pe măsură ce-i prezenta, prietenii lui se înclinau adânc în fața lui Malko, apoi se așezau la loc. După terminarea prezentărilor, Malko, destul de surprins, întrebă:

– Domnul Herald nu-i aici?

Su Wan Ho își ascunse stinghereala cu un râs sacadat.

– Nu, nu. Dumneata, domnule Linge, ești invitatul nostru.

Malko se așeză și el. Cu siguranță că nu fusese atras în acel restaurant ca să fie asasinat. Dar care era motivul acestei întâlniri secrete?

– Cine sunteți și ce doriți de la mine? întrebă el.

Un grup de femei tinere se ivi ca un stol de vrăbii, așezându-le prosoape pe genunchi, aducând stive de *dim-sun* din care ieșeau aburi. Pe masă se aflau trei sticle de coniac Gaston de Lagrange XO, dintre care una fusese deja începută. Paharul lui Malko fu imediat umplut cu un lichid de culoarea ambrei.

Chinezii nu beau coniac ca aperitiv, ci în timpul mesei, ca vinul. Pentru ei, coniacul e „yang", sinonim cu forța și puterea. Săracii se mulțumeau cu „Mekong", un „brandy" autohton îngrozitor, iar bogații nu beau decât un celebru XO franțuzesc, precum Gaston de Lagrange. O tânără durdulie, cu un *cheong-sam* de un albastru electric, așeză un șervet pe genunchii lui Malko, cu atingeri ușoare atât de echivoce, încât se întrebă dacă nu cumva va face altceva.

Su Wan Ho se răsti scurt și femeile se împrăștiară fără o vorbă.

– Domnule Linge, zise chinezul, sunt un om de afaceri ca și prietenii mei, și am vrea să discutăm o problemă care ne stă pe suflet. Dar mai întâi să onorăm această masă pregătită în cinstea dumitale.

Cu un gest delicat, chinezul luă o clătită de creveți și o așeză în farfuria lui Malko, după ce o cufundase scurt în farfuria cu sosul adecvat.

* * *

Malko avea impresia că e o gâscă pe cale de a fi îndopată! Felurile de mâncare se succedau cu o cadență infernală și inefabilul Su Wan Ho insista să guste din toate. Coniacul curgea în valuri.

Între două îmbucături, Malko își examina comesenii. Nu observă nimic ieșit din comun. Aveau niște fețe plate, șterse, lipsite de trăsături pregnante. Numai privirile vioaie le indica inteligența.

Su Wan Ho ridică paharul cu un zâmbet de crocodil:

– În cinstea șederii dumitale în Thailanda!

După aceste vorbe, chinezii se năpustiră din nou asupra mâncării ca niște porci, rotind platoul central încărcat cu feluri diferite, pentru a se servi mai repede din *dim-sun*, *Beggar chicken*, rață *Setchouen*, creveți, clătite, pește. Toți se îndopau de parcă nu mai mâncaseră în viața lor...

Tăcute, tinerele femei aduceau fără încetare alte feluri de mâncare, prosoape calde, și luau bolurile de orez goale. Toți mâncau ca niște rechini: repede, cu lăcomie, fără să aleagă. Voracitatea lor îl stingherea pe Malko.

Su Wan Ho se aplecă spre el după un râgâit sonor.

– Trebuie să ne ierți pentru traseul complicat pe care ți l-am impus. Am vrut ca această întâlnire să fie cât mai discretă cu putință. Și am mai vrut să guști din mâncărurile excelente ale prietenului nostru Wanko Sae.

Su Wan Ho arătă cu bețișoarele spre chinezul așezat în fața lui Malko. Un pipernicit cu capul rotund, fără vârstă, cu mâini durdulii și o cămașă prea mare.

– El a gătit mâncarea?

Malko îl provocase înadins pe chinez. Acesta pufni în șervețel și zise câteva cuvinte în chineză. Ceilalți trei izbucniră într-un râs zgomotos, dar ochii lui Wanko Sae nu prea râdeau. Malko înțelese că îl vexase și fu încântat în sinea lui. Încă nu știa cine erau bărbații din fața lui, dar era convins că nu erau niște îngerași.

Wanko Sae redeveni serios, își vârî bețișoarele în tăițeii cu soia, stabilind un adevărat pod aerian între bol și gură. Su Wan Ho îi zâmbi lui Malko.

– Prietenul nostru Wanko Sae este proprietarul acestui restaurant, *Chardephen*. Aici vei fi oricând bine venit... Și mai posedă și alte multe localuri în Bangkok. Muncește din greu. Din păcate, n-a avut niciodată timp să învețe prea bine engleza. Prietenul nostru Lao Liang, din stânga, se ocupă de

afaceri în domeniul lucrărilor publice, în special în construcții. Aici, la Bangkok și la Pattaya. Va participa și la construirea metroului aerian.

Malko auzise că municipalitatea din Bangkok avea în proiect să construiască o linie de metrou pentru a mai ușura circulația. Pentru început, thailandezii tăiaseră ultimii palmieri ce umbreau rarele alei din Bangkok care încă mai ofereau puțină verdeață...

Lao Liang îi adresă un surâs modest și continuă să mănânce.

– Iar, dumneata, domnule Su Wan Ho, în ce ramură îți desfășori activitatea? întrebă Malko.

Chinezul luă o scobitoare și începu să-și curețe conștiincios gingiile, înainte de a răspunde cu o voce plină de modestie.

– Oh, eu nu sunt decât un simplu intermediar. Dețin o companie navală care exportă lemn, orez, obiecte de artizanat.

Schimbând vorba, de parcă nu s-ar fi cuvenit să insiste asupra averii sale, chinezul remarcă:

– Se pare că vă place bucătăria noastră, domnule Linge.

Avea ceva sincer în voce. Un *farang*[1] care se servea atât de bine de bețișoare și degusta cu plăcere anusul de porc în oțet nu putea să fie un om extrem de rău...

Cu prăjiturile terminară destul de repede. Su Wan Ho înghiți cu satisfacție vădită ceea ce mai rămăsese din ultima sticlă de coniac și apăsă pe butonul unei sonerii ascunse sub masă. Tinerele femei apărură imediat, aducând pahare de porțelan pline cu un ceai acrișor, verde și fierbinte, precum și o sticlă de „Defender Success" vechi de doisprezece ani. Petrecerea continua. Cu o mimică poruncitoare, Su Wan Ho alungă din nou femeile, se întoarse spre Malko și îi zâmbi cu căldură arătându-și dinții îngălbeniți și deșosați.

– Acum îți voi explica motivele acestei întâlniri, zise el. Cunoaștem motivul prezenței dumitale la Bangkok.

– Cum așa? nu se putu abține să întrebe Malko.

Chinezul anulă întrebarea cu un gest și continuă:

– Întâmplarea face ca generalul Khun Sa să fie prietenul

---

[1] *Străin*

nostru. de multă vreme, un prieten vechi, foarte fidel şi foarte loial. .Tatăl lui era un *Haw*[1] ca noi toţi. Urmărim cu simpatie lupta lui împotriva autorităţilor birmaneze pentru a câştiga independenţa a opt milioane de shani, care totdeauna ne-au fost apropiaţi. Contribuim financiar la efortul lui de a se război şi îi admirăm curajul. Generalul Khun Sa a întreţinut totdeauna raporturi excelente cu Statele Unite, nu-i aşa?

Malko începea să fie agasat de acest elogiu. Îl întrerupse pe chinez pentru a pune lucrurile la locul lor.

– Presupun că ştiţi prea bine că prietenul vostru a răpit un membru al unei agenţii federale americane şi că ameninţă să-l omoare dacă o altă agenţie federală nu-i predă pe unul dintre asociaţii lui, acuzat de trafic de droguri. DEA nu-l consideră pe Khun Sa un lider politic, ci un simplu traficant de droguri, cel mai important dintre toţi.

Su Wan Ho închise o clipă ochii, de parcă această evocare era prea greu de suportat, înainte de a răspunde cu o voce plină de umilinţă:

– Domnule Linge, e vorba de o mare neînţelegere. DEA se înşeală în privinţa generalului Khun Sa, încăpăţânându-se să vadă în el un bandit. Generalul urăşte drogurile, nu produce heroină, nici mac. De câteva ori a propus americanilor un plan de eradicare a macului. Numai că are nevoie de bani pentru lupta lui şi ia şi el o taxă de la convoaiele care transportă opiu.

Ceilalţi trei chinezi, încremeniţi ca nişte statui ascultau dialogul purtat în engleză dintre ceilalţi doi. Nu se putea şti dacă înţelegeau. Malko puse scurt capăt explicaţiilor lui Su Wan Ho, întrebând brusc:

– Ce vreţi de la mine?

– Să depuneţi toate eforturile pentru o soluţie paşnică a acestui diferend, răspunse Su Wan Ho. Vă asigur că oaspetele generalului este bine tratat şi că generalul Khun Sa doreşte ca această problemă să se rezolve cât mai repede. Cererea lui nu e deloc extraordinară. De ce s-ar amesteca americanii într-o treabă care nu-i priveşte?

---

[1] *Trib din Yunnan*

Încruntat, Su Wan Ho pleda cu entuziasmul unui avocat stagiar. Nu lua deloc în seamă raporturile de forţă dintre DEA şi CIA. Cele două agenţii federale se detestau şi nu scăpau nici o ocazie pentru a-şi arăta ostilitatea. Şi nici una nu putea s-o *forţeze* pe cealaltă să facă ceva. Chinezul părea a crede că Mike Herald putea, cu o simplă mişcare de baghetă magică, să-l recupereze pe trădător şi să-l predea lui Khun Sa... Malko răspunse cu diplomaţie:

– Şi eu vreau să se găsească o rezolvare rapidă şi paşnică. Cred că dacă generalul ar elibera rapid ostaticul, asta ar contribui foarte mult la rezolvarea fericită a problemei.

Su Wan Ho nici nu clipi. Se mulţumi să spună cu o voce neutră:

– Această problemă ne preocupă foarte mult din cauza prieteniei noastre cu generalul. Dacă reuşeşti s-o rezolvi într-un mod inteligent, suntem gata să manifestăm infinita noastră recunoştinţă.

Probabil că astea erau primele cuvinte adevărate care ieşeau din gura lui. Dintr-un motiv pe care Malko era convins că îl va descoperi în curând, acei chinezi voiau neapărat ca generalul Khun Sa să obţină satisfacţie. Era cât se poate de clar că cei patru contau pe el ca să aranjeze lucrurile. Oare nu ştiau că nu-i stătea în putere aşa ceva? Era inutil să le spună asta. De aceea, Malko întrebă cu prudenţă:

– Unde pot să-ţi telefonez?

– Numărul meu e în cartea de telefon, dar ia asta, zise Su Wan Ho, întinzându-i o carte de vizită imprimată în chineză pe o parte şi în engleză pe cealaltă parte.

Toată lumea se ridică în picioare şi ieşi din sală. Femeile aşteptau pe culoar, una lângă alta, şi nu mai pridideau cu plecăciunile ca nişte marionete. În faţa peronului stăteau aliniate câteva maşini Mercedes. Su Wan Ho îi arătă lui Malko prima dintre ele.

– Te vei întoarce la *Oriental.* De data asta pe un drum mai scurt, zise el chicotind.

Îl însoţi pe Malko până la Mercedes şi îi deschise chiar el portiera, cu umilinţă, ca un biet şofer.

Malko zări o siluetă în maşină, o femeie instalată pe

bancheta din spate. Se întoarse şi îl văzu pe Su Wan Ho zâmbind.

– Domnişoara Mei-Lin locuieşte la acelaşi hotel, îi explică el. Spune că vrea să-ţi înmâneze un dar din partea generalului Khun Sa. Din păcate, nu vei putea conversa cu ea. Nu vorbeşte decât chinezeşte. Bună seara, domnule Linge.

Chinezul aproape că îl împinse pe Malko în maşină. În jurultinerei femei plutea un parfum dulceag şi greu. Chinezoaica întoarse capul spre Malko şi îi zâmbi, arătându-şi dinţii de un alb strălucitor. Avea buze cărnoase, o faţă plată, nu nas mic, ochi migdalaţi şi un păr negru care îi cădea în valuri pe veşmântul verde, a cărui mătase sublinia formele pline ale sânilor.

Pe genunchi avea un pachet mic înfăşurat într-o hârtie roşie, de mărimea unei cutii mari de bijuterii. Lacul roşu al unghiilor se confunda cu culoarea hârtiei.

Mercedesul porni pe nesimţite şi coti la stânga pe Rama IV, îndreptându-se spre Silom. Circulaţia era mai puţin intensă, cu toate acestea, le trebui o jumătate de oră ca să ajungă la *Oriental*. Portarul indian cu nas mare, care lucra acolo de douăzeci şi şase de ani, veni în grabă să deschidă portiera. Mai întâi lui Malko, fiindcă aşa era obiceiul în Asia. În timp ce se întoarse ca să coboare, Mei-Lin îi arătă o coapsă superbă. Tânăra femeie era înaltă pentru o chinezoaică, mersul ei era puţin cam ţeapăn, dar şoldurile aveau un legănat plin de senzualitate. Străbătu cu semeţie holul şi adresă câteva cuvinte unui *groom* care dădu fuga la recepţie ca să-i aducă cheia.

Urcară în ascensor şi coborâră amândoi la etajul paisprezece, acolo unde locuia Malko. Chinezii se gândiseră la toate. Se întoarse spre ea şi întinse mâna spre pachetul roşu.

– Asta e pentru mine, nu-i aşa?

Ea zâmbi, dar nu i-l dădu. Porni pe culoar, la fel de hieratică, şi se opri în faţa apartamentului lui Malko. El deschise uşa şi ea intră prima, mergând direct la pat, unde aşeză pachetul pe pernă, ca pe o cutie cu bomboane de

ciocolată. Malko făcu un pas ca să-l ia, dar ea se opuse. Cu tot corpul. Privirile li se încrucișară. Ochii mari și migdalați erau total inexpresivi. Tânăra femeie se uită fix la Malko secunde în șir,apoi gura ei se așeză pe buzele lui Malko atât de ușor încât ai fi zis că e un fluture. Buzele ei erau calde și cărnoase, dar nu zăboviră prea mult. Se lăsă să alunece cu suplețe de-a lungul corpului său, cu o mișcare lentă, și ajunse în genunchi pe mocheta groasă, cu fața în dreptul pântecelui lui Malko.

Prins între pat și Mei-Lin, Malko nu putea să miște. Degetele lungi și subțiri ale tinerei chinezoaice lucrau cu o viteză stupefiantă, dezgolindu-i partea de jos a corpului. Când îi prinse sexul în gură, cu o blândețe ireală, Malko se lăsă imediat în voia ei. Acest gen de cadou nu-i angaja decât pe cei care îl făceau. Dacă Su Wan Ho își închipuia că îl corupe cu câteva clipe de plăcere, se înșela. Dar de ce să refuze o plăcere atât de rafinată? Cu siguranță că Mei-Lin era o prostituată, o jucărie de lux, foarte costisitoare. *Carpe Diem.* Mai bine să profite. Limba și buzele suple ale chinezoaicei obținură foarte repede rezultatul dorit. În oglinda din baie se putea vedea un penis în erecție maximă care dispărea ritmic în gura roșie a tinerei femei.

Mei-Lin făcea totul ca o femeie îndrăgostită. O mână ușoară ca un păianjen alunecă pe fundul lui Malko și aproape imediat se simți violat de o unghie, cu tact, sporindu-i plăcerea. Cealaltă mână se ocupa de sexul lui cu măiestrie. Mei-Lin își folosea limba în mod diabolic, când jucându-se cu vârful întărit pentru a-i gâdila terminațiile nervoase, când învăluindu-l într-o mângâiere caldă, liniștitoare. Tânăra femeie se întrerupse imediat când simți seva gata să țâșnească. Totul dură minute interminabile și pline de voluptate. Malko era chinuit de tentația de a prelungi această plăcere sublimă și de nevoia de a termina în acea gură docilă. După unele înfiorări, Mei-Lin înțelese că se apropia orgasmul. Chinezoaica ridică capul spre el cu o privire întrebătoare. Malko ezita. Femeia aceea superbă, complet supusă, îl excita cumplit. Posedarea ei i-a fi procurat o plăcere imensă. Dar ceva îl reținea. Nu avea chef să facă dragoste cu acea chinezoaică plătită pentru asta, trimisă ca un cadou de preț.

Văzându-i ezitarea, Mei-Lin îi luă din nou sexul în gură. Malko simți plăcerea care devenea din ce în ce mai puternică și se sprijini instinctiv pe capul chinezoaicei. Aceasta îi strânse cu putere baza sexului, pentru a-i întârzia ejacularea, și linse extremitatea saturată de sânge.

Malko gemu de plăcere. Brusc, Mei-Lin îi dădu drumul și aspiră sperma, accelerându-i țâșnirea.

Malko țipă. Mei-Lin rămase agățată de el până la ultima picătură. Valurile de plăcere se domoleau treptat, dar ea îi ținu sexul în gură până când acesta își pierdu rigiditatea. După aceea se ridică cu o grație surprinzătoare.

Malko nici măcar n-o atinsese. De parcă i-ar fi ghicit gândul, chinezoaica duse o mână la spate și desfăcu fermoarul rochiei care căzu la picioarele ei ca o corolă. Mei-Lin avea un corp subțire, sâni săltați și ascuțiți, pântecele foarte plat, ornat cu un perișor foarte mic, negru și strălucitor. Îngustă în șolduri, cu coapsele lungi și musculoase, tânăra femeie se întoarse lent în loc, ca un manechin, permițându-i lui Malko să-i admire fundul bombat. Apoi se întoarse din nou cu fața la el, zâmbindu-i întrebătoare.

– *Thank you*, zise Malko. *I do not need you any more*[1].

Probabil că înțelegea puțin engleza căci, fără să-și schimbe expresia feței, chinezoaica luă rochia de jos și alunecă în ea. Un automat erotic bine programat. În afara rujului, nimic nu era deranjat la ea, nici măcar un fir de păr. Malko o privi îndelung. Ce putea s-o determine pe o fată atât de drăguță să facă pe prostituata? Ce o îndemna să nu fie decât un obiect sexual care era oferit așa cum oferi cadou un ceas? Era cu neputință să înțeleagă ce ascunde în spatele pupilelor negre ca cerneala.

Mei-Lin ieși cu capul sus, fără nici cel mai mic semn de salut, de parcă n-ar fi înghițit cu câteva clipe în urmă sperma lui Malko. O adevărată chinezoaică, mândră și distantă. Malko închise ușa în urma ei. Se simțea ușor amețit după masă, coniac și această performanță sexuală dezumanizată.

Misiunea lui la Bangkok începea într-un mod ciudat. Reveni în dormitor și contemplă Chao Praya pe care defilau

---

[1] *Nu mai am nevoie de tine*

luminițele ambarcațiunilor care încă mai circulau. Se întoarse spre încăpere și zări *cadoul* așezat pe pernă de Mei-Lin. Pachețelul purta o pecete de ceară neagră care reprezenta o literă chinezească. Malko rupse hârtia și găsi o cutie lunguiață, făcută dintr-un material albicios și moale, un fel de izolant termic. Deasupra era prins cu scotch un plic. Îl așeză pe pat și deschise cutia. Pe un strat de vată se afla așezat un obiect lung de șase-șapte centimetri, înfășurat într-o bucată de plastic transparent.

Malko avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama despre ce era vorba.

Era un deget de om, a unui om de rasă albă, probabil un bărbat judecând după grosimea lui. Unghia era scurtă, frumos tăiată, iar degetul fusese tăiat cu grijă, ca la o amputare.

Năucit, puse jos cutia și deschise plicul. Acesta conținea două fotografii Polaroid. Mai întâi, degetul fotografiat de aproape. Apoi, cu fața la obiectiv, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul scurt, cu un aer energic, cu maxilare puternice. Avea cearcăne la ochi și fața năpădită de barbă; părul era răvășit și privirea moartă. Cineva îi ținea brațul vertical, astfel încât să i se poată vedea bine mâna stângă, ca pentru un salut. În locul degetului arătător nu mai era nimic.

Capitolul II

Malko aruncă fotografia pe pat, cuprins de furie și dezgust. Hotărât lucru, chinezii nu se schimbau niciodată. Le plăcea la nebunie amestecul de genuri, *sweet and sour*, voluptatea și oroarea. Primirea făcută lui Malko reprezenta cele două fețe ale aceluiași tablou. Pe de o parte, politețea distinsă, plăcerea, promisiunea unei recompense mirifice. De cealaltă, oroarea rece și calculată.

„Cadoul" grotesc nu însemna nici provocare, nici grozăveală, nici măcar cruzime gratuită. Era doar un mesaj foarte bine dozat. Nu pierdeau timpul cu parlamentări sterile, ci mergeau drept la țintă. Dar pentru că era vorba de o companie plăcută, mai întâi te delectai cu anus de porc marinat, în cel mai bun restaurant din Bangkok. Cruzimea nu excludea lăcomia.

Cine erau acești chinezi politicoși și feroce? Cum aflaseră de venirea lui? Când sosise să-l ia de la Don Muang, la aterizarea avionului de la Paris, plin de tineri atrași de tarifele incredibil de mici ale „Kiosque Air France", oferte promoționale pe curse regulate, Mike Herald nu-i vorbise de acești aliați ciudați ai lui Khun Sa.

Își zise că nici măcar nu știa numărul camerei docilei Mei-Lin. Dar probabil că tânăra chinezoiacă părăsise deja hotelul, după ce-și îndeplinise misiunea. La ce-ar fi folosit s-o urmărească? Mei-Lin – dacă ăsta era într-adevăr numele ei – nu era decât o rotiță mică dintr-o organizație ale cărei sfori erautrase de niște monștri reci. Dacă s-ar fi dus la chinez ca să-i spună că pentru recuperarea trădătorului trebuia neapărat s-o taie bucățele pe Mei-Lin, Malko era sigur că Su Wan Ho nu ar fi ezitat nici o secundă. Organizațiile criminale multinaționale funcționau ca și celelalte. Fără stări sufletești.

Misiunea lui în Thailanda nu anunţa nimic bun. Era chinuit de nerăbdarea de a-i telefona lui Mike Herald, şeful biroului CIA de la Bangkok, dar se stăpâni. Cu siguranţă că avea telefonul pus sub ascultare. Era inutil să le aducă thailandezilor la cunoştinţă necazurile lor.

Era furios că cedase atât de uşor faţă de Mei-Lin. Ar fi trebuit mai întâi să deschidă pachetul. Partea adversă îl atrăsese în capcană şi acum îi era necaz... Făcu un duş, se înfăşură într-un prosop, apoi se întoarse să contemple Chao Praya care acum devenise aproape pustie. La ceasul acela, Bangkok părea o aşezare foarte cuminte. Totuşi Malko ştia prea bine ce mişuna în acel oraş de opt milioane de locuitori, care creştea ca o ciupercă halucinogenă, fără cea mai mică regulă.

Lungit pe pat, Malko încercă să adoarmă, dar nu putu să nu se gândească la Matt Grit, ostaticul mutilat, vechi *field-officer* al CIA, pe care Malko avea misiunea să-l salveze. La o mie de kilometri nord de Bangkok, în jungla deasă de pe colinele birmaneze, probabil că Grit îşi pierduse orice speranţă. Cei care îl ţineau prizonier nu cunoşteau nici măcar sensul cuvântului „milă". Pentru ei era o vorbă obscenă. Matt Grit ştia prea bine că nu exista decât o şansă mică de tot de a fi salvat din mâna răpitorilor.

Malko nu vedea nici el vreo soluţie posibilă. Poveştile cu ostatici se termină rareori bine. Păstrase un gust amar în urma aventurii din Oman unde, cu câţiva ani în urmă, cea mai bună soluţie fusese să-l ucidă pe cel pe care venise să-l salveze, pentru a-l cruţa de o soartă mult mai cumplită.

* * *

– Su Wan Ho este patronul Triadelor din Bangkok, omul cel mai puternic din comunitatea chineză. Wanko Sae e regele *racket*-ului. Controlează prin teroare zeci de restaurante şi discoteci. Lao Liang spală milioanele de dolari provenite din heroină investindu-le în afaceri imobiliare. Cât priveşte Lu Chum Nan, ăsta are vreo zece magazine de bijuterii şi aur care îi permit să spele banii proveniţi din traficul de droguri. Aceşti

tipi sunt „crema" crimei organizate din Bangkok. *A bunch of fucking rats*[1].

Așezat în fotoliul de lemn de teck, care îi suporta cu greu statura impozantă, șeful biroului CIA se lăsa dominat de o furie rece.

Malko cunoștea Triadele, societăți secrete care grupau toate activitățile criminale ale bandelor chinezești, cu ramificații în lumea întreagă.

– De ce Su Wan Ho și prietenii lui au sărit în ajutorul lui Khun Sa? întrebă el.

Mike Herald se ridică atât de brusc încât fotoliul trosni.

– Khun Sa este principalul lor furnizor de heroină. Ei o dirijează și o distribuie după aceea. Numai la Hong Kong se consumă trei tone și jumătate pe an! Îți închipui cât se câștigă? Dacă Lo Te Ming se va hotărî cu adevărat să vorbească, Khun Sa va fi obligat să pună cruce operațiunilor thailandeze, adică să trimită heroina prin China, Yunnan, Canton și direct la Hong Kong. Pierderile pe care le vor suferi Triadele de aici vor fi colosale.

– Ce s-a mai întâmplat de la răpirea lui Grit?

Mike Herald întoarse capul spre un calendar unde data de 23 noiembrie era încercuită cu roșu. Toate zilele următoare erau barate până la prima zi a lunii decembrie. Acum era 2 decembrie.

– Nimic, răspunse americanul. În fine, nu mare lucru. După ce-am vorbit cu idioții ăia de la DEA, i-am transmis lui Khun Sa că nici nu putea fi vorba să i se accepte propunerea. Nu a reacționat, crezând în mod sigur că ne vom târgui. Ne aflăm în Asia. Nu sunt prea îngrijorat pentru Matt, deoarece mort nu i-ar fi de nici un folos lui Khun Sa. Nu e o vendetă personală. I-am transmis că dacă nu-l va elibera pe Matt, va avea de furcă cu CIA până la sfârșitul zilelor. Sper ca amenințarea să-și facă efectul.

Privirea îi căzu peste cele două fotografii de pe birou și clătină din cap, strângând din buze.

– Iisuse Cristoase!

Malko strănută. La Ambasada americană de pe Thanon Witthayu – marele bulevard unde își aveau sediul mai multe

---

[1] *O bandă de ticăloși afurisiți*

reprezentanțe diplomatice – domnea un frig polar și un miros de pin împrăștiat de climatizoare, care contrastau tare mult cu cele treizeci și trei de grade de afară și cu mirosul care plutea pe străzile din Bangkok, amestec de ceai, efluvii de bucătărie de la miile de restaurante în aer liber și duhoarea gunoaielor care pluteau pe canale.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Mike Herald luă cu un gest de automat pachetul de Lucky Strike așezat pe birou și aprinse o țigară, cu acea brichetă Zippo, idolul lui *made in USA* de care nu se mai despărțise din Vietnam.

– Cred că generalul Khun Sa a intrat în panică. Știe că procedura de extrădare trebuie să dureze aproximativ o lună, cel mult șase săptămâni, pentru că Lo Te Ming este de acord. Dar pentru că thailandezii sunt foarte sensibili când e vorba de independența lor, iar el are naționalitate thailandeză, deși numele lui e chinez, trebuie să respectăm această procedură. Khun Sa știe foarte bine că, dacă Lo Te Ming este extrădat, nu va mai avea nici o șansă să pună mâna pe el, indiferent de presiunile pe care le va exercita.

– O să pun o întrebare idioată, zise Malko. Ce se va petrece în acest caz? Khun Sa nu va mai avea nici un interes să-l mai țină prizonier pe Matt Grit.

Americanul dădu din cap.

– Să-l mai țină prizonier, nu. Dar o să-l omoare. Ca să nu-și piardă demnitatea. Nu-mi voi asuma acest risc. Mă îngrijorează însă faptul că thailandezul crede probabil că noi îl putem recupera pe Lo Te Ming. Tipul ăsta vine dintr-o altă lume, unde teancurile de bancnote cumpără toate conștiințele! Această certitudine îi este întărită de marea corupție care domnește în Thailanda. Din păcate, Lo Te Ming nu se află în mâinile thailandezilor.

După această expunere, Malko vedea și mai puțin care ar fi putut să fie rolul său.

– Ce-ai vrea să fac eu? întrebă el.

Mike Herald ridică spre el ochii lui de cocker.

– N-am nici cea mai mică idee! răspunse el. Se pare că ești cel mai tare, că ai descurcat situații imposibile pentru CIA. Acum patru zile am fost la Washington. Nouăsprezece ore de zbor, dus-întors, ca să stau numai opt ore! Am vorbit cu cei de

la DEA şi cu un consilier al preşedintelui. Era gata să ne plesnim peste bot. Tipii de la DEA ne urăsc, spun că suntem corupţi, că îi protejăm pe traficanţii de heroină, că punem interesul personal înaintea interesului naţional... În fine, amabilităţile obişnuite...

– Şi la ce concluzie aţi ajuns?

Mike Herald dădu din umeri.

– La nici una. Tipul de la Casa Albă ne-a despărţit mai înainte de a-l fi sugrumat pe idiotul de la DEA, un tip blindat de diplome care n-a văzut în viaţa lui cum arată un gram de heroină, nici cu binoclul, şi care ar lua o mlădiţă de mac drept un fir de iarbă... Iar directorul general se spală pe mâini, ştiind că va fi schimbat peste câteva săptămâni...Ca să nu pară că stă de lemn Tănase, a hotărât să finanţeze o *rescue mission* şi să ţi-o încredinţeze.

Mike Herald îl lăsă pe Malko să mediteze şi luă sigiliul de ceară neagră care pecetluise coletul macabru pentru a-l examina. După care i-l arătă lui Malko.

– Priveşte! nenorocitul ăsta nu ezită să semneze. E sigiliul lui. Litera chinezească înseamnă *Prinţ prosper.* Traducerea numelui Khun Sa. Înseamnă că e foarte sigur pe el...

Malko luă o gură de cafea rece şi zise:

– Încă o întrebare idioată. Nu te-ai gândit la o operaţiune de comando pentru eliberarea lui Matt Grit?

– Cu cine? Biroul CIA de la Bangkok nu are decât şase oameni, fără a mai pune la socoteală femeile şi iscoadele. Am adus vorba despre această posibilitate când am fost la Washington. Mi s-a spus că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Nu ne aflăm în război cu Birmania, iar Khun Sa se află pe teritoriu birmanez. Pe lângă asta, Khun Sa dispune de o armată de aproximativ douăzeci de mii de oameni, echipată cu mortiere, mitraliere, tunuri fără recul de 105 şi, de puţină vreme, cu rachete sol-aer. Nişte SAM 7 vechi, care încă mai sunt eficace, revândute de Khmerii roşii. Nu de un comando ar fi nevoie, ci de divizia 101 aeropurtată... Să-ţi arăt...

Se ridică şi-l duse pe Malko în faţa unei hărţi mari prinse pe perete, care reprezenta Thailanda, Laos, Yunnan şi Birmania. Americanul îşi aşează arătătorul pe un punct galben situat puţin mai la nord de frontiera dintre Thailanda şi Birmania, între oraşele Mae Hong şi Mai-Tai.

– Ăsta e Ho-mong, zise americanul, cartierul general al lui Khun Sa. Un fost sat devenit un oraş de douăzeci de mii de locuitori. În linie dreaptă, nu-l despart de frontieră decât douăzeci de kilometri. Toată zona e înţesată de oameni la pândă, de capcane şi de mici detaşamente înarmate. Khun Sa ocupă o mare parte a ţinutului Shan, între Salween River şi frontiera thailandeză. În jur de o sută de mii de kilometri pătraţi. Rafinăriile de heroină sunt împrăştiate de-a lungul micilor râuri, iar plantaţiile de opiu se află mult mai la nord, la Kachin. El cumpără opiu brut şi îl transformă. De vreo zece ani încearcă trupele armate oficiale birmaneze să-l alunge pe Khun Sa din bârlogul lui. Niciodată n-au reuşit să treacă dincolo de Salween River. Cu toate astea, SLORC are elicoptere grele poloneze MI 26. Dar ticălosul ăsta de Khun dispune de o întreagă infrastructură subterană, de adăposturi săpate în coline. Uită-te, e un teren îngrozitor!

Îi arătă lui Malko nişte fotografii ale regiunii, prinse alături de hartă. O vălureală superbă de coline acoperite cu o junglă deasă, traversată de drumeaguri rare. Toată zona era egală cu un sfert din Franţa. Fără nici un drum ca lumea, fără nici o aşezare importantă. Americanul conchise:

– Chiar dacă am avea posibilitatea de a organiza o expediţie, Khun Sa ar avea timp să-l taie bucăţele pe Matt şi să-l frigă... S-ar termina la fel ca *Desert One*[1]..

Impresionat, Malko nu zise nimic. Totuşi nu putu să nu insiste:

– O operaţiune bine pregătită, pe timp de noapte, cu elicoptere, ar putea să aibă şanse de reuşită, zise el făcând pe avocatul diavolului.

Mike Herald ridică ochii la cer.

– Încă de la începutul acestei poveşti m-am dus la generalul Nhakon Sawan, şeful operaţiunilor speciale din armata thailandeză, şi i-am cerut o mână de ajutor. S-a arătat foarte cooperant! Mi-a promis că mă va ajuta în numele nezdruncinatei prietenii americano-thailandeze.

– Şi?

---

[1] *Tentativă eşuată de eliberare a unor ostatici de la Ambasada americană din Teheran*

– După trei zile, Nhakon Sawan m-a invitat la restaurantul chinezesc *Dusit Tani*, unul dintre cele mai bune din Bangkok. Pregătise planurile unei intervenții, cu vreo douăsprezece elicoptere, cincizeci luptători de comando și susținerea logistică a *Border Police Patrol*. Costul total se ridica la 1 436 000 dolari, fără a mai pune la socoteală posibilele pagube.

– Cum așa? întrebă Malko consternat.

– Nhakon Sawan mi-a explicat că era o operațiune privată, și că nu putea să suporte din bugetul lui aceste cheltuieli... Bineînțeles, operațiunea ar fi costat până la urmă o treime din prețul anunțat, oamenii lui nu s-ar fi ales cu nici o para, iar el și-ar fi construit o casă la Pattaya.

– Și cum s-a terminat dejunul?

– Cu desert! A ținut neapărat să comande șampanie franțuzească. Cea mai bună: Taittinger Comtes roz din 1985. Două sute de dolari sticla. După care m-a lăsat să achit nota de plată.

Urmă o scurtă tăcere. Malko era scârbit de atâta cinism.

– Oricum, continuă americanul, nu avem ce regreta. Chiar dacă cei de la Langley ar fi furnizat fondurile necesare – ceea ce nu e sigur deloc – n-aș fi fost de acord.

– De ce?

– Khun Sa ar fi fost anunțat. Întreține o adevărată armată de informatori în rândurile armatei și ale poliției thailandeze. Acum cincisprezece zile, la Hong Kong a fost arestat un general care tocmai își încasase comisionul de patru milioane de dolari pentru o livrare de heroină. Un membru din Statul Major! Am fi găsit locul gol și, poate, capul nefericitului Matt așezat la vedere. Lui Khun Sa îi place umorul negru.

– Și DEA?

Mike arătă cu degetul spre podea.

– Sunt dedesubt. De la început au blocat accesul la birourile lor și se schimbă zi și noapte. Nu mai vorbesc cu noi la cantină. Mi-e teamă că au pus microfoane chiar și în biroul meu. Vor să-și ducă la capăt fără probleme operațiunea „Tiger Trap".

– Unde se află „trădătorul" Lo Te Ming? La thailandezi?

Americanul fu gata să se înece de o bucurie răutăcioasă.

– Glumești! Ar fi fost deja mort. Khun Sa are prea mulți amici. Cu atât mai mult cu cât poate să mituiască thailandezi cu

funcţii foarte importante. Şi lor le-ar plăcea să-l vadă lichidat. Nu, Lo Te Ming se află la etajul de jos. I-au instalat un pat într-un birou ale cărui perdele sunt trase zi şi noapte, din motive de siguranţă. Un agent special gustă din mâncarea lui, iar pe culoar se află câţiva oameni înarmaţi până în dinţi. Nu va ieşi de aici decât să se urce în avion. Mai mult decât atât, colegii noştri au spus că vor aduce un elicopter în grădina ambasadei pentru a evita orice risc. La fel au procedat şi în Columbia. Traficanţii de droguri care acceptă să vorbească n-o fac decât după ce se văd la adăpost, ei şi familiile lor. Dacă nu, sunt morţi. Aici e la fel.

– Acest Lo Te Ming are familie?

– Avea. O nevastă, două amante, trei copii. Toţi au fost executaţi a doua zi după ce a anunţat că va accepta extrădarea... Împuşcaţi de ucigaşi necunoscuţi. Probabil oamenii Triadelor.

– Khun Sa nu i-ar fi putut schimba după ce i-ar fi răpit?

Americanul suspină.

– Nu le înţelegi mentalitatea. Din momentul în care Lo Te Ming a acceptat să vorbească, a trecut în cealaltă tabără. Nu se mai poate întoarce. I-a pus cruce familiei. Executarea ei nu e decât o măsură „tehnică" de curăţare. Aşa cum dezinfectezi o rană. Nu se poate spune că puternicul Khun Sa e indulgent faţă de trădători. E o problemă de prestigiu.

– În eventualitatea în care Khun Sa ar pune mâna pe el, ce i s-ar întâmpla? întrebă Malko.

Mike schiţă un zâmbet destul de sinistru.

– După părerea mea, ar fi pur şi simplu îngrozitor. Asiaticii au fost totdeauna geniali în materie de tortură.

– Cât timp avem la dispoziţie? întrebă Malko.

Mike Herald se uită la calendarul din spatele lui.

– Cam trei săptămâni. Poate ceva mai mult. Vine sărbătoarea regelui şi a Constituţiei. Am luat legătura cu magistratul care se ocupă de dosar. I-am dat deja zece mii de bathi ca să nu se grăbească. I-am promis tot atât pentru fiecare săptămână de întârziere. E tot ce pot să fac. Sper că idioţii de jos n-au să-i dea mai mult... Haide, mi-e foame. Mergem să halim nişte *dim-sun* la *Silver Palace*, pe *soi* Phit-pit.

Se ridică, îmbrăcă o haină șifonată și își netezi mașinal pantalonii mototoliți. Malko se întrebă cum de rezistau nasturii cămășii la presiunea burții.

* * *

Lungit pe patul de campanie, Matt Grit încerca să uite junghiurile din mâna stângă. Avea senzația că degetul amputat era la locul lui, dar strivit. Medicul chinez care i-l amputase îi făcuse totuși anestezie locală și îi oferise o sticlă de Mekong, drept leacuri postoperatorii...

Soarele înfierbânta puternic acoperișul de tablă al anexei în care era ținut, alături de casa lui Khun Sa. Acesta din urmă îl informase despre schimbul pe care îl cerea. Matt Grit nu spusese nimic. La ce bun? Încerca să nu se gândească la viitorul lui decât pe o perioadă de ore, agățându-se de ideea că Mike Herald va răsturna cerul și pământul ca să-l scape de acolo. În treizeci de ani de misiuni speciale, nu era prima dată când se afla la un pas de moarte. Dar dacă va scăpa și acum, asta va fi ultima. Se gândea tot timpul la nevasta lui, o thailandeză blândă care îl adora. Probabil că își petrecea timpul arzând bastonașe de tămâie în toate templele din vecinătate.

Gândul acesta îl făcu să zâmbească. Strânse între degete bricheta Zippo din buzunar. O scoase și reciti fraza gravată cu douăzeci de ani în urmă pe una dintre fețele ei: *You never really lived until you're nearly dead*[1].

* * *

Silver Palace semăna cu un hol de gară prin dimensiuni și animația chelnerițelor care circulau printre mesele încărcate cu stive de *dim-sun*. Nu mai era nici un *farang* în afară de Mike Herald și Malko. Mesele erau depărtate unele de altele, ceea ce permitea clienților să vorbească normal, iar climatizarea era

[1] *Nu trăiești cu adevărat dacă n-ai fost la un pas de moarte*

aproape la fel de puternică cum era la ambasadă. Mike Herald goli dintr-o dată paharul de coniac și se uită la Malko.

– Ți-a venit vreo idee?

– E puțin cam devreme, mărturisi Malko. Dar cred că înainte de orice, trebuie să luăm o măsură de prevedere elementară.

Nu mai vorbiseră nimic în timpul mesei; consumaseră doar orez și *dim-sum*.

Capitolul III

– Te ascult, zise Mike Herald.

Luă o scobitoare și începu să se joace nervos cu ea. În jurul lor, mesele începeau să se golească. Chinezii mâncau în graba mare la dejun.

– Să începem cu începutul, zise Malko. Cum a aflat Khun Sa că Matt Grit face parte din CIA?

Mike Herald puse jos scobitoarea. Ochii lui negri păreau și mai înfundați în orbite.

– Întrebarea asta mi-am pus-o de la început, mărturisi el. Evident, există niște thailandezi, pe strada Ploenchit[1] care știau că Matt e agent CIA. Dar nu-mi dau seama cum a aflat Khun Sa. Probabil că de la unul dintre nenumărații săi informatori.

– Bine, zise Malko. Cum au aflat marii traficanți ai Triadei cine sunt și pentru ce-am venit?

– Din aceeași sursă, răspunse americanul. Un tip bine plasat în cadrul Serviciului de Informații, care are relații peste tot. Doar că n-am vorbit cu nimeni despre tine. Dar La Bangkok poți pune sub ascultare telefonul cuiva pentru trei mii de bathi pe lună. E de ajuns să cunoști un polițist. Sau poate că am fost urmărit când am venit să te iau de la Don Muang. Sau și una și alta. Pentru Khun Sa și pentru Triade ăsta e un lucru foarte important. Nu sunt nici psihopați, nici nebuni. Asta e o afacere. Îl vor pe trădătorul lor și noi le-am furnizat o ocazie ca să și-l recupereze.

Malko se uită la mesele goale și bău puțin ceai. Căuta o soluție la o problemă imposibil de rezolvat. Cum să-l smulgă pe

---

[1] *Sediul Serviciului de Informații thailandez*

Matt Grit din ghearele lui Khun Sa? Degetul nefericitului ostatic, care se odihnea provizoriu în frigiderul biroului CIA, dovedea că nu era o problemă academică.

– Deci? întrebă anxios Mike Herald.

– Cred că mai înainte de orice trebuie găsit trădătorul care îl informează pe Khun Sa. Altfel, tot ce vom încerca e sortit eşecului.

– Cum?

– Ai aliaţi siguri?

Americanul ridică ochii la cer.

– Siguri? Nu văd pe nimeni, pentru că tipii de la DEA nu vor colabora. Iar în thailandezi nu am încredere. În absolut nici unul.

– Cu cine ţii legătura de la ei?

– Cu generalul Pradorn, şeful Serviciului de Informaţii. Mi-a cerut să-i aduc la cunoştinţă felul în care evoluează problema noastră. Relaţiile dintre noi au fost totdeauna foarte bune... Îi pare rău de tot ce s-a întâmplat, dar îşi recunoaşte neputinţa. Guvernul thailandez nu va lua niciodată o poziţie deschisă împotriva lui Khun Sa. Acesta are prea multe legături în toată ţara şi mituieşte prea multă lume.

– Dacă îi dai o informaţie lui Pradorn, crezi că va ajunge la Khun Sa?

– După cele întâmplate, e foarte posibil.

– Deci, dacă îi anunţi că mă aflu aici ca să organizez o operaţiune clandestină împotriva lui Khun Sa, informaţia va ajunge neapărat la cel interesat.

– Da. Şi? O să se prăpădească de râs. Ştie că nimeni nu poate să-i facă nimic în adâncul junglei unde se află. Poţi să te agiţi până nu mai poţi la Bangkok.

– Poate, recunoscu Malko, dar Khun Sa e un om prudent. Dacă consideră că reprezint un pericol, va pune să fiu supravegheat aici, la Bangkok. Şi e cât se poate de verosimil ca să fiu filat de cel sau de cei care i-au transmis deja informaţii.

– Da, e posibil, admise americanul.

– Printr-o supraveghere a supraveghetorilor ar putea să fie identificaţi cei care îl informează pe Khun Sa. Pentru ca pe viitor să bâjbâie prin întuneric.

– Şi pe urmă?

– Pe urmă, habar n-am! mărturisi Malko. Dar eliminarea surselor de informare ale lui Khun Sa ar însemna primul pas.

– Putem încerca, zise Mike Herald: În situaţia în care ne aflăm... Haide, altfel o să ne dea afară...

Silver Palace era gol. Regăsiră căldura sufocantă şi, foarte repede, tumultul de pe Silom Road. Maşina americanului îi aştepta în colţ.

– Ai pe cineva sigur pentru această acţiune?

Mike Herald se opri în colţul străzii Silom. Trebuia să ţipi ca să te faci auzit. Câteva motociclete făceau un zgomot infernal lângă trotuar: taxiuri clandestine pentru învingerea ambuteiajelor.

– Poate că am pe cineva, zise deodată americanul. O bandă de surdo-muţi.

– Surdo-muţi?

Mike Herald zâmbi.

– Da, un fel de fraternitate. Au multe tarabe cu marfă pe Silom şi pe Patpong. Şeful lor era estorcat de bani de un poliţist thailandez corupt. Am intervenit şi de atunci mi-a păstrat o recunoştinţă veşnică. Conduce o trupă de vreo treizeci de fete şi de băieţi... Seara îi găseşti prin toate colţurile. Nimic nu le scapă. Cu câtăva vreme în urmă reperasem un chinez, un tip de la *Gigondu*[1], care voia să vândă arme thailandezilor.

S-a pus la cale o înscenare şi a fost găsit în timp ce sodomiza un băieţel de şase ani... Evident că a fost expulzat. Puştiul şi-a jucat rolul de minune, arătându-l pe schingiuitorul lui dintr-un grup de mai multe persoane.

– Cum adică rolul?

Mike Herald îi aruncă o privire de compătimire în timp ce îi deschidea portiera maşinii.

– Doar nu crezi că puştiul era la prima încercare! E înhăitat cu un fals bonz care îi face rost de clienţi. Puştiul a primit zece mii de bathi. Bonzul i-a luat trei sferturi din ei. Amicii mei, surdo-muţii, au pus la cale toată povestea. Mai râd şi acum de cele întâmplate pentru că îi detestă pe chinezi.

---

[1] *Serviciul de Informaţii chinez*

– Hai să încercăm cu surdo-muţii, acceptă Malko. Dar trebuie să inventăm o poveste credibilă pentru Khun Sa.

Maşina porni pe Silom cu o viteză de melc. .

– Dacă spun că vreo treizeci de americani se vor grupa sub ordinele tale, lângă Mae-Hong-Son, pentru a infiltra un comando la Khun Sa, asta ar putea să-l neliniştească pe „general", própuse Mike Herald.

– Mi se pare o idee bună, recunoscu Malko. Când poţi transmite vestea cea bună?

– Azi. Mă duc la Pradorn. Mă primeşte fără probleme.

– Când ne întâlnim cu surdo-muţii tăi? întrebă Malko. Ar fi mai bine să fie înainte ca mesajul să ajungă la Khun Sa.

– Diseară, zise americanul.

* * *

Lo Te Ming tremura, instalat într-un fotoliu, cu o cuvertură pe genunchi. Agentul special al DEA care îl supraveghea zi şi noapte refuza cu încăpăţânare să mai regleze climatizorul. În timpul zilei, chinezul îşi aşeza palmele pe geamurile încălzite de soare.

În momentul arestării sale de poliţiştii din ONCB, la Chiangmai, nu intrase în panică. Între Triade şi Khun Sa, traficantul se simţea protejat. Existau destui poliţişti thailandezi corupţi pentru ca lucrurile să se aranjeze. Dar situaţia se răsturnase brusc la Bangkok, în biroul generalului Chavalit, şeful luptei antidrog.

Acolo se afla un negru, John Simpson, şeful DEA din Thailanda. Tipul avea un dosar gros, dosarul lui Lo Te Ming. Înregistrările unor convorbiri telefonice, mărturii, fotografii. Negrul îi explicase cu calm lui Lo Te Ming că nu-l vor scăpa din mână. Că SUA vor face totul pentru a împiedica repunerea lui în libertate, chiar şi un proces de ochii lumii. Că va veghea *personal* ca să fie condamnat la pedeapsa maximă. Adică patruzeci de ani.

– Cu toate combinaţiile, tot ai face douăzeci de ani, conchisese Simpson.

Lo Te Ming se ţinuse tare în faţa lui, dar calculul său fusese

simplu. Avea patruzeci şi trei de ani; ar fi ieşit la şaizeci şi trei. În cel mai fericit caz. Şi în ce hal... John Simpson plecase, lăsându-l singur cu generalul Chavalit. Acesta confirmase ameninţările americanului. Ambasada SUA exercita o presiune formidabilă în operaţiunea „Tiger Trap". Iar guvernul thailandez, după povestea foarte supărătoare a bijuteriilor furate unui prinţ saudit şi găsite la nevasta unui general de poliţie, avea nevoie să-şi recâştige prestigiul. Lo Te Ming rezistase. Abia după vizita avocatului său – unul dintre cei mai buni din Bangkok, care avea multe relaţii – suferise o cădere psihică. Maestrul Wiang îi confirmase că toate eforturile sale de a minimaliza rolul lui eşuaseră. Diferiţi magistraţi thailandezi îi confirmaseră că americanii erau atât de hotărâţi, încât nu se putea spera într-o sentinţă blândă. Sfatul său fusese simplu.

– Neagă totul şi pleacă capul. Mai târziu te vom ajuta să evadezi. Organizaţia îţi va da tot sprijinul.

Dus înapoi în celula lui, Lo Te Ming descifrase mesajul: puternicii lui prieteni nu puteau să facă nimic pentru el. Iar a doua zi de dimineaţă primise vizita lui John Simpson. Americanul i se adresase fără ocolişuri:

– Dacă ne ajuţi, dacă vei vorbi, peste trei luni eşti liber. Renunţăm la acuzaţia împotriva ta.

Lo Te Ming avusese forţa să zâmbească.

– Şi după trei luni şi o zi voi fi mort...

– Nu, nu şi dacă vei accepta să fii extrădat în Statele Unite.

Stătuseră împreună trei ore. La plecare, John Simpson ducea cu el cererea de extrădare semnată de bunăvoie de Lo Te Ming. După două zile, traficantul aflase că toţi apropiaţii lui – oficiali şi neoficiali – fuseseră asasinaţi. Ăsta era sfârşitul. Trecuse de partea cealaltă a barierei. Fără speranţă de întoarcere. Şi încă nici nu vorbise...

El ceruse să fie transferat la Ambasada americană. În timpul traseului, traficantul tremura de fiecare dată când maşina era depăşită de o motocicletă. Totuşi era înconjurat de cinci agenţi speciali.

Şi de atunci, zilele treceau toate la fel. Nici măcar nu putuse să se ducă la înmormântarea nevestei şi a copiilor săi. Prea periculos! Dispunea de un televizor, un pat, ziare şi reviste

ilustrate câte dorea, ba chiar avea şi voie să telefoneze. N-o făcuse. Toţi cei cu care i-ar fi plăcut să stea de vorbă muriseră, iar ceilalţi ar fi închis imediat când i-ar fi auzit glasul...

Perdelele care acopereau ferestrele dădeau un aspect crepuscular biroului care îi servea drept cameră. Încerca să nu se mai gândească, şi număra zilele. Ştia că americanii sprijineau din toate puterile cererea lui de extrădare. De Anul Nou al chinezilor – la sfârşitul lui ianuarie – va fi cu siguranţă în Statele Unite. Trebuia să rămână în viaţă.

Uşa se deschise şi apăru o matahală în cămaşă şi cravată, cu un trabuc mic vârât în colţul gurii şi un toc enorm agăţat la centură. Venise schimbul.

– „Faţă de lămâie" se simte bine? întrebă nou-venitul jovial.

Tipul care trebuia să plece aruncă o privire spre fotoliul în care Lo Te Ming moţăia cu ochii închişi.

– E bine, zise el. Respiră.

Agenţii speciali aveau ordin să nu se adreseze prizonierului decât pentru probleme tehnice. Vorbeau în faţa lui de parcă nu ar fi existat. Toţi îl disprefuiau. După părerea lor, traficantul ar fi trebuit spânzurat.

Nou-venitul inspectă ferestrele şi luă loc cu un suspin. Afurisită meserie. Lo Te Ming îşi zise că poate nu alesese cea mai bună soluţie.

* * *

Biroul generalului Pradorn era acoperit cu lambriuri închise la culoare pe care erau afişate diplome în diferite limbi. Generalul dădu ocol biroului şi veni să strângă mâna lui Mike Herald. Era în cămaşă şi avea un aer inofensiv cu ochelarii şi părul lui rar.

Discret, secretara lui se aşeză în faţă, cu un caiet pe genunchi. Ea asista la toate convorbirlle şefului ei din două motive: pentru a evita acuzaţiile de deturnare şi pentru a se păstra o dovadă a acestor convorbiri. Până atunci, Mike Herald nu-i dăduse nici o atenţie... Fu adus ceaiul, iar pentru el o sticlă de Defender Success care i se servea fără apă şi fără gheaţă.

Probabil că avea fişa lui la Serviciul de Informaţii, unde erau

trecute gusturile şi preferinţele. Zâmbi în sinea lui amintindu-şi de escapadele în cele mai frumoase bordeluri din Bangkok, rezervate thailandezilor foarte bogaţi şi chinezilor, unde încă se mai puteau găsi fetiţe de treisprezece ani virgine şi încântătoare.

– Deci, ce noutăţi avem? întrebă generalul Pradorn.

Mike zâmbi satisfăcut şi îşi făcu curaj golind pe nerăsuflate jumătate din coniac..

– Cred că e o speranţă...

Privirea generalului se lumină brusc.

– Ai reuşit să negociezi cu Khun Sa?

– Nu, nu chiar, recunoscu americanul. Ba chiar am primit o dovadă a sălbăticiei sale. Priveşte.

Îi întinse thailandezului cele două fotografii care arătau amputarea nefericitului agent al CIA. Generalul Pradorn care, în timpul rebeliunii comuniste din sud, îi fiersese în cazane pe rebeli, reuşi să ia un aer îngrozit, fără să clipească.

– E îngrozitor, recunoscu el. Mi-e teamă că povestea asta se va termina foarte prost.

– Poate că nu, zise americanul enigmatic.

Generalul Pradorn se aplecă spre el.

– Da?

La olimpiadele de ipocrizie, departajarea dintre cei doi bărbaţi s-ar fi făcut cu mare greutate.

– Generale, zise Mike Herald cu un ton voit jenat, aş vrea să vă vorbesc *singur*.

După o mică ezitare, generalul îi ordonă secretarei sale să iasă. Mike îşi zise că mai rămăseseră microfoanele...

– Aşa, zise el după ce rămaseră singuri. Am luat hotărârea să încercăm o operaţiune clandestină împotriva cartierului general al lui Khun Sa, la Ho-mong.

Generalul thailandez nu păru surprins. Îi ştia pe americani capabili de multe lucruri, atunci când se afla în joc viaţa unuia de-al lor.

– Cu siguranţă că e foarte greu, zise el cu o voce domoală. Pe urmă această operaţiune nu trebuie să lezeze câtuşi de puţin suveranitatea ţării mele. Dă-mi amănunte.

Încurajat, Mike Herald îşi umplu din nou paharul. Totdeauna

îi plăcuse la nebunie whisky-ul vechi. Interlocutorul său era pe cale să înghită momeala cu undiță cu tot.

– Știi că cei de la Langley mi-au trimis pe unul dintre cei mai buni șefi de misiune, Malko Linge. Lui i se vor alătura foarte curând alți membri ai Diviziei de Operațiuni. Vor sosi aici cu vize de turiști. După care se vor grupa la Chiangmai. Mă voi alătura lor pentru a le furniza informații topografice care să le permită să treacă frontiera thailandeză fără prea multe probleme.

Fața generalului Pradorn încremenise. Luă o gură de ceai și întrebă cu o voce încordată, îmblânzită de veșnicul zâmbet thailandez.

– De unde vor lua arme? Presupun că vor sosi neînarmați.

– Bineînțeles, confirmă Mike Herald.

Generalul Pradorn se uită la el cu o privire întrebătoare.

– Atunci?

– Dumneata vei furniza armele necesare pentru această operațiune, răspunse cu calm americanul.

Surpriza generalului Pradorn fu cât se poate de sinceră.

– Bine, dar...

Mike Herald aprinse prima țigară de când se afla în birou, suflă cu voluptate fumul și întrebă zâmbind:

– Îți amintești de depozitul de la Makham, din provincia Chanthaburi? Pe drumul 317, chiar după Pong Nam Rod.

Generalul ezită câteva secunde înainte de a mărturisi.

– Da, îmi amintesc. Ce s-a întâmplat cu acele arme?

În 1980, Statele Unite trimiseseră în secret arme Khmerilor roșii pentru a putea să reziste vietnamezilor. Cu complicitatea autorităților thailandeze, CIA instalase câteva depozite de arme în zona de frontieră, în fața fortificației Khmerilor roșii de la Pai Lin. Nu fuseseră folosite toate armele...

– Pobabil că încă se mai găsesc acolo, zise cu calm Mike Herald. Măcar cele care n-au fost furate. Am descoperit unele la Khun Sa, ușor de identificat după serie. Altele sunt oferite spre vânzare la Bangkok. Văzându-l pe general că se întunecă la față, americanul se grăbi să adauge:

– Toate astea n-au nici o importanță. Am pregătit o listă cu ce trebuie. Totul încape într-un camion. O să-ți dau lista și am

să te las să rezolvi problema. Fă în așa fel încât să fie livrate la ambasadă, pe numele meu.

Generalul Pradorn aprinse și el o țigară. Era prins la înghesuială. Operațiunea „arme" fusese organizată fără aprobarea Statului Major al armatei thailandeze, în schimbul unui bacșiș gras pe care îl primise de la CIA. Mike Herald îl avea la mână. Generalul se străduí să zâmbească și întinse mâna.

– Să vedem lista.

Americanul îi întinse hârtia, iar el o examină rapid, apoi ridică capul vizibil ușurat.

– Nu sunt decât arme ușoare...

– Proiectăm o operațiune de comando, preciză Mike Herald cu o voce plină de blândețe, nu cucerirea Birmaniei.

După ușurarea pe care o constata la general, americanul trase concluzia că toate armele grele – mortiere de 120, rachete antitanc M 62, mitraliere grele – fuseseră deja prădate. Generalul Pradorn împături lista și o așeză pe masă.

– Voi avea nevoie de două-trei zile, zise el.

– E bine, aprobă Mike Herald.

Pradorn își zise că era momentul să se smiorcăie puțin.

– Ceea ce-mi ceri e foarte riscant, suspină el. Dacă superiorii mei ar afla...

– N-au să afle nimic, zise Mike Herald. Iar noi vom ști să ne amintim de colaborarea dumitale.

Vorbele astea valorau aur. Se înțelegeau foarte bine cu jumătăți de cuvinte.

– Când va avea loc atacul? întrebă generalul.

– Peste vreo zece zile. Domnul Linge se ocupă de pregătirea lui. Îi va primi pe oameni pe măsură ce sosesc. Dacă, printr-o minune, vom reuși să punem mâna pe Khun Sa, te interesează?

Generalul Pradorn lăsă capul în jos.

– Nu! Ar pune prea multe probleme. Dar vă doresc să reușiți. Khun Sa e un om periculos.

Mike Herald se ridică satisfăcut.

– Te voi ține la curent cu tot ce se întâmplă, promise el. Și-ți cer să păstrezi secretul cu sfințenie.

– Bineînțeles.

Generalul Pradorn își conduse vizitatorul.

Acum trebuia să aștepte. Thailandezul nu putea să țină numai pentru el o informație de o asemenea importanță, și cum în anturajul său se găseau oameni în solda lui Khun Sa... Cursa fusese întinsă...

Revenind în holul ambasadei, șeful biroului CIA trecu pe lângă John Simpson care nu-l salută. Mike Herald opri înadins ascensorul la etajul doi. Trei agenți speciali săriră imediat de pe scaunele lor. Apoi îl recunoscură și se așezară la loc bombănind.

Lo Te Ming era tot acolo.

* * *

Patpong Road, un fel de Pigalle a Bangkok-ului, situată între Silom și Suriwongse, era plină de lume. Mijlocul străzii era ocupat de tot felul de lucruri contrafăcute, iar pe fiecare parte se înșirau baruri, discoteci cu animatoare, „peep-shows" și „live-shows": o stradă unde diferiți parteneri se dedau unor activități sexuale foarte variate. Puștii se strecurau printre turiști, oferind programul „distracțiilor". Un bărbat cu o femeie, două femei, o femeie care fuma o țigară cu sexul, doi bărbați cu o femeie, doi bărbați împreună... totul pentru o mie de bathi. Fete în *string* se frecau de o coloană cu mimici extaziate. Malko regăsea cu dezgust această atmosferă. Era o adevărtată Mecca a turismului sexual, ca și la Pattaya... Dacă aveai dolari, puteai să-ți oferi absolut orice, de la o femeie însărcinată, până la un băiețel impuber.

Claxonând de zor, Mike Herald își croi drum până la parcare și urcă la nivelul trei, întunecos și pustiu. Un drogat, ghemuit lângă ascensorul pe care nimeni nu-l folosea ca să nu se pomenească cu beregata tăiată, cerșea, nemișcat ca o statuie. Între două mașini, o fată administra o felație unui client beat care o apăsa pe cap cu rânjete lubrice. Mirosea a vărsătură, a jeg și a varză acră.

După ce parcară mașina, Mike Herald și Malko traversară toată strada Patpong până la Suriwongse. Colțul era ocupat de

o galerie în care erau expuse litografii și picturi proaste în ulei. Proprietarul era un thailandez destul de înalt, care purta o șapcă roșie și o cămașă verde în care înota. În colțul gurii avea o țigară. Thailandezul fu cuprins de o bucurie neașteptată când îl văzu intrând pe Mike Herald.

– El e Sun-Chai, îi zise americanul lui Malko. E surdo-mut, dar citește pe buze.

Sun-Chai strânse viguros mâna lui Mike Herald, iar simpatia lui se revărsă și asupra lui Malko, fără să scoată însă nici cel mai mic sunet.

Mike zise:

– Vreau să-ți vorbesc...

Sun-Chai le făcu imediat semn să-l urmeze la cafeneaua alăturată. Acolo locul era și mai ciudat. Vreo douăsprezece fete și băieți foarte drăguți discutau cu însuflețire. Nimic mai normal, numai că din gură nu ieșea nimic....Toți erau surdo-muți și se exprimau prin semne precise. Malko, Mike Herald și Sun-Chai se așezară la o masă.

– Am nevoie de un serviciu, începu americanul.

Sun-Chai depărtă mâinile cu un zâmbet larg.

– E de acord, traduse Mike Herald.

Jumătate prin gesturi, jumătate prin cuvinte, șeful biroului CIA îi explică surdo-mutului ce aștepta de la el. Începând de luni, un membru al grupului trebuia să se țină tot timpul după Malko și să-i repereze pe cei care ar fi putut să-l urmărească.

Farang? scrise Sun-Chai pe fața de masă.

– Nu, thailandez sau chinez, răspunse americanul. Vei avea o mie de bathi pe zi.

Sun-Chai protestă, dând de înțeles că nu voia nici un ban. Apoi făcu semn unuia dintre oamenii lui cu care începu o lungă „conversație". Au urmat câteva gesturi simple pentru Mike Herald, care îi traduse lui Malko:

– Ne dă întâlnire la barul lui obișnuit, peste un sfert de oră, pentru a ne prezenta persoana care se va ocupa de noi.

* * *

Situat în fața unui vânzător de casete pirat, unde muzica era dată la maximum, barul în aer liber era pe trei sferturi gol.

Malko şi Mike Herald se aflau acolo de douăzeci de minute, când Sun-Chai îşi făcu apariţia, însoţit de o thailandeză mică de tot. Bretonul îi ajungea până la jumătatea frunţii, ochii îi străluceau de inteligenţă, iar haina lungă, de pânză, care se oprea la jumătatea coapselor, contura un corp armonios. În pofida căldurii, ea purta ghete înalte de culoare neagră. Thailandeza strânse mâna celor doi bărbaţi şi Sun-Chai scrise pe tejghea „Lek".

Lek se arătă pe sine ca să nu fie nici o neînţelegere. Îi ajungea lui Malko până la piept. Prin gesturi, Sun-Chai explică situaţia. Thailandezii îşi agitau degetele cu o viteză halucinantă, ajutându-se cu strâmbături, aşa cum fac mimii... Lek se întoarse spre Malko, îi luă mâna şi i-o puse pe coapsă cu un zâmbet prietenos. Câteva gesturi rapide: nu-l va mai scăpa din ochi. Thailandeza părea foarte inteligentă.

– Din ce trăieşte? întrebă Malko.

– E un fel de cămătar. Împrumută bani tuturor fetelor care lucrează pe Patpong. E puţin cam complicat. O fată vine şi-i spune că vrea să-şi cumpere un colier de aur. Lek îi împrumută zece mii de bathi. Fata cumpără colierul şi-l revinde imediat, ceea ce nu e deloc greu aici. Cu banii, îşi cumpără ceea ce vrea cu adevărat, un televizor, ţoale sau încălţăminte. După care, înapoiază suma lui Lek, cu o dobândă de zece la sută.

– Şi fetele înapoiază totdeauna banii?

Lek citi întrebarea pe buzele lui şi se strâmbă de râs. La centură avea agăţată o gentuţă. Scoase din ea un cutter. Cu un gest rapid, thailandeza plimbă lama la câţiva milimetri de faţa lui Mike Herald, placid ca un pachiderm. Era o femeie plină de resurse... Apoi privirea i se îmblânzi şi puse la loc cutterul.

– N-are o viaţă prea atrăgătoare, comentă americanul. În satul ei, toţi bărbaţii o violau pentru că nu se putea plânge. Pe ultimul l-a castrat şi a fugit la Bangkok, unde a găsit alţi surdo-muţi. Ei sunt acum familia ei...

În timp ce vorbea, o thailandeză înaltă, cu o rochie care se mula pe ea încât ai fi zis că e dezbrăcată, ieşi dintr-un bar, veni lângă Lek şi îi strecură câteva bancnote pe care cealaltă le desfăcu şi le numără. Apoi o pocni pe fată cu palma peste fund şi o lăsă să plece la treaba ei... Malko era în mâini bune. Lek îi

adresă o privire complice și senzuală. Era clar că își revenise de pe urma violurilor.

* * *

Malko împături *Bangkok Post* și comnadă o cafea. Oficial, operațiunea „Tiger Trap" nu mai exista. Ziarele nu mai pomeneau nimic. De două zile vegeta, singura lui ocupație fiind lectura dosarului voluminos al lui Khun Sa. Din păcate, nu găsise nimic util.

Mersese pe jos până la enorma galerie comercială de lux a hotelului *Sheraton*. După aceea luase dejunul la terasa hotelului *Oriental*, în ciuda căldurii sufocante. Se simțea vinovat că taie frunză la câini în timp ce Matt Grit era în continuare ostaticul lui Khun Sa. Ce-ar fi putut să facă?

O singură dată o zărise pe Lek pe New Road, în rest, nu reperase protecția acordată. Și, după toate aparențele, surdo-muții nu descoperiseră în jurul lui nici o prezență îngrijorătoare. Planul său părea că nu și-a atins scopul, iar altul nu mai avea.

Generalul Pradorn anunțase că armele vor fi livrate a doua zi dimineață, ceea ce nu era nici o scofală...

Un *long-boat* trecu prin fața terasei cu un zgomot atât de asurzitor, încât Malko fu gata să nu audă clopoțeii din jurul tăbliței negre agitată de un groom care se plimba printre mese. Malko întoarse capul și își văzu numele scris pe tăbliță. Făcu semn și groom-ul se apropie imediat.

– Domnul Linge? La telefon, *please*.

Groom-ul îl duse până la un aparat telefonic din interiorul restaurantului.

– Alo? zise Malko.

– *Mister* Malko Linge? întrebă o voce de femeie.

– *Yes*.

– Sunt Mei-Lin! Ce mai faci?

– Credeam că nu vorbești engleza! zise Malko mirat.

– Ba da, ba da, răspunse ea sâsâit. Puțintel. Ești bine?

– Sunt bine, zise el cu răceală.

– Mi-ar părea bine să ne revedem.

– Știi unde mă găsești...

La capătul celălalt al firului răsună râsul cristalin al chinezoaicei.

– Oh, e o circulație cumplită! N-ai vrea să vii la mine? Stau la hotelul *White Orchid*, pe Yaowarat, în colț cu Phadung-Nam. Camera 216.

Chinezoiaca închise fără să-i lase timp să răspundă. Malko se întoarse la masă cu creierul în fierbere. Mei-Lin nu-i dădea întâlnire întâmplător. Părea că *generalul* Khun Sa aflase de proiectul lor.

* * *

Omul care parca mașinile de la *Oriental* făcu o plecăciune în fața lui Malko în timp ce asculta instrucțiunile, apoi le transmise imediat șoferului de taxi. Erau orele trei. În timp ce ajungeau pe New Road, prin Oriental Lane, Malko întoarse capul și zări unul din cele două *tuk-tuk* care staționau tot timpul în fața hotelului pornind în urma taxiului. Circulația nu era prea densă și nu-i trebuia mai mult de un sfert de oră ca să ajungă în cartierul chinezesc. Pe Yaowarat era mereu lume multă. Taxiul reduse viteza și pătrunse brusc într-un pasaj îngust și întunecos care ducea spre un imobil. Treizeci de metri mai departe, mașina se opri și fu imediat înconjurată de câțiva chinezi foarte tineri și cu o alură numai bună să stârnească îngrijorarea. Unul dintre ei se răsti la șofer, îi făcu lui Malko semn să coboare, aruncă o sută de bathi pe banchetă și thailandezul demară în mare viteză.

Malko se pomeni singur în mijlocul a vreo șase chinezi. Intrarea care dădea spre Yaowarat părea foarte, foarte departe. Malko se întrebă dacă nu cumva va avea și el soarta lui Matt Grit.

Capitolul IV

Fără să pronunțe vreo vorbă, unul dintre chinezi îl pipăi cu rapiditate ca să vadă dacă e înarmat. Malko observă că toți chinezii aveau telefoane portabile. Unul dintre ei, ceva mai retras, ținea în mână un pistol Uzi. Erau calmi, vigilenți și inexpresivi. Ce rost avea această gardă la acel hotel nenorocit? I se indică un culoar jegos și prost luminat.

– *You come.*

La capăt exista un mic ascensor. Malko se pomeni înghesuit între doi chinezi care puteau a varză. La etajul doi, la capătul unui culoar verzui, alți doi chinezi stăteau la o masă, cu pistoalele la îndemână, și jucau zaruri. Escorta lui Malko schimbă câteva cuvinte cu ei. La capătul culoarului se afla ușa cu numărul 216. Unul dintre chinezi ciocăni și ușa se deschise imediat. Camera cu pereți gălbui, aie cărei ferestre dădeau spre o stradă transversală, era mobilată în stilul camerelor unde prostituatele își duc clienții. Așezată pe patul jos, Mei-Lin semăna cu o prințesă, în rochia ei chinezească de un albastru electric. Femeia se ridică și îi întinse lui Malko o mână lungă și moale.

– Îmi pare bine că te revăd.

– Ești păzită ca un seif...

Mei-Lin lăsă ochii în jos cu modestie.

– Oh, nu e vorba de mine. În clădirea asta e mult aur. Ai văzut magazinul de bijuterii din colț? Metalul e depozitat aici. Le e frică să nu aibă loc un atac. Stăteau față în față, în mijlocul camerei. Mei-Lin făcu un pas spre ușă.

– Să nu rămânem aici, nu e prea simpatic, zise ea.

Imediat ce ieșiră pe culoar, oamenii de pază se ridicară

brusc în picioare. Unul dintre ei trase antena unui telefon mobil și începu să vorbească. Mei-Lin se întoarse spre Malko.

– Vino. Parcurseră un culoar lung care îi duse la alt ascensor, de data asta unul ultramodern. Gărzile se repeziră pe scări deoarece cabina era mult prea mică ca să încapă toți. Mei-Lin, foarte distantă, nu mai semăna deloc cu tânăra femeie sârguincioasă care îi aplicase o felație sublimă, cu ocazia primei lor întâlniri.

Ajunseră la parter, parcurseră câteva culoare și încăperi goale, după care ieșiră într-o curte, apoi intrară în altă clădire. Urmă o altă curte, apoi o boltă, și ajunseră într-un mic *soi* paralel cu Yaowarat Road. Toată lățimea străduței era ocupată de un Mercedes negru cu geamurile ascunse de perdele. Lângă el se aflau trei chinezi. Portierele din spate se deschiseră în același timp pentru Mei-Lin și pentru Malko. Mașina demară imediat virând pe Phadung-Nam. Malko întoarse capul. Îngerul lui păzitor aștepta probabil și acum în fața intrării în parcare.

– Unde mergem? întrebă el.

– La mine, răspunse Mei-Lin. Să bem ceaiul. E mai plăcut decât în hotelul acela oribil...

– Am fi putut merge direct, remarcă Malko.

Chinezoaica râse jenată.

– Oh, e mai complicat de găsit... Așa e mai bine.

Mercedesul se strecura prin marea de mașini, îndreptându-se spre nord. Malko recunoscu în trecere palatul regelui, apoi intrară pe un *soi* căruia Malko reuși să-i rețină numele: Ruan Rudee. Aici se simțea imediat luxul. Zidurile înalte se succedau unele după altele, presărate deasupra cu cioburi de sticlă, întrerupte de porți de fier sau de portaluri elegante. Mercedesul opri în fața unui portal negru și claxonă.

Poarta mare se deschise imediat, lăsând să se vadă o peluză, copaci tropicali, o piscină, și în sfârșit, o casă albă și joasă, cu ferestre mari. Modernă, fără să fie grațioasă, se vedea de la o poștă că locuința aceea era extrem de luxoasă. Mei-Lin intră înaintea lui Malko într-un salon cu podeaua din lemn de teck și se instalară pe o canapea acoperită cu mătase verde și bej, care se potrivea perfect cu o masă joasă superbă din plexiglas masiv, care susținea o dală de sticlă ce purta

marca lui Claude Dalle. Un blocnotes mov, decorat cu miniatura unui buchet de orhidee, stătea alături de un stilou din aur. O thailandeză cu picioarele goale și un sarong galben veni să afle de ce anume avea nevoie.

– Un „namanao", ceru Malko.

Mei-Lin comandă o „Original Margarita", tequila, Cointreau și lămâie verde.

– Ai o casă încântătoare, remarcă Malko, numai ca să rupă tăcerea.

– Mulțumesc, zise Mei-Lin. Din păcate, nu e casa mea... Mi-au împrumutat-o prietenii mei. Am cumpărat un apartament pe Sukhumvit, dar încă nu e gata.

Își făcu apariția un tânăr thailandez în haină albă, foarte frumos, cu trăsături regulate, o frunte îngustă, păr foarte lins și alură atletică. Tânărul așeză pe masă tava de argint și plecă. Malko remarcă pantalonii din mătase neagră care se mulau pe trupul de-a dreptul provocator. Ciudat majordom...Se întrebă ce căuta acolo. Apoi auzi claxonul și zgomotul unei mașini. Mei-Lin se ridică.

– Scuză-mă o clipă...

Tânăra femeie ieși, lăsându-l pe Malko singur cu băutura comandată. Când auzi zgomot de pași, Malko ridică capul. Nu erau pantofii ușori ai tinerei chinezoaice. În ușă apăru silueta firavă a lui Su Wan Ho, patronul Triadelor.

Chinezul se apropie cu mâna întinsă, și se înclină adânc în fața lui Malko.

– Îmi pare foarte bine că te revăd, domnule Linge. Cum se desfășoară șederea dumitale la Bangkok? zise el cu o voce stridentă.

Fără să răspundă, Malko îi aruncă o privire glacială, reținându-și dorința puternică de a strânge gâtul fragil al acelui mic chinez, stâlpul principal al crimei organizate din Bangkok. Se stăpâni și zise tăios:

– Ar fi trebuit să-mi dai chiar dumneata pachetul trimis de Khun Sa. Ar fi fost mai... cinstit.

Pe fața netedă a lui Su Wan Ho se instală deodată o mare mâhnire. Ai fi zis că e o mască din teatrul chinez care simboliza tristețea.

– Nu voiam să ne stricăm cina, răspunse el cu o voce plină de umilință. Și nu aprob metode atât de brutale, care încalcă regulile ospitalității. Dar generalul Khun Sa face deseori numai după cum îl taie capul....

– Să nu ne mai ascundem după deget, continuă Malko. Știu foarte bine cine ești – de altfel, nu te-ai ascuns în spatele unui nume fals – și mai știu că generalul e partenerul dumitale. Ceea ce i-a făcut lui Matt Grit e monstruos.

Su Wan Ho ridică ușor capul.

– Te rog să mă crezi că dezaprob aceste procedee. Dar trădarea lui Lo Te Ming a fost o lovitură foarte puternică pentru Khun Sa. Îl considera ca pe un frate. Asta i-a întunecat mintea. Trebuie să-l înțelegem.

Malko se uita la chinez cu un dezgust nedisimulat.

– Pentru ce ai vrut să ne întâlnim? întrebă el.

Su Wan Ho scoase din buzunar un plic și i-l întinse.

– Iată vești de la domnul Matt Grit, zise el.

Malko deschise plicul. Înăuntru găsi câteva cuvinte și o fotografie. Matt Grit, în picioare într-o groapă circulară, ținea în mână ziarul *Bangkok Post* din ajun. Alături de groapă se putea vedea un bărbat în uniformă ținând în poziție verticală un grilaj care, în mod normal, acoperea probabil ca un capac deschizătura circulară. Textul era foarte scurt: „Sunt bine, dar acționați repede ca să plec de-aici. Matt".

Malko puse plicul pe canapea, înfiorându-se de furie și dezgust.

– Ce mai înseamnă și grozăvia asta? întrebă el.

Su Wan Ho păru că se chircește.

– Îți jur că nu știu, pretinse el. Generalul Khun Sa spune că prizonierul a încercat să evadeze, și că e constrâns la măsuri de securitate mai stricte. Domnul Grit se află de acum înainte în permanență în acea groapă care are legătură cu piscina generalului. Poate să fie umplută cu apă în câteva secunde.

Ochii aurii ai lui Malko erau striați de verde. Se ridică și porni spre Su Wan Ho. Din oficiu țâșniră imediat doi chinezi. Fiecare avea un revolver Uzi cu surdină. Malko se opri.

– Regret că nu pot să te ucid, zise el cu o voce albă. Nu mai avem ce să ne spunem.

– Stai puțin, protestă chinezul cu o voce stăruitoare. Voi face tot ce-mi stă în putință ca această poveste să se termine bine. Îl voi ruga pe general să aibă răbdare. Te asigur că trebuie să se ajungă la o înțelegere. Sunt sigur că îi poți convinge pe prietenii dumitale de la DEA... Se înșeală. Lo Te Ming n-a făcut nimic ilegal, era doar corespondentul lui Khun Sa la Bangkok. Iar acesta nu e criminalul pe care-l prezintă DEA. Amintește-ți că până în 1982 își avea reședința în Thailanda, la Ban Hun Taek. Avea mulți prieteni. Din cauza americanilor a fost alungat. Dar nu le poartă pică pentru asta.

Malko izbucni.

– Khun Sa este cel mai mare traficant de heroină din regiune, zise el. Iar dumneata ești principalul lui cumpărător în numele Triadelor.

Chinezul clătină din cap.

– DEA spune toate astea. Nu sunt decât un comerciant onest. Triadele sunt o invenție a jurnaliștilor.

Malko își aminti cu furie că încă mai existau „experți" pe lângă Congresul american care pretindeau că Triadele nu existau. Su Wan Ho se ridică și el.

– Domnule Linge, știi unde îmi poți telefona. Sunt convins că viitoarea noastră întrevedere va decurge foarte bine.

Se înclină adânc și porni spre ușă însoțit de cei doi chinezi tineri. Imediat ce Su Wan Ho plecă, își făcu apariția Mei-Lin.

– Nu te dezgustă universul ăsta? o întrebă Malko.

Ea zâmbi fără să răspundă, apoi, ca să facă ceva, își înmuie buzele în paharul cu „Original Margarita", evitând să se uite la Malko.

Malko era furios pe el însuși. Planul mersese *prea* bine. Khun Sa, aflase despre proiectul lor și își luase măsuri de precauție, înăsprind condițiile de detenție ale lui Matt Grit... Și profita de asta ca să mărească presiunea. Lucrul cel mai rău era această neînțelegere, certitudinea că îl puteau preda pe Lo Te Ming lui Khun Sa.

În orice caz, generalul Pradorn avea un trădător în anturajul lui... În afară de fasoanele patronului Triadelor, Malko simțise la chinez o îngrijorare adevărată. Povestea asta îl deranja. În ce împrejurări ar fi putut deveni un aliat? Malko își zise că asta ar fi însemnat o jonglerie cu șerpi veninoși.

– Se poate să fiu dus înapoi la hotel? zise el.

Mei-Lin nu răspunse direct. Strigă ceva în thailandeză. Majordomul își făcu apariția și alergă până în grădină. După treizeci de secunde era înapoi și se înclina în fața lui Malko. În Mercedes nu mai era decât șoferul. Fără să pronunțe vreun cuvânt, omul de la volan îl duse pe Malko până la *Oriental*.

* * *

– Dacă aș fi fost acolo, l-aș fi lichidat, zise Mike Herald.

Malko îl calmă.

– Ne vom regla conturile mai târziu. Scopul nostru este să-l eliberăm pe Matt Grit. Pe urmă, mai vedem. Ai ceva veşti de la surdo-muți?

– Nu, nimic.

Cei doi bărbați cinau la *Mango Tree*, un mic restaurant thailandez nu departe de Silom. Malko încerca să facă față condimentelor omniprezente. „Tom-yam-khum", supa de creveți, era o adevărată otravă.

– Am fost convocat de ambasador, zise Mike Herald. Am primit instrucțiuni amenințătoare de la Casa Albă. Cei de la DEA au făcut scandal mare, pretinzând, ca totdeauna, că CIA îi protejează pe traficanții de droguri. În consecință, instrucțiunile oficiale cer accelerarea extrădării lui Lo Te Ming. Ambasadorul trebuie să se întâlnească cu ministrul thailandez al justiției.

– Îl condamnă la moarte pe Matt Grit.

Americanul își dădu la o parte bolul gol cu un aer scârbit.

– Nu, sunt convinși că generalul Khun Sa nu va face nimic. Că nu va îndrăzni să-l execute pe omul nostru...

– I-ai vorbit despre degetul tăiat?

– Da. Crede că asta face parte din încercarea de a ne impresiona... Se vede bine că nu lui i-a fost amputat degetul Oricum, mă detestă și e încântat de tot ce s-a întâmplat. Dacă lucrurile se termină prost, îmi voi petrece ultimii cinci ani triinc dosare în subsolul de la Langley. Dacă nu voi fi concediat...

Malko nu răspunse. Khun Sa nu se juca, iar noua fotografie nu era deloc un argument care să îndemne la optimism Tocmai ajunseseră la friptura de vită cu saké când Lek se

strecură în restaurant. Tânăra surdo-mută veni lângă ei şi începu o „conversaţie" dificilă cu Mike Herald, jumătate prin gesturi, jumătate scriind în thailandeză pe faţa de masă... Americanul ridică capul cu o expresie preocupată.

– Spune că e sigură că nimeni nu te urmăreşte.

– Cum poate fi sigură?

– E şireată şi sunt mulţi. Ai fost urmărit până la *White Orchid*. Au fost îngrijoraţi că dispăruseşi.

Malko era chinuit de gânduri negre. Nu mai avea decât o singură carte de jucat.

– Aş vrea să supravegheze casa lui Mei-Lin, ceru el. Începând din seara asta.

– De ce?

– Mei-Lin pare să fie intermediara lui Su Wan Ho. Poate că prin ea vom putea descoperi un mijloc de a-l şantaja. Destul de puternic pentru a-l face să exercite o presiune asupra lui Khun Sa...

Mike Herald nu se arătă prea convins.

– Ataci Triadele... Sunt atotputernici.

– L-aş ataca şi pe diavol ca să-l salvez pe Matt Grit, replică Malko. Suntem în găleată. Khun Sa e inaccesibil, nu se poate folosi nici o măsură de pedeapsă directă, thailandezii nu ne vor ajuta, iar DEA nu l-ar da din mână nici moartă pe Lo Te Ming. Chinezii sunt oameni pragmatici. Sunt asociaţii lui Khun Sa, nu fraţii lui de lapte. Vor face ceea ce le dictează interesul...

Mike Herald aprinse gânditor o ţigară.

– Te vor omorî, dacă observă că-i supraveghezi.

Lek se uita la ei fără să înţeleagă prea bine. Mike Herald se străduí să-i explice prin gesturi noua misiune... Îi transmise adresa şi semnalmentele lui Mei-Lin.

– Şi dacă l-am răpi pe Su Wan Ho? sugeră Mike Herald după ce plecă Lek.

– E prea bine păzit, remarcă Malko. Pe de altă parte, Triadele l-ar sacrifica. L-ai putea trimite bucăţele la Khun Sa, că nu i-ar păsa nici cât de o ceapă degerată. Nu, trebuie să sperăm într-un miracol. Suntem puşi cu spatele la zid.

Mike Herald se scutură.

– Sper ca ideea ta să ducă la ceva. Altfel...

Tăcură, gândindu-se amândoi la acelaşi lucru: Matt Grit în „celula" lui inundabilă. La bunul plac a lui Khun Sa.

Afară era plăcut. Mike Herald nu avea chef să se culce.

– Dăm o raită pe Patpong? întrebă el.

– Mulţumesc, răspunse politicos Malko. Mă întorc la hotel.

* * *

Nakon Yothin se uită pe fereastra biroului la vehiculele imobilizate pe autostrada supraînălţată care se întindea de-a lungul portului, apoi privi la ceas, o grămăjoară de diamante unde citeai cu greu ora, atât de puternic strălucea. Încă o jumătate de oră până la sfârşitul serviciului... Unul dintre cele trei telefoane aşezate pe birou, la etajul doi al Direcţiei vămilor din *Port Autorithy* de la Bangkok, începu să sune cu insistenţă. Thailandezul nu răspunse. Moralmente, era deja plecat...

Se cufundă cu delectare în planurile casei pe care şi-o construia la Pattaya.

Telefonul sună din nou. Ridică receptorul agasat. Nimeni. Se întoarse din nou la planuri şi, tocmai când se pregătea să modifice un detaliu, soneria îl deranjă din nou. Smulse receptorul din furcă şi strigă:

– Alo!

Tot nimeni.

De data asta închise încetişor, întrebându-se dacă nu cumva era un *Phi*[1] în telefon. Spiritele se manifestau în locurile în care te aşteptai cel mai puţin...Metodic, corupt şi educat, Nakon Yothin credea cu fermitate în spirite. Ele făceau parte din viaţa thailandeză. Hotărî să intre într-un templu ca să facă o ofrandă pentru a câştiga meritele care îi vor permite să alunge spiritul. Manifestarea unui spirit prevestea deseori un eveniment neplăcut...

Nakon Yothin tresări când auzi bătăi în uşă. Apăru un cap, plin de riduri. Era Susie, o chinezoaică zbârcită, bijutiera lui. Femeia se apropie cu umilinţă, apoi se înclină adânc, cu palmele lipite în dreptul feţei pentru un *wai* plin de respect.

---

[1] *Spirit*

Nakon Yothin îi răspunse la salut şi o urmări cu privirea, în timp ce ea scotea o batistă roşie de la centură. Era îmbrăcată sărăcăcios, ca să-i înşele pe hoţi, dar avea totdeauna la ea milioane de bathi în bijuterii.

– L-ai adus? întrebă cu nerăbdare Nakon Yothin.

Ea se aşeză în faţa lui, imagine tristă a unui corp uzat de opiu, şi desfăcu hârtia de mătase, scoţând la iveală un rubin splendid de cinci carate. Un inel nou-nouţ.

Thailandezul îl răsuci multă vreme în lumină. Spiritul nu se mai manifesta, era un semn bun.

– Cât? întrebă el.

Ea murmură preţul, apoape fără să mişte buzele. O sumă echivalentă cu salariul lui pe zece ani.

– Îl iau, zise Nakon Yothin.

Cu Susie nu discuta niciodată. Peţurile ei erau imbatabile.

Susie zâmbi cu modestie.

– E la fel de frumos ca şi inelul tău.

Thailandezul întinse mâna stângă în faţa lui, admirând smaraldul prins la inelul pe care nu-l scotea niciodată din deget.

Nakon Yothin era un om foarte puternic. Şeful vămii portului din Bangkok, prin care treceau zilnic aproape trei mii de conteinere. Nu avea la dispoziţie decât cincisprezece vameşi, ceea ce explica modestia capturilor. De doi ani de zile nu pusese mâna pe nici un gram de heroină. Cu excepţia transportului unei *shipping company* din Chiang-Rai, care aparţinea unor chinezi, fraţii Wei, aflaţi în concurenţă cu cartelul lui Khun Sa.

ONCB îi semnalase acest transport suspect. Înainte de a acţiona, Nakon Yothin se asigurase totuşi că nu creează probleme...

Captura fusese mediatizată, fotografia lui apăruse în *The Nation* şi primise o scrisoare de felicitare de la ONCB. De atunci, oamenii lui se mulţumiseră să aresteze câţiva tipi deosebit de neîndemânatici care transportau câteva grame de heroină pentru ei înşişi sau pentru traficanţi obscuri care nu făceau parte din „sistem". Datorită înţelepciunii sale,

thailandezul ducea o viaţă liniştită, împreună cu familia şi o amantă după care era topit.

Susie plecă ducând cu ea promisiunea că va primi banii cât mai repede. Apoi Nakon Yothin îşi îmbrăcă haina, părăsi biroul şi se îndreptă spre BMW-ul personal. De unde se afla, făcea o oră bună până la amanta lui. Când ajunse se făcuse noapte de-a binelea. Comandă deschiderea automată a porţii şi trase maşina în faţa casei albe.

* * *

Mei-Lin reuşi să rămână nepăsătoare când Nakon Yothin îi puse pe deget inelul cu rubin. Se îmbrăcase aşa cum îi plăcea lui: o rochie chinezească despicată până foarte sus, fără sutien şi fără chiloţi. Avea sprâncenele accentuate în mod delicat, buzele rujate cu grijă şi ochii prelungiţi până la tâmple. O hetairă splendidă.

– Rubinul acesta e foarte frumos, recunoscu ea.

Nakon Yothin nu o asculta. Îi strecurase o mână între coapse. De la prima întâlnire, la un bijutier chinez, se îndrăgostise de ea la nebunie. Tânăra femeie avea pielea albă, ochii migdalaţi şi aerul ei semeţ îl făcea să intre în transă. În plus, chinezoiaca juca cu el un teatru admirabil de fiecare dată când făceau dragoste, se zvârcolea cu ţipete ascuţite dându-i impresia că era amantul secolului.

Nakon nu-şi făcea nici o iluzie despre venalitatea chinezoaicei; în Thailanda toate femeile erau la fel. Îi trimisese un pat superb cu baldachin şi cadru din fier forjat venit de la Paris, creaţie a lui Claude Dalle, pe care serviciile lui îl confiscaseră pentru o problemă minoră de TVA. Acest prim cadou, deşi somptuos şi evocator, nu-l costase scump...

Nakon Yothin o răsturnă pe canapeaua de mătase galbenă, scormonind ca un apucat între picioarele ei până când simţi sub degete moliciunea călduţă a sexului.

Mei-Lin se lăsă în voia lui. Rubinul merita această atenţie. Nakon Yothin se tolăni pe ea ca un licean, pipăind-o peste tot, apoi îi ridică rochia foarte sus devorându-i pântecele gol.

Se întrerupse ca să-şi desfacă pantalonii şi să-şi scoată

sexul lung și subțire încordat la maximum. Mei-Lin catadicsi să-l apuce între degete și să-l masturbeze leneș, scoțând la iveală un gland mic și ascuțit. Nu era destul pentru Nakon Yothin. Urcă pe amanta lui, instalându-se călare pe pieptul ei. În această poziție, șeful vămii își înfipse sexul în gura rujată care îl prinse imediat.

Bărbatul nu prelungi această plăcere care ar fi putut să-l facă să ejaculeze prea repede și luă o poziție mai clasică. Rochia albastră pârâi când îndepărtă cu brutalitate coapsele tinerei femei. Nakon Yothin pătrunse brusc în sexul pe care ea îl unsese mai înainte cu ulei de migdală dulce.

Nakon Yothin țipă de extaz, așa cum făcea de fiecare dată. Nu mai putea să reziste. După câteva mișcări simți că e gata să termine, și abia avu timp s-o mai pătrundă încă o dată. Mei-Lin scoase un țipăt ascuțit, îl strânse foarte tare și rămase nemișcată sub el. Tânăra femeie se uita, în spatele lui, la rubinul magnific de pe deget. Cu un astfel de cadou, seara nu se sfârșise. Nakon Yothin va dori să profite din plin pentru banii cheltuiți.

* * *

Malko plătise taxiul și se pregătea să intre în hotel, când un tânăr thailandez se repezi la el și-l trase de mânecă. Omul care parca mașini se răsti la el. Malko se întoarse, văzu o față necunoscută, dar o anumită mimică îl făcu să înțeleagă că avea de-a face cu unul dintre prietenii lui Lek. Tânărul fugea deja ca să nu primească o lovitură de picior. Malko făcu cale întoarsă și coborî rampa spre Oriental Lane.

Trecuseră exact douăzeci și patru de ore de când ceruse supravegherea lui Mei-Lin.

Puștiul îl aștepta pe Oriental Lane. Malko se lăsă tras într-un triciclu care porni imediat. Virară pe New Road, apoi străbătură Suriwongse în fumul albăstrui pe care îl scotea motorul. Nu putea să comunice: conducătorul vorbea thailandeza, iar celălalt era mut...

Drumul nu se mai sfârșea. Vehiculul se strecura pe străduțe înguste pentru a evita ambuteiajele. Traversară un cartier

practic în ruine, străbătând apoi o stradă luminată plină de cinematografe... Urmă o altă străduță, mult mai curată. Triciclul se opri. Malko coborî. Se aflau pe străduța pe care locuia Mei-Lin.

Dintr-un colț întunecos se ivi Lek, cu un zâmbet radios pe buze. Tânăra îl apucă de mână, cerându-i prin semne să nu facă zgomot.

Capitolul V

Un stâlp gros de ciment care susținea cablul liniei electrice era lipit de zidul alb care înconjura proprietatea tinerei Mei-Lin. Prin gesturi, Lek îi ceru lui Malko să se cațăre destul de sus pentru a zări interiorul grădinii. Ceea ce făcu foarte ușor.

Lângă peluză era parcat un BMW negru. După ce coborî, Malko primi explicații prin gesturi care rezumau situația: Mei-Lin primea la ea un bărbat, probabil amantul ei... Ceea ce, în sine, nu însemna cine știe ce. Dar Malko nu o putea blama pe Lek că îl anunțase: surdo-muta nu știa ce urmărea. Lek îl trase puțin mai departe și descoperi într-un loc ferit un taxi-triciclu cu conducătorul lui. Malko și Lek se instalară în spate. Acum trebuia să aștepte ca bărbatul să-și încheie vizita la Mei-Lin. Pe străduță liniștea era absolută, doar în depărtare se auzea vacarmul circulației.

După o oră, nu departe de ei se auzi zgomotul unui motor. După câteva clipe, poarta cea mare se deschise și BMW-ul ieși și viră în direcția lor. Nu era decât omul de la volan. Malko înregistră imediat numărul mașinii. Vehiculul coti la dreapta și acceleră.

Conducătorul taxiului-triciclu încercă să se țină după el. Îl prinse din urmă la semaforul următor, dar mașina demară din nou ca un bolid pe Rajdawithi, și când triciclul ajunse la sensul giratoriu de pe Anutsanari, pierduseră deja BMW-ul. Malko îi explică prin gesturi tinerei surdo-mute că nu avea importanță. Văzuse destul de bine fața bărbatului de la vilă și avea numărul mașinii...

Dezamăgită, Lek bătu pe umărul conducătorului carè efectuă o întoarcere impecabilă.

În curând treceau pe lângă șanțurile pline cu apă ale palatului regal. Malko crezu mai întâi că se întorceau la *Oriental*, dar era cu totul alt drum...Străbăteau interminabila Rajdawithi Road spre Chao Praya. Tocmai se vedea podul de peste râu când triciclul făcu la stânga, pe un *soi* prost luminat și mărginit de case.

Lek sări jos, imitată de Malko. Taxiul-triciclu porni imediat, fără să mai aștepte să fie plătit...

Surdo-muta îl prinse de mână pe Malko și îl trase în întuneric. Străduța se termina cu niște porți mari de fier pe care ea le deschise. Malko zări pe stânga o casă mare din lemn, tradițională, cu obloanele închise, izolată în mijlocul unei grădini, impozantă cu piloții și terasa ei. Lek îi dădu ocol, ajunse în partea din spate și se opri în fața unei uși cu geam care avea obloanele închise. Scoase o lanternă mică din gentuța agățată la centură și lumină oblonul. Malko zări un băț de chibrit lipit de lemn. Un mijloc excelent de a te asigura că locul nu fusese vizitat..

Lek își strecură mâna între obloane și le îndepărtă fără zgomot. Fereastra era deschisă. Ușa era deschisă. Intrară în casă și Lek închise ușa în urma lor. Flacăra gălbuie a unei lămpi cu petrol lumina o mare parte dintr-o încăpere goală, cu podeaua din lemn închis la culoare. Într-un colț se aflau două saltele pliate direct pe sol, lângă teancuri de cărți, gravuri, tablouri. Câteva umeraşe erau agățate de un cablu electric fixat pe perete. Lucrul cel mai uimitor era o colivie mare în care se afla o cucuvea, al cărei cap era într-o continuă mișcare!

Lek dispăru în umbră îndreptându-se spre o altă încăpere, și Malko auzi zgomotul unui duș. Ca toți thailandezii, Lek era o maniacă a curățeniei. Se întoarse după câteva momente, îmbrăcată într-un sarong și cu picioarele goale.

Se instală pe patul improvizat și îl invită pe Malko să facă la fel. Părea foarte fericită în acea imensă casă părăsită, probabil destinată demolării. Lek scoase o sticlă de Mekong, umplu un pahar și i-l întinse lui Malko. Malko fu gata să se sufoce. Era un amestec de alcool și acid clorhidric! Thailandezii beau asta ca pe apă. Luă hotărârea să-i ofere o sticlă de Defender...

Lek luă după aceea o cutie lungă de lemn și scoase o pipă

de opiu și toată trusa fumătorului, inclusiv porția de opiu. Cu gesturi precise, Lek își pregăti cocoloșul, încălzindu-l cu abilitate deasupra flăcării lămpii. Apoi duse pipa la gură și începu să aspire câte puțin, cu ochii închiși. Mirosul fad al opiului umplu încăperea. Lek pregătea deja a doua pipă pe care i-o întinse lui Malko. Acesta refuză politicos. Nu-i plăceau drogurile, chiar și cele mai inofensive. Lek continuă să fumeze, fără să se supere. Fumă patru pipe la rând, inspirând fumul cu aviditate.

În cele din urmă, puse trusa la locul ei și se întinse pe spate, cu trăsăturile relaxate. Cucuveaua nu părea incomodată de mirosul care plutea în cameră; probabil că era obișnuită...

Malko, lungit alături de Lek, nu prea știa ce atitudine să ia. Lek se întoarse și îi zâmbi. Sarongul se desfăcu, lunecă până la talie, descoperindu-i sânii, dar nu păru să-și dea seama de asta. Sânii erau mici cu sfârcuri foarte maronii, aproape negre. Pe jumătate goală, Lek se lungi din nou, cu capul pe perna tradițională din lemn, și mâna ei căută mâna lui Malko. Un fel de gest instinctiv, ca un animal care se protejează. Malko își zise că probabil Lek așteptase toată ziua acest moment de destindere, ca să poată supraviețui în universul ei feroce.

Lek îl strângea de mână și Malko nu îndrăznea să miște. Mirosul opiului începea să-l moleșească. Întoarse capul spre cucuveaua care îi privea cu ochii ei mari. Mișcarea ei avea ceva hipnotic. Adormi fără să-și dea seama.

* * *

Un păianjen se plimba pe cămașa lui... Pe jumătate adormit, Malko vru să-l alunge, și simți niște degete ușoare care îi desfăceau nastruii de la cămașă, cu aceeași grijă cu care un spărgător ar fi forțat o ușă! Lek stătea în genunchi lângă el, cu trăsăturile copilărești crispate din cauza concentrării. Desfăcu cămașa și își așeză gura pe mamelonul stâng al lui Malko. Limba ei fină începu să se joace cu el... Malko se uită mai bine la ea. Privirea ei era tulbure, îndepărtată. Mâinile ei îl dezbrăcau puțin câte puțin. În aerul călduț al nopții, asta era chiar plăcut.

După ce-l dezbrăcă, Lek începu să-şi plimbe gura peste tot, până în locurile cele mai intime, cu o răbdare şi o pricepere de vestală. Sexul lui Malko se ridicase de multă vreme, dar ea părea să nu-şi dea seama de asta. În momentul în care el se aştepta mai puţin, Lek îl luă brusc în gură. Senzaţia fu atât de plăcută, încât Malko se ridică de pe saltea. Gura ei însă îl părăsise deja. Lek urcă pe el. Malko îşi simţi sexul la nivelul sânului ei. Gura thailandezei abia îi ajungea la gât. Lek îndoi puţin picioarele ca să se salte şi strecură o mână între corpurile lor, ridicându-i membrul rigid, astfel încât să-i atingă uşor sexul.

Malko îşi zise că era nebun! La Bangkok erau o sută de mii de seropozitivi. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Lek trasă cu mâna stângă în aer câteva litere invizibile. SIDA! Apoi scuturâ din cap zâmbind şi se lăsă să cadă brusc, lăsându-se pătrunsă cu o grimasă de plăcere. Thailandeza tremura. Malko avea impresia că o pătrunsese până în plămâni, atât era de mică. Lek se ridică smulgându-se aproape din el, ca apoi să se lase lent. Membrul lui Malko se mişca fără dificultate în sexul ei îngust. Thailandeza începu să-l călărească din ce în ce mai violent. Apoi gura i se deschise şi scoase un sunet ciudat, foarte slab. Ochii i se umplură de lacrimi şi mâinile se crispară pe pieptul lui. Bazinul ei fu agitat de câteva tresăriri şi întreg corpul începu să-i tremure. Orgasmul ei dură secunde interminabile. Malko, cu sexul adânc înfipt în ea, nu mai mişca. Lek se uita la el cu o privire incredibil de intensă şi buzele i se mişcau fără ca să scoată vreun sunet.

Malko o apucă de şolduri, făcând-o să urce şi să coboare din nou în sexul lui. Thailandeza părea că trăieşte un orgasm continuu. Când îl simţi pe Malko că termină, bazinul ei îl apăsă mai tare, apoi se smulse din el, plecă şi se întoarse cu o cârpă umedă ca să-i facă toaleta lui Malko cu gesturi de infirmieră.

Puţin mai târziu, când îl văzu că se îmbracă, Lek nu protestă. Făcu şi ea la fel şi plecară împreună. Ajunseră pe Rajdawithi Road. Lek îl trase spre podul de peste Chao Praya. O potecă ducea de la stradă până sub pod, ajungând la un debarcader pustiu unde dormeau câţiva negustori ambulanţi lângă marfa lor. Aşteptară vreo zece minute până când sosi un *river-taxi* care mergea spre sud.

Când ajunse la *Oriental*, Malko se întrebă cine era vizitatorul lui Mei-Lin. Cu siguranţă că Mike Herald îl va putea găsi cu ajutorul numărului maşinii.

* * *

– M-a costat trei mii de bathi! exclamă triumfător Mike Herald. Cât o haleală pe cinste! Dar a meritat.

Soarele înfierbânta atât de tare geamurile biroului, încât climatizarea nu reuşea să răcorească atmosfera. Malko îi comunicase în zori americanului numărul maşinii BMW. Acesta, ca să nu alarmeze pe nimeni, contactase un *police captain* de la Comisariatul din Bangkok, pretextând că fusese lovit uşor de vehiculul în cauză. Poliţistul făcuse treaba neoficial.

– L-ai identificat? întrebă Malko.

Mike Herald jubila.

– Şi încă cum! E Nakon Yothin, directorul vămii de la *Port Authority* din Bangkok. Răspunde de toate controalele vamale ale portului şi ale aeroportului. Dacă se culcă cu Mei-Lin, care are legături foarte strânse cu Triadele, asta nu e deloc întâmplător! E complicele lor! Din păcate, nu vom putea dovedi nimic, ca totdeauna. Prin port trec zilnic trei mii de conteinere. Poate oricând să pretindă lipsa efectivelor. Şi chiar dacă ştim că lucrează cu Triadele, asta nu rezolvă nimic în cazul problemei noastre...Ar fi o informaţie interesantă pentru DEA. Dar n-am să le spun nimic ticăloşilor ălora.

– Ce-ar fi să-i facem o vizită? sugeră Malko.

Mike Herald se uită la el mirat.

– Pentru ce?

– După cum spui, există şanse mari să fie mituit de Triade. Vizita noastră ar putea să-l tulbure.

Americanul dădu din cap cu compătimire.

– Nu-i cunoşti pe ticăloşii ăştia. Sunt siguri că nu vor păţi nimic. Şi nu avem nici o dovadă împotriva lui, în afară de faptul că se culcă cu Mei-Lin.

– Vestea vizitei noastre va ajunge la Triade, argumentă Malko.

– Şi asta la ce va duce?

– Lui Su Wan Ho n-o să-i facă deloc plăcere că am descoperit unul dintre micile lui secrete.

– Vrei să fii lichidat! Chinezii ăştia nu cunosc decât o singură metodă de a se debarasa de adeversarii lor.

– Oricum, nu ducem lipsă de arme, remarcă Malko zâmbind. Trebuie să-mi faci rost de un revolver. Vreau să pun lucrurile în mişcare. Dacă Triadele se tem de noi, poate că îşi vor schimba momentan alianţele.

Mike Herald nu era deloc convins.

– Asta e *wishful thinking*, zise el. Dezvăluirile lui Lo Te Ming pot să facă de o sută de ori mai mult rău. Sunt cu îndârjire de partea lui Khun Sa.

– Poate că ai dreptate, recunoscu Malko. Dar chinezii sunt pragmatici. Îi doare în cot de Matt Grit. DEA e deja pentru ei un inamic feroce. Dacă vor vedea că CIA intră şi ea în joc, poate că ne vor ajuta să ne rezolvăm problema. Ştii unde-l putem găsi pe acest Nakon Yothin?

– Ştiu unde are biroul. La *Port Authority*, în sudul oraşului. Chiar vrei să mergem la el?

– Da.

Mike Herald oftă cu năduf, se ridică, îşi îmbrăcă haina şi îşi strânse nodul la cravată.

– *Let's go.*

* * *

Traseul dură o oră! Traficul se mişca pe Rama IV cu viteza unei banchize. Mike Herald luase pentru orice eventualitate un Browning de nouă milimetri.

Din celălalt sens, pe o distanţă de trei kilometri, de când mergeau pe lângă portul din Bangkok, veneau numai camioane încărcate cu conteinere enorme. Apoi Mike făcu la dreapta pe Kasen Rat şi zăriră clădiri pe piloţi, împrăştiate într-o grădină-parcare. Toate inscripţiile erau în thailandeză.

– Aici e, anunţă Mike Herald.

După ce parcară maşina, cei doi bărbaţi porniră în căutarea biroului lui Nakon Yothin. Cu ajutorul unor funcţionari binevoitori, se pomeniră într-un labirint de culoare şi pasarele

care legau clădirile între ele. Unele birouri aveau geamuri mate, cele în care se desfășurau interogatoriile, dându-ți impresia că te plimbi prin niște clădiri abandonate. Securitatea era nulă, nimeni nu-i întrebă nimic. După multe ocoluri, cei doi bărbați ajunseră la un birou de la etajul al doilea ascuns cu modestie la capătul unui culoar îngust. Mike Herald arătă inscripția de pe ușă.

– Aici e.

Ciocăni și intră. Malko descoperi o încăpere mare, cu mai multe birouri neocupate. În fund, cu fața la o fereastră de unde se zărea marea autostradă care trecea pe lângă port, se afla un bărbat în cămașă, un thailandez cu pielea întunecată, cu un păr stufos și trăsături grosolane care contrastau cu ohelarii cu ramă fină aurită. Thailandezul ridică o privire surprinsă și întrebătoare spre cei doi bărbați.

– *Khun* Nakon Yothin? întrebă Mike Herald.

– Da, eu sunt.

– Vin din partea lui John Simpson. Prietenul meu, domnul Linge, și cu mine facem parte din DEA. Suntem în trecere prin Bangkok, iar John ne-a spus că ați putea să ne spuneți lucruri interesante.

– Domnul Simpson nu mi-a telefonat, zise el, dar nu stau tot timpul în birou, iar secretara mea e bolnavă... Voi fi încântat să vă pot ajuta. Luați loc.

Thailandezul se ridică și veni să dea mâna cu ei. Lângă birou se vedea o bucătărie mică. Malko remarcă imediat ceasul cu diamante și smaraldul enorm de la inelul vameșului. Iată un om care profita cu abilitate de salariul său mic!

Cei doi se așezară în fața lui.

– Am vrea să ne vorbiți despre lupta antidrog de la *Port Authority*, zise Malko.

Funcționarul zâmbi jenat.

– Nu avem rezultatele pe care ar trebui să le obținem. Nu am destui oameni... În total patruzeci și cinci, dintre care treizeci la Don Muang. Aceștia din urmă au rezultate bune. Priviți.

Le întinse câteva foi unde erau trecute diferite capturi de heroină de la pasagerii de pe aeroportul din Bangkok. De la câteva zeci de grame până la mai multe kilograme.

Malko puse foile jos după un calcul rapid. Asta însemna în jur de șapte sute de kilograme de heroină pe an. Din o sută cincizeci de tone, rezultatele erau mai mult decât modeste...

– În port se descoperă mult? întrebă Mike Herald.

Nakon Yothin făcu un gest de neputință.

– De doi ani n-am mai prins nimic! Zilnic tranzitează trei mii de conteinere și nu am decât cincisprezece oameni. Pentru a controla un conteiner e nevoie de câteva ore și guvernul îmi cere să nu fac nimic ca să încetinesc exporturile. Așa că facem și noi sondaje atunci când o *shipping company* nu are o reputație bună. Dar norocul nu e de partea noastră...

Suspină și continuă:

– Doriți ceai sau cafea?

– Nu, cred că nu e nevoie, mormăi Mike Herald, care se săturase de biroul acela.

– Eu aș bea un ceai, interveni Malko. Dacă se poate.

– Cum să nu, îl asigură cu căldură Nakon Yothin. Mă duc să-l pregătesc.

Thailandezul se ridică și merse la bucătărie. Imediat ce vameșul întoarse spatele, Malko întinse mâna și luă o foaie de hârtie pe care o reperase de când venise. Era o foaie mov ornată cu orhidee, pe care se aflau cifre și indicații în thailandeză. Malko i-o întinse lui Mike Herald.

– Ce înseamnă asta?

Americanul își aruncă ochii pe foaie.

– Sunt datele unui conteiner, împreună cu numele companiei de navigație, răspunse el. De ce?

– A fost scris pe hârtia de scrisori a lui Mei-Lin, zise Malko.

Acea frumoasă hârtie mov nu servea doar la scrisori de amor.

Capitolul VI

Nakon Yothin ieşi din bucătărie cu o tavă în mână, şi se opri brusc când văzu hârtia mov în mâna lui Malko. Acesta rămăsese înadins cu ea în mână. Thailandezul reuşi să pună tava pe birou fără să spargă nimic şi încercă să zâmbească, de parcă n-ar fi văzut nimic.

– Vreţi lapte?

Malko ridică hârtia şi întrebă cu o voce calmă:

– Ce e asta? Am găsit-o pe biroul dumitale.

Luat prin surprindere, Nakon Yothin nu avea un răspuns pregătit.

– Oh, zise el, am atâtea hârtii! S-o văd.

Era deja uimitor că nu se supăra pentru faptul că Malko îi umblase pe birou. Dar Malko nu lăsă hârtia din mână.

– Mi se pare că sunt datele unui conteiner, spuse el.

– E posibil, bâigui thailandezul.

– Mei-Lin ţi le-a dat? întrebă Malko fără să ridice vocea.

Thailandezului fu gata să-i cadă falca. Se uită cu o privire plină de panică, pe rând, la cei doi vizitatori. Dar încercă să pareze cu un râs nervos.

– Mei-Lin... Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Probabil că unul dintre adjuncţii mei mi-a pus pe birou această notă pentru a semnala un conteiner suspect.

– Aşa? Atunci e foarte interesant! zise Malko. Şi ce faci în cazul ăsta?

Nakon Yothin înghiţi în sec.

– Anunţ ONCB, zise el cu o voce nesigură. Ei trimit o echipă. Ceea ce voi face şi eu imediat după ce veţi pleca...

Malko zâmbi periculos.

– Ne interesează foarte mult să asistăm la această operațiune. Dacă nu aveți nimic împotrivă. Anunțați deci ONCB...

Thailandezul încercă să salveze situația.

– Sunteți străini! Nu pot să vă amestec într-o operațiune internă thailandeză. Ar trebui o autorizație specială.

Malko se aplecă deasupra biroului.

– Domnule Yothin, zise el, și eu și dumneata cunoaștem perfect proveniența acestei hârtii. Ne vom preface însă că nu știm, pentru că nu vrem să vă facem nici un rău. Cu condiția să faci exact ce ți se cere... Prietenul meu vorbește thailandeza. Așa că nu e cazul să te prostești. Apropo, compania care expediază acest conteiner are o reputație bună?

– Nu... în fine, nu știu. E nouă pe piață, se bâlbâi thailandezul.

Malko își aruncă ochii pe hârtie.

– Ce înseamnă SIKU 491024?

– Codul conteinerului cu numele expeditorului: SIKUTAI.

– Și US 4310?

– E un conteiner destinat Statelor Unite. Cifrele reprezintă codul navei.

– Bine. Telefonează la ONCB.

Resemnat, transpirând din abundență, cu privirea rătăcită, Nakon Yothin ridică receptoul unuia dintre cele trei telefoane și formă un număr. Mike Herald nu-l scăpă din ochi tot timpul cât vorbi. Thailandezul închise și anunță cu o voce pierdută:

– Vor veni.

– S-ar părea că nu-ți face plăcere, remarcă Malko cu o nuanță de sadism în glas.

* * *

– Ăsta e, spuse Nakon Yothin.

Un conteiner de culoarea cărămizii era așezat puțin mai la o parte față de celelalte, în zona portuară. La vreo sută de metri de cargoul polonez pe care trebuia să fie îmbarcat chiar în seara aceea... Din două mașini coborâseră vreo doisprezece polițiști de la ONCB. Un angajat al portului desfăcu cele două

lacăte care zăvorau conteinerul şi deschise cele două uşi. Înăuntru ar fi trebuit să se afle obiecte din lemn sculptat...

Poliţiştii începură să scoată afară elefanţi enormi, apoi căprioare şi alte diferite sculpturi. În spate se aflau câteva lăzi de lemn. Oamenii generalului Chavalit scoaseră una şi îi desfăcură capacul. Unul dintre ei bagă mâna înăuntru şi scoase imediat un pliculeţ de plastic transparent conţinând un praf alb. Pe plastic se vedeau foarte bine inscripţiile roşii: „Super 100% nr.1".

Pe colţurile de sus se afla un cerc cu un cap de cerb. În colţurile de jos se putea vedea un cap de tigru...

Ceilalţi poliţişti începură să scoată pliculeţe după pliculeţe. Cutia era plină până la refuz! Au fost scoase şi celelalte lăzi; toate aveau acelaşi conţinut. Poliţiştii thailandezi săreau în sus de bucurie. Niciodată nu se mai pomenise o captură de asemenea dimensiuni. Mike Herald, după ce discută cu şefii de la ONCB, se întoarse la Malko foarte bine dispus.

– Sunt mii de pliculeţe de şapte sute de grame. „Super 100% nr.1" este una dintre mărcile comercializate de Khun Sa. Heroina asta vine de la Ta Khee Lek, din Laos. E una dintre cele mai pure. La prima vedere, sunt peste trei tone aici. E cea mai mare captură făcută vreodată în Thailanda.

Şi asta nu reprezenta decât doi la sută din producţia anuală...

Malko trase cu coada ochiului la Nakon Yothin. Thailandezul părea gata să leşine, în ciuda avalanşei de complimente pe care i le făceau poliţiştii... Încă nu reuşise să-şi revină când generalul Chavalit, şeful ONCB, apăru în persoană, atras de importanţa capturii...

– Ce-a spus Nakon Yothin? îl întrebă Malko pe Mike Herald.

– Că numele companiei îi atrăsese arenţia. Că luase informaţii şi că descoperise că nu era decât o cutie de scrisori pentru alta, „Diamond Transworld Co."; despre care se ştia foarte bine că e controlată de oamenii de paie ai lui Khun Sa...Ce facem acum?

– Nimic, răspunse Malko. Poate că ne vor lua în serios. Trei tone de heroină reprezintă câteva milioane de dolari. Şi sunt banii lor, nu ai lui Khun Sa.

Nakon Yothin ieşi din cercul poliţiştilor făcând o sumedenie de plecăciuni. Mike Herald rânji.

– În seara asta n-ar trebui să se ducă acasă... Dar şi tu ar trebui să fii atent. Rămân cu tine.

* * *

Mei-Lin, lungită cu braţele în cruce pe cuvertura de mătase roşie, se lăsa posedată de majordomul ei, Subin, gol-puşcă. Thailandezul era numai muşchi, în urma unor exerciţii intensive, şi asta o excita pe Mei-Lin, foarte sensibilă la „plastica" masculină.

– Mai încet, zise ea cu o voce stinsă. Dar mai adânc.

Subin încetini cu docilitate ritmul. De fiecare dată când pătrundea în pântecele lui Mei-Lin, chinezoaica avea impresia că o va străpunge dintr-o parte în alta, ceea ce-i provoca o senzaţie nemaipomenită. După ce se destinsese bând două cocteiluri unul după altul, Mei-Lin trăsese perdelele, reglase climatizarea la douăzeci de grade, pusese un disc în surdină şi profita din plin de acel mascul docil, capabil s-o „prelucreze" o oră întreagă, exact cum îi cerea ea. Nu-l sărutase niciodată, nu flirtaseră niciodată, Subin era un obiect util, ca un „jacuzzi"[1], care procura o plăcere garantată. Una dintre prietenele ei, părăsită de soţ şi tot timpul în căutarea unor tineri frumoşi bine înzestraţi, i-l semnalase pe Subin, care lucra atunci într-un *live-show* pe Patpong, perforând în fiecare seară, cu o regularitate de metronom, o parteneră inertă... Nimic uimitor, doar că Subin – un ţăran tânăr venit din Udon – avea un sex extraordinar, lung şi fin, ca cele de pe stampe. Mei-Lin îl dorise imediat. Ea reuşise, printr-un intermediar, să-l scoată din slujbă, pentru a-l angaja oficial ca majordom, precizându-i foarte bine sarcinile: să-i servească pe invitaţi şi mai ales să-i facă mendrele...

Mirat la culme de norocul care dăduse peste el, Subin se pusese pe treabă. Ca un amator de ciocolată, Mei-Lin se servea de el cu moderaţie, ca să nu devină dependentă...

Dar de fiecare dată când simţea acel sex care nu mai sfârşea în a-i lua în posesie pântecele, cu o încetineală

---

[1]Bazin cu jeturi de apă care produc relaxarea corpului şi destindere.

învățată cu grijă, chinezoaica se zvârcolea de plăcere chiar mai înainte de a fi fost pătrunsă de membru, zguduită de un orgasm incontrolabil... Pe cât era de stânagci cu gura și cu mâinile, pe atât de abil era în folosirea acelui sex incredibil... O dată chiar, Mei-Lin o făcuse să profite de el pe una dintre prietenele ei care ducea lipsă. Pentru ca tot Bangkok-ul să afle despre fericirea ei... Îl prevenise pe Subin:

– Când te-am angajat, erai în fundu' gol. Dacă mă părăsești, o să te las fără oușoare...

Astfel, pentru cincisprezece mii de bathi, Subin își îndeplinea fără să crâcnească funcția lui de mascul.

Mei-Lin simți că se apropie orgasmul. Își înfipse unghiile în coastele călărețului și zise cu o voce răgușită:

– Mai repede! Mai tare!

Subin se supuse cu docilitate. Mei-Lin simțea valul orgasmului. Se arcui.

– Să nu termini!

Apoi țipă, încremenită, cu sexul înfipt până în fundul pântecelui, de parcă avea să-i străpungă uterul. Lac de sudoare, Subin se retrase, cu membrul tare și stacojiu pe care îl strângea la bază ca să evite o nenorocire. O dată nu-i dăduse ascultare și blânda Mei-Lin îl lovise cu o nuia de bambus până când nefericitul urlase de durere...

Imediat ce-și reveni din orgasm, Mei-Lin se ridică și alergă până la o comodă din lemn de ulm. Primul cadou al lui Nakon Yothin îi deschisese gustul pentru lucruri frumoase. Chinezoaica scoase dintr-un sertar un lucru uimitor: un falus dublu din fildeș reprezentând două sexe ușor curbate. Partea centrală era prevăzută cu o curea de piele, care îți permitea să-l fixezi la brâu.

Fără nici un efort, Mei-Lin înfipse în sexul ei încă umed cel mai impozant dintre cele două sexe de fildeș, apoi își legă bine cureaua la brâu. Se simțea aproape la fel de bine pătrunsă ca de sexul lui Subin. Tânărul privea pasiv aceste pregătiri. Mei-Lin îi zise cu o voce tăioasă:

– Ce aștepți?

Supus, Subin se lungi pe burtă. Mei-Lin se apropie de pat, cu buzele răsfrânte de un rictus de excitare. Subin era un

thailandez cu pielea închisă la culoare, iar ea o chinezoaică cu pielea foarte albă, şi deseori se simeţa umilită că îşi datora plăcerea acelui „instrument". Trebuia să pună lucrurile la locul lor.

Se lungi pe pat şi apucă cu degetele baza falusului care ieşea din pântecele ei. Glandul, admirabil sculptat, prezenta reliefuri săpate în masa fildeşului. Îl aşeză la deschizătura fundului lui Subin. Apoi, după ce se aşeză bine, se ridică uşor şi apăsă cu toată greutatea ei. Falusul pătrunse brusc între fesele tânărului thailandez care ţipă de durere, sfâşiat de reliefurile falusului. Îşi strânse sexul între degete şi se masturbă cu furie ca să uite de durere. Mei-Lin se dezlănţui, posedându-l aşa cum ar fi făcut un bărbat. În acelaşi timp, cealaltă parte a falusului îi procura o senzaţie extraordinară. Când Subin ejaculă, gemând de plăcere, ea îl mai violă o dată şi se opri gâfâind. Abia atunci îşi dădu seama că cineva suna la uşă.

Când se destrăbăla cu Subin, Mei-Lin încuia totdeauna uşa de la intrare. Dar dacă se suna la uşă, asta însemna că era cineva care intrase deja pe poarta de la intrare...

Vila aparţinea Triadelor, ea doar o folosea. Cuprinsă brusc de regrete, chinezoaica smulse falusul din Subin şi îi ordonă:

– Îmbracă-te repede şi du-te să deschizi.

Ea se repezi în baie, îşi şterse faţa, îmbrăcă un sarong şi se întoarse în salon.

* * *

Imediat ce deschise uşa, în casă se năpustiră trei bărbaţi. Mei-Lin simţi cum i se contractă stomacul. Erau executorii Triadelor, nişte haimanale analfabete, a căror singură plăcere era de a ucide – nişte roboţi. Ea îi privi cu trufie.

– Ce căutaţi aici? zise ea.

– Lasă gura, putoareo! se răsti cel mai în vârstă.

Bărbatul se apropie şi o pălmui cu brutalitate. Chinezoaica nu avu timp să se apere, cu atât mai puţin să apuce revolverul care stătea în permanenţă pe noptieră. Cei trei bărbaţi începură s-o bată metodic. Unul dintre ei scosese de pe cracul pantalonilor o nuia de bambus şi începu să o lovească de câte

ori putea. Ceilalți doi o burduşeau cu pumnii şi cu picioarele. Ea făcu pe moarta, dar asta nu-i opri. Ucigaşii loveau metodic, având grijă să evite zonele vitale şi faţa. Mei-Lin era o marfă de preţ care nu trebuia deteriorată prea tare.

Ei nu făceau decât să execute ordinele.

* * *

Mei-Lin zăcea în mijlocul salonului, ghemuită, numai pe jumătate conştientă, când apăru Su Wan Ho. Nepăsător, chinezul se instală într-un fotoliu în timp ce oamenii lui o ridicau pe Mei-Lin. Marele şef se răsti imediat la ea.

– Oamenii ONCB-ului au pus mâna pe conteinerul din port, o anunţă el. Ştii ce se afla în el?

Ea încuviinţă clătinând uşor din cap.

– Aveau numărul conteinerului, continuă chinezul. Scris de mâna ta, pe hârtia ta.

Mei-Lin căpătă puţin curaj.

– *Phu Too*[1], pledă ea, tu mi-ai cerut să-i dau acest număr lui Yothin, ca să protejeze conteinerul.

– Cum a fost anunţată poliţia?

Ea scuturâ energic din cap.

– Nu ştiu, *Phu Too*. I-am dat hârtia ieri seară.

Deodată se auzi soneria telefonului portabil al unuia dintre cei trei ucigaşi. Tânărul răspunse, apoi întinse cu respect telefonul lui Su Wan Ho. Bătrânul îl auzi pe Nakon Yothin înşirând o sumedenie de explicaţii confuze cu o voce plângăcioasă. Şi el folosea tot un telefon portabil, pentru ca discreţia să fie absolută... Su Wan Ho îl ascultă încruntat. Apoi întrerupse convorbirea şi formă alt număr. Discuţia fu foarte scurtă.

– Sper că n-ai nimic să-ţi reproşezi...

Mei-Lin începu să plângă pe înfundate, ştiind de ce era în stare bătrânul. El preferă să păstreze tăcerea. Trei tone şi jumătate de heroină... Asta însemna pierderea a douăsprezece milioane de dolari! Conform sistemului Triadelor, el era *personal* răspunzător, pentru că greşeala venea de la reţeaua lui...

---

[1] *Bătrâne respectat*

După o oră, timp în care nimeni nu pronunțase vreun cuvânt, își făcu apariția Nakon Yothin. Vameșul era alb la față. Su Wan Ho nu pierdu timpul.

– Ce s-a întâmplat?

Thailandezul se așează pe marginea unui scaun și începu să povestească cu un glas smiorcăit. După descrierea bărbatului care pusese mâna pe hârtie, Su Wan Ho știu imediat cu cine avea de-a face... Nu exista decât o singură explicație. Agentul CIA supraveghease casa lui Mei-Lin și apoi pe cel care ieșise de acolo. Mei-Lin fusese foarte imprudentă scriind datele prețioase ale conteinerului pe hârtia ei. Așa ajungeai la pușcărie!

Cazul Kun Sa depășea limitele și era cât se poate de supărător. Su Wan Ho rămase tăcut câteva momente. Situația cerea decizii rapide și ferme.

– Pot să plec? întrebă cu timiditate Nakon Yothin. Mă așteaptă generalul Chavalit.

– Du-te, zise Su Wan Ho. N-ai greșit cu nimic.

După ce thailandezul traversă jumătate din încăpere, Su Wan Ho zise fără să ridice voca, în dialect haw:

– Omorâți-l!

Cei trei chinezi se năpustiră la thailandez ca o haită de câini la un porc mistreț. Victima cazu cu violență pe sol. Unul dintre chinezi sări cu genunchii pe spatele lui și cu o dexteritate diabolică îi trecu un șnur de mătase în jurul gâtului. Nu mai avu decât să strângă, în timp ce ceilalți doi îl țineau de mâini și de picioare ca să nu facă prea multe stricăciuni. În salon erau nenumărate obiecte prețioase.

În cele din urmă, vameșul nu mai mișcă.

– Puneți-l în portbagajul vostru și duceți-l de-aici, ordonă chinezul. Îl aruncați în râu.

Nakon Yothin adusese mari servicii, dar era ca o siguranță gata să se ardă. DEA avea să se intereseze de el și thailandezul știa prea multe. Funcționarul care îi va lua locul, îi va costa probabil mai puțin. Până la urmă, Yothin devenise prea lacom...

Su Wan Ho se întoarse spre Mei-Lin și zise cu o voce tăioasă:

– Ai comis o greșeală gravă. Din cauza acelei hârtii se putea ajunge până la tine. Tao îți va administra douăzeci de lovituri cu nuiaua de bambus. Data viitoare ți se va tăia capul.

Mei-Lin lăsă capul în jos. În cadrul Triadelor, disciplina era sfântă. Su Wan Ho ar fi putut s-o trimită într-un bordel din provincie sau să-i scoată ochii... Se ridică, veni în fața lui și se lăsă în genunchi cu capul în jos.

– Mulțumesc pentru bunătatea ta, *Phu Too*, zise ea. Pe viitor voi fi mai atentă. Tânărul chinez o șfichiuia deja cu nuiaua. Prima lovitură o atinse peste șale și Mei-Lin țipă, căzând pe burtă. Su Wan Ho ieși din cameră. La a unsprezecea lovitură, Mei-Lin leșină. Nu auzi soneria. Una dintre gărzile de corp ale lui Su Wan Ho se duse să deschidă și îl pofti pe un thailandez destul de înalt, lat în umeri, cu nas turtit, cu ochelari negri la ochi.

Su Wan Ho aștepta într-un salonaș alăturat, transformat în sală de joc de către Mei-Lin. Nou-venitul apăru în ușă, salută cu o plecăciune adâncă și se așeză în fața lui Su Wan Ho. Chinezul îi explică imediat ce voia de la el.

* * *

Vacarmul era infernal la *Shangarila*, cel mai bun restaurant chinezesc de pe Silom Road. Familii de chinezi înfulecau vesele, vorbind între ele cât puteau de tare.

Mike Herald și Malko, instalați lângă acvariu, cu fața la ușă, se delectau cu un *Beggar chicken* și tăiței cu soia. Americanul își pusese revolverul în servietă pentru orice eventualitate. Servieta se afla pe scaunul de lângă el. Deodată sună telefonul potrtabil. Mike Herald răspunse în thailandeză. Convorbirea fu scurtă.

– Nakon Yothin a dispărut, anunță el. Generalul Chavalit l-a așteptat până la ora șase. Mașina abandonată a fost găsită pe Sukhumvit. După părerea mea, peste câteva zile îi vor găsi cadavrul în râu. Tipii reacționează repede... Iar noi trbuie să fim foarte atenți. Dacă Triadele sunt capabile să lichideze un înalt funcționar thailandez fără cea mai mică strângere de inimă, un *farang* nu înseamnă nimic pentru ele.

Avertismentul trebuia luat în serios...

Mike Herald îi aruncă lui Malko o privire ciudată:

– Manipularea ta a mers.

– Da, recunoscu Malko, dar trebuie să continuăm. Nu are nici cea mai mică importanţă că au eliminat un funcţionar corupt. Deocamdată nu există nici o repercusiune pentru noi. Trebuie să continuăm cu supravegherea lui Mei-Lin. Chiar dacă o vom face numai pentru a le perturba operaţiunile. După toate aparenţele, tânăra chinezoaică joacă un rol important în sistem.

– Lek şi prietenii ei vor continua până când le vom spune noi să se oprească, zise Mike Herald.

Ieşiră de la *Shangarila* şi făcură câţiva paşi până la maşina americanului. După zece minute, Mike Herald oprea în faţa Hotelului *Oriental*.

– Dacă măcar am putea comunica cu Matt! I-am susţine moralul. Mă întreb dacă vom reuşi să-l salvăm.

– Dacă nu-l salvăm *noi*, nimeni n-o va face, răspunse Malko.

Toate maşinile thailandeze aveau volanul pe dreapta. Malko deschise portiera din stânga, pregătindu-se să coboare. Imediat, omul cu nas mare care parca maşinile dădu fuga spre ei. Malko îi văzu zâmbetul încremenind brusc, în timp ce privirea lui fixa ceva aflat sub copertină, în dreptul portierei din spate. Malko întoarse capul şi pulsul îi urcă brusc la o sută cincizeci. Un bărbat în costum de culoare deschisă; cu faţa acoperită de o cagulă, se apropia de maşină, ţinând în mână un pistol mare automat. Necunoscutul întinse braţul ochind capul lui Malko de la mai puţin de doi metri.

Capitolul VII

Detunătura răsună în momentul în care mașina făcea un salt înainte și se oprea într-o Toyota. Mike Herald zărise deja ucigașul în oglinda retrovizoare și, cu un gest instantaneu, apăsase pe pedala accelerației! Glonțul, în loc să intre în capul lui Malko, făcu o gaură în partea de sus a caroseriei, în spatele portierei din față. Al doilea făcu țăndări oglinda retrovizoare. Asta a fost tot.

Văzând că nu mai beneficia de avantajul surprizei, ucigașul se năpusti în hotel. Malko și Mike Herald coborâră rapid din mașină, depășiți de un tânăr thailandez care sărise dintr-un *tuk-tuk* oprit în spatele lor și se repezise în holul plin de turiști în urmărirea uicigașului. Acesta încetini pasul în dreptul recepției și o luă spre stânga pentru a ajunge la galeria în aer liber care ducea la piscină și la restaurantele de pe terasă.

Mike Herald și Malko apărură și ei după câteva secunde. Hărmălaia era atât de mare în hol încât avură nevoie de câteva secunde ca să-l repereze pe omul cu costum de culoare deschisă. Tipul trecuse de ușa dublă din sticlă comandată automat. Tânărul thailandez trecu în urma lui. Asasinul, care își scosese cagula, se întoarse și se pomeni nas în nas cu urmăritorul lui. Ucigașul scoase arma de la centură și trase de două ori. Al doilea glonț îl lovi pe thailandez în piept. Agresorul o luă din nou la fugă în direcția terasei de pe malul fluviului.

Când Mike Herald și Malko ajunseră și ei în galeria exterioară, necunoscutul coborâse deja treptele care duceau la cele două restaurante de pe terasă. Tânărul thailandez, ghemuit pe jos, nu mai mișca. Angajații hotelului și cei de la pază veneau în fugă. Malko și americanul grăbiră pasul,

deplasându-se în zigzag printre mesele restaurantului. Ucigașul fugea pe lângă balustrada care mărginea fluviul.

– *Kom!*[1] strigă Mike Herald.

Nu putea trage din cauza clienților și a chelnerilor. Fugarul făcu un slat peste balustradă și sări în fluviu. Când se aplecă spre apă, Malko zări un *long-boat* care se îndepărta cu toată viteza, urcând pe firul apei. Cei doi bărbați reveniră în fugă la rănit, care acum era înconjurat de un grup de gură-cască și de angajați ai hotelului. Tânărul avea nările lipite, buzele vinete, privirea fixă.

– E grav rănit, trebuie să chemăm o ambulanță, zise Mike Herald.

Clienții de la mase abia dacă își dăduseră seama de incident, în mijlocul vânzolelii, iar muzica acoperise zgomotul împușcăturilor. În jurul rănitului se instală în grabă un paravan și sub cap i se puse o pernă. Era conștient și încerca să se exprime cu mâinile. Și el era surdo-mut.

– Trebuie să ajungem la Sun-Chai, zise Malko.

Doi brancardieri cu o targă își croiau drum prin mulțime. În câteva clipe, rănitul fu instalat pe targă, iar transfuzia îi mai aduse puțină culoare în obraji. Malko era chinuit de furie și de remușcare. Planul lui funcționase prea bine. Subestimase ferocitatea Triadelor.

– Du-te cu el la Mahusak Hospital, îl sfătui Mike Herald întinzându-i servieta în care se afla revolverul. S-ar putea să încerce să-l lichideze. Eu mă duc să dau de Sun-Chai, apoi vin și eu la spital.

* * *

Malko se plimba de zor între culoar și patul în care se afla tânărul thailandez rănit. După douăzeci de minute, o infirmieră veni să-i injecteze o preanestezie și, dintr-un moment în altul, avea să fie coborât în blocul operator. Thailandezul își pierdea treptat cunoștința.

---

[1] *Stop!*

În sfârșit, pe culoar se auziră pași grăbiți și apăru Mike Herald însoțit de Sun-Chai.

Acesta se repezi spre pat și își scuturâ ușor prietenul care deschise ochii: privirea lui era deja tulbure. Un zâmbet îi lumină fața, și imediat, rănitul începu să-i explice prin gesturi lui Sun-Chai ce anume se întâmplase. Acesta din urmă îl observa cu atenție. Se vedea clar că îi era greu să înțeleagă ceea ce voia să-i spună rănitul. Fața i se lumină, în sfârșit, și cei doi lăsară impresia că s-au înțeles. Mike Herald, care era obișnuit cu mimica lor, zise:

– L-a identificat pe tip.

– Cine e?

– N-am înțeles prea bine. E vorba de un bonz...

Ușa se deschise și apărură câțiva infirmieri care împingeau un pat pe rotile, însoțiți de un medic. Rănitul a fost dus în sala de operații. Sun-Chai, cu lacrimi în ochi, reîncepu să deseneze arabescuri în aer. Mike Herald izbucni:

– Lek! Își face griji pentru ea.

– Unde e?

– Probabil că supraveghează casa lui Mei-Lin.

– Să mergem acolo, zise Malko.

Trei minute mai târziu, mașina lor se dplasa în trombă pe strada Silom, în sfârșit dezaglomerată, chinuiți de tristețe și de furie.

Străduța pe care locuia Mei-Lin era pustie. În vilă, nu se zărea nici o lumină, în grădină nu era nici o mașină și nici urmă de Lek. Probabil că plecase, văzând că nu se întâmpla nimic anormal.

Malko nu era liniștit.

– Știu unde locuiește, îi zise el lui Mike Herald. Haide s-o anunțăm.

Urmă o nouă cursă pe Rajdawithi Road. Malko greși de două ori drumul, apoi găsi străduța unde îl lăsase taxiul-triciclu noaptea trecută. Locul era la fel de liniștit. Intrară în fundătură cu arma în mână și deschiseră poarta. Casa mare era cufundată în întuneric. Nici țipenie de om.

Malko îi dădu ocol și găsi întredeschisă ușa pe care intrase prima dată. Cu pistolul în mână, Malko se strecură înăuntru,

urmat de Mike Herald și de Sun-Chai. Imediat simți un miros înțepător: insecticid.

Se îndreptă pe bâjbâite spre locul unde tânăra surdo-mută își instalase patul. Deodată auzi un sunet ciudat: un fel de geamăt neregulat care îți făcea pielea ca de găină. Mai făcu câțiva pași și, pe pipăite, dădu peste un corp întins.

– Faceți lumină, *Mein Gott!* exclamă el.

Mike Herald aprinse bricheta. Flacăra portocalie lumină coprul ghemuit pe cuverturi. Era Lek.

Sun-Chai se repezi la ea, în timp ce Malko aprindea lampa cu petrol. La lumina brichetei Mike Herald, găsi pe jos tubul de insecticid.

– Ticăloșii! Au forțat-o să bea asta. O soluție pe care o folosesc thailandezii când vor să se sinucidă. Mor după câteva zile în dureri cumplite.

Lek continua să geamă, inconștientă. Sun-Chai o luă în brațe. Părea cât un copil. Cucuveaua contempla toată harababura continuând să-și miște capul...

Malko găsi pe jos al doilea tub de insecticid, gol la fel ca primul. Ambelor li se scoseseră vaporizatorul, pentru ca Lek să le poată bea mai ușor. Se întoarseră la mașină.

După douăzeci de minute erau din nou la Mahusak Hospital. Mike Herald folosise telefonul portabil pentru a-l anunța pe medicul de la Ambasada americană. Acesta îi aștepta pe hol. Mai înainte ca Lek să fie dusă pentru spălături stomacale, medicul o examină rapid și se întoarse la cei trei bărbați.

– Nu voi putea să o salvez, le zise el. Toată diafragma și o parte din mucoasa stomacului au fost distruse. Leziuni ireversibile... Din păcate, va rezista câteva zile, pentru că e tânără. Și nici măcar nu va putea să vorbească, coardele vocale au fost arse.

– Era mută, îl anunță Malko. Nu se poate face nimic?

– Nimic. S-a sinucis?

– Nu, a fost forțată să înghită două tuburi cu insecticid...

– *My God!* exclamă medicul schimbându-se la față. Cine e ticălosul care a făcut asta?

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți.

Malko se aplecă spre Lek și îi strânse mâna. I se păru că

tânăra îi răspunde, dar nu era sigur. Horcăia întruna. Suferea ca un câine, fără să poată comunica. Emoționat până la lacrimi, Malko nu-i dădu drumul la mână decât atunci când infirmierii o ridicară.

Sun-Chai avea ochii plini de lacrimi.

În momentul în care voiau să plece, chirurgul thailandez care îl operase pe tânărul surdo-mut, anunțat de prezența lor, se apropie de ei întunecat la față.

– N-am putut să fac nimic, mărturisi el. A murit pe masa de operație. Avea prea multe leziuni.

– Mulțumesc, doctore, zise Malko doborât.

Sun-Chai îl trăgea de mânecă. Malko văzu că își ștersese lacrimile. Thailandezul își trecu ușor mâna prin fața gâtului, cu un gest foarte expresiv. Se gândea deja la răzbunare.

– Să mergem cu el, sugeră Mike Herald. Cred că l-a identificat pe asasinul tânărului.

Străbătură Silom Road până la Patpong și ajunseră la galeria lui Sun-Chai. El îi adresă câteva gesturi scurte băiatului care îi ținea locul. Acesta plecă în fugă. Sun-Chai luă un stilou și scrise cu stângăcie două cuvinte pe o hârtie pe care i-o întinse lui Mike Herald. Americanul citi cu voce tare:

– Mai Prasat.

Sun-Chai îl observa încruntat. Americanul mimă gestul de a trage.

– El e?

Sun-Chai dădu din cap afirmativ. Altă mimică, însemnând a bea.

– Lek?

Thailandezul se strâmbă cu o expresie care exprima îndoiala. Evident, nu avea nici dovezi, nici martori.

– Îl cunoști pe acest Mai Prasat? îl întrebă Malko.

– E un tip cu numele ăsta la ONCB. Se ocupă de micii vânzători de droguri și hoinărește mult noaptea. L-am mai întâlnit pe Patpong.

– Privește! exclamă Malko.

Surdo-muții, băieți și fete, soseau singuri sau în grupuri și se instalau în cafeneaua de alături, sub privirea atentă a lui Sun-Chai. În curând se adunară vreo douăzeci. Toți își

prăsiseră tarabele de pe Patpong sau de pe Silom. Sun-Chai aşteptă să sosească toţi pentru a li se adresa prin gesturi. Mike Herald se întoarse spre Malko.

– Le explică ce s-a întâmplat. Vrea să-l găsească pe Mai Prasat chiar în noaptea asta. Crede că dă târcoale pe-aici, ca în fiecare seară.

Malko nu uitase gemetele inumane ale tinerei Lek, roasă de insecticid.

– Dar cum vor proceda?

– Oh, cunosc toate combinaţiile, toate obiceiurile oamenilor. Ai să vezi.

– Adevăratul vinovat e Su Wan Ho, remarcă Malko.

– Poţi să fii sigur că s-a ascuns undeva în Chinatown ca să nu putem ajunge la el. Dar dacă punem mâna pe Mai Prasat, lucrurile se vor schimba.

* * *

Mai Prasat fuma o ţigară la volanul maşinii sale parcate sub şoseaua de beton a autostrăzii care tecea peste Rama IV. Abia de zece minute mâinile încetară să-i tremure. După incidentul de la *Oriental*, jonca îl dusese până la debarcaderul străzii Rajdawithi, unde îi regăsise pe oamenii lui Su Wan Ho, cei trei ucigaşi care îl lichidaseră pe Nakon Yothin. Ei o urmăriseră pe surdo-muta care supraveghea vila lui Mei-Lin până la ea acasă şi îl aşteptau pe Mai Prasat pentru a interveni. Lui îi încredinţase Su Wan Ho misiunea de a face „curăţenie". Mai întâi, trebuia să-l împuşte pe agentul CIA. O simplă răzbunare. Dar mai ales trebuia să-i descurajeze pe toţi cei care ar fi fost tentaţi să acţioneze împotriva Triadelor. Aceştia meritau o pedeapsă exemplară. Lichidarea prin împuşcare sau prin spânzurare nu era destul de spectaculoasă...

Atunci, Mai Prasat cumpărase două spray-uri de insecticid. Lek nu avusese timp să se apere. Chinezii o loviseră la început cu o brutalitate nemaivăzută. După aceea o forţaseră să bea conţinutul celor două flacoane, ţinând-o strâns de nas... Chinezii râdeau. Chiar şi Mai Prasat, care nu era un îngeraş, simţise că i se întoarce stomacul pe dos... Când plecaseră din

vechea casă abandonată, Lek horcăia, și nimeni pe lume n-ar mai fi putut s-o salveze.

Mai Prasat fusese nevoit să se întoarcă la mașina lui pe jos, ca să nu ia un taxi. Asta îl epuizase. Acum ar fi dat orice pentru un pahar de Defender cu gheață și o fată ațâțătoare... Gândul de a se întoarce în apartamentul lui de pe *soi* 100, la extremitatea arterei Sukhumvit Road, practic la țară, îl deprima. Trebuia să-și șteargă din minte oroarea din seara aceea. De ani de zile, era plătit de traficanții de droguri – Khun Sa și asociații săi chinezi din Triade – dar niciodată nu i se încredințase acțiuni violente. Făcea parte dintr-o rețea vastă de informatori, care avea scopul să prevadă orice acțiune ofensivă a celor de la ONCB și DEA. Se bucura de încrederea reprezentantului DEA la Chiangmai, ceea ce îl obligase să facă numeroase călătorii în nord, unde îi prevenise pe cei care îl plăteau de diferitele acțiuni aflate în pregătire...

În schimbul acestor informații, thailandezul primea destul ca să trăiască somptuos, în ciuda soldei mizerabile de șaisprezece mii de bathi. Tocmai își cumpărase un apartament în centrul Bangkok-ului, poseda o căsuță la Pattaya, un Mercedes și mulți bani într-un seif la „Thai Military Bank"...

Pentru a explica existența lui luxoasă, Mai Prasat pretindea față de colegii săi că DEA îi dădea numeroase prime.

Demară, hotărât ca, înainte de a se culca, să-și ofere o mică compensație. Întoarse și porni spre *Dusit Tani*. Chiar alături se găsea un mic templu unde dormea Wattana, fals bonz și adevărat pește, cel mai bun furnizor de fete. Templul era cufundat în întuneric și îl găsi pe Wattana dormind direct pe sol, înfășurat într-o cuvertură. Îl scutură și falsul bonz se ridică imediat speriat. Mai Prasat nu pierdu timpul.

– Îți mai amintești de fata de la *Pink Panther* cu sânii foarte ascuțiți? Aia înaltă care vine din Surin.

– Da.

– O vreau. Acum. O să-i dau cinci mii de bathi. Du-te să mi-o aduci. O voi aștepta în parcul Lumpini, lângă statuia lui Rama al IV-lea.

Bonzul plecă fără să mai discute. Mai Prasat îl plătea foarte bine ca să-i găsească fete sănătoase și încă proaspete.

Înfășurat în veșmântul lui de culoarea șofranului, codoșul se pierdu în întuneric. Patpong și *Pink Panther* se găseau la câteva sute de metri.

* * *

– Privește! exclamă Mike Herald cu jumătate de glas.

Americanul stătea împreună cu Malko la una din mesele barului în aer liber frecventat de Sun-Chai. Malko zări apariția ciudată în mijlocul turiștilor care se plimbau pe Patpong: un bonz, cu craniul ras, îmbrăcat cu demnitate în veșmântul său portocaliu. Bonzul își tampona arcada ușor crăpată din care picura sânge, încadrat de vreo șase surdo-muți care aproape că îl duceau pe sus.

Surdo-muții îl împinseră în fața lui Sun-Chai și Malko văzu că o fată îl înțepa în coaste cu un pumnal. Sun-Chai își începu ciudatul său balet mut. Bonzul spuse câteva cuvinte în thailandeză. Părea terorizat.

– Cine e? întrebă Malko.

– Wattana. O javră. Falsul bonz despre care ți-am vorbit. Recrutează fete din sate și le vinde proxeneților din Patpong.

– De ce l-au adus?

– Cred că face rost de fete pentru Mai Prasat.

Încruntată, Sun-Chai gesticula în fața falsului bonz. Acesta vru să se dea înapoi și țipă. Surdo-muta de lângă el îi înfipsese vârful pumnalului în coaste. În jurul lor, mulțimea trecea fără să bănuiască nimic. Mike Herald se apropie de bonz – mai scurt decât el cu un cap – și îi spuse ceva în thailandeză. Celălalt îi răspunse pe un ton plângăcios. Sun-Chai interveni imediat, adresându-se prin gesturi americanului. Acesta îi explică lui Malko:

– Cred că Wattana l-a văzut pe Mai Prasat în seara asta. S-a dus la o fată de la *Pink Panther*, probabil ca să-i anunțe locul întâlnirii. L-am sfătuit să spună adevărul, altfel au să-l facă să sângereze ca un porc. Sunt dezlănțuiți rău de tot.

Wattana, falsul bonz, păstra tăcerea, cu capul în jos. Malko văzu o altă surdo-mută apropiindu-se, având în mână o mică sabie de samurai, de mărimea unei jucării. Scoase lama din

teaca de lemn şi, cu un gest scurt, o înfipse în coapsa bonzului! Ţipătul lui îi făcu pe câţiva trecători să întoarcă capul, dar nimeni nu interveni. Mike Herald i se adresă din nou în thailandeză. Falsul bonz începu brusc să vorbească cu o voce apăsată, ascuţită.

Mike Herald traduse pentru Malko.

– Spune că Prasat avea întâlnire cu o fată la Lumpini Park...

* * *

În timpul nopţii, Lumpini Park, marele spaţiu verde din Bangkok, de lângă strada Rama VI, era aproape complet pustiu. Mike Herald conduse maşina pe un mic drum transversal, între Rama IV şi Rajadamri, oprind chiar în faţa statuii ecvestre a regelui Rama al IV-lea, care purta pe cap o ciudată cască colonială. În spate se înghesuiseră vreo şase surdo-muţi. Toţi ieşiră afară din maşină şi se repeziră spre statuie. Malko auzi strigăte pline de panică şi când ajunse la ei împreună cu Mike Herald, găsiră trei fete vizibil terorizate, încercuite de surdo-muţii ameninţători.

Mike Herald se adresă fetelor în thailandeză, ceea ce le mai linişti. Le explică ce căutau. Una dintre prostituate pretinse că ele nu văzuseră nimic... Sun-Chai se legăna de pe un picior pe altul, cu ochii holbaţi de furie. Deodată, sări la ea şi o pălmui cu brutalitate. Malko şi Mike fură nevoiţi să-i despartă. Fata începu să plângă, celelalte spuneau că vor chema poliţia. Americanul încercă să le convingă, folsindu-se de thailandeza lui rudimentară. Le vorbi cu blândeţe şi, puţin câte puţin, fetele se destinseră. Surdo-muţii din jurul lor se uitau la ele furioşi.

– Cred că ştiu ceva, îi şopti Mike Herald lui Malko în engleză, dar le e frică... Acest Prasat e foarte temut...

Tăcerea se prelungi, apoi fata pălmuită începu să peroreze cu o voce stridentă, făcând gesturi largi. Mike Herald traducea:

– Spune că Prasat vine deseori pe-acolo... Apare, alege o fată şi o duce într-o maşină unde face sex oral. Uneori ia cu el un băiat. Nu plăteşte niciodată. Le ameninţă că le omoară dacă protestează. Fiind un poliţist, fetele nu îndrăznesc să spună

nimic. În seara asta l-au văzut plecând cu o fată venită de pe Patpong. Una nou sosită din provincie.

– Unde? întebă Mike Herald.

Răspunsul se lăsă aşteptat câteva secunde. În cele din urmă, prostituata rosti o frază lungă.

– Spune că fata se duce deseori la un mic hotel, *Princess*, din fundătura Ngam Dupli, pe Yaowarat. Prasat a luat-o cu maşina. E posibil să fi rămas în maşină.

– Să mergem să vedem, zise Malko.

Mike Herald reuşi să-i convingă pe ceilalţi că fata nu minţea. Se înghesuiră din nou în maşină.

Cartierul chinezesc, plin de firme luminoase cu caractere chineze şti, era pustiu. Găsiră cu greu fundătura indicată. În penumbră străluceau neoanele câtorva hoteluri pentru întâlniri amoroase, iar câteva prostituate încă mai băteau trotuarul, deşi era foarte târziu. Mike se aplecă spre Malko.

– Toată zona asta aparţine Triadelor...

Înaintară încet şi imediat zăriră o maşină parcată în faţa hotelului *Princess*. O Toyota albă. Mike Herald coborî şi se apropie de ea. Se întoarse destul de repede cu o figură nepăsătore.

– E maşina lui, zise el urcând din nou la volan.

În spate se auzea doar respiraţia celor şase surdo-muţi. Acum nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Capitolul VIII

Mai Prasat ieşi din *Princess Hotel* într-o stare euforică. Partenera lui îşi dăduse multă osteneală ca să-i satisfacă toate capriciile. Învăţase repede. Avea şaisprezece ani, un corp încă superb, o mutrişoară drăguţă, sâni tari şi fese primitoare – toate atuurile ca să ajungă departe. Îi mângâie fundul ca să mai simtă încă o dată sub degete carnea pe care tocmai o violase. Proasta dispoziţie de la începutul serii dispăruse, dar nu avea chef să se întoarcă acasă.

– Hai să mergem să mâncăm o supă la *Fish Market*, sugeră el. Ajungem acolo într-un sfert de oră. Pe urmă de duc acasă.

– OK, răspunse fata.

Şi ei îi era foame.

Mai Prasat traversă drumul şi se aplecă să deschidă portiera. Dar nu-şi duse gestul până la capăt. O matahală îl propti de caroserie. Două mâini se iviră de sub maşină, îl apucară de glezne şi îl traseră brusc. Dezechilibrat, poliţistul căzu pe spate. Imediat primi o lovitură puternică în ceafă. Alte mâini începură să-l scotocească, smulgându-i pistolul din toc. Mai Prasat îşi pierdu cunoştinţa.

Încremenită, dansatoarea de la *Pink Panther* se uita la oamenii care se iveau din întuneric şi îl agresau pe clientul ei. Apoi se năpusti spre *Princess Hotel* unde intră ţipând. Omul de la recepţie îi ascultă explicaţiile şi, în cele din urmă, se aventură afară, cu o bară de fier în mână.

Drumul era pustiu. Maşina lui Mai Prasat dispăruse.

– N-a vrut să te ia cu el, zise omul de la recepţie. Ai visat. Poţi să dormi aici, a plătit camera până mâine dimineaţă.

Fata încă mai tremura. Ştia foarte bine că nu visase, dar nu avea când să anunţe poliţia. La ce bun să se bage în bucluc.

* * *

Mike Herald conducea încet şi întorcea deseori capul. Mai Prasat era întins pe podeaua propriei maşini, în spate, şi, de fiecare dată când încerca să se ridice, primea o lovitură de picior violentă de la unul dintre cei trei surdo-muţi înghesuiţi pe banchetă. Aplecat asupra lui, Sun-Chai îi apăsa în ceafă ţeava propriului pistol. Malko venea în urma lor cu maşina americanului.

– Unde mergem? îl întrebă acesta prin gesturi pe surdo-mut.

Sun-Chai se strecură în faţă şi îl îndrumă. În curând reveniră pe Rama IV şi trecură pe lângă *Dusit Tani*. Urmă Silom Road. Sun-Chai îi făcu semn să vireze pe Patpong, care se mai dezaglomerase, şi arătă spre intrarea parcării cu patru etaje unde Mike Herald îşi lăsa deseori maşina. Fiecare nivel al parchingului era subînchiriat, unor diverse persoane. Locatarul nivelului patru era prieten cu Sun-Chai.

Cele două maşini urcară rampa una după alta.

Nivelul patru era aproape pustiu. Nu se vedeau decât trei, patru maşini. La ora aceea târzie, existau puţine şanse să mai vină şi altele. Sun-Chai dădu ordine cu mimica lui obişnuită. Unul dintre surdo-muţi plecă în fugă să aducă şi restul bandei. Ceilalţi îl traseră pe Mai Prasat din maşină. Sun-Chai, îndreptă ţeava pistolului spre fruntea poliţistului şi îl lipise cu spatele de un zid de ciment. Una dintre fete îl scotoci, golindu-i toate buzunarele. Lucruri banale, cu excepţia unui bon de casă mototolit. Fata îl examină şi i-l arătă lui Sun-Chai. Malko îl făzu pe surdo-mut schimbându-se la faţă. Sun-Chai le întinse bonul.

– *Holy Shit !* izbucni Mike Herald. E un bon de la o farmacie de pe Suriwongse. Pentru două tuburi cu insecticid....

Un ţipăt ascuţit îi făcu să întoarcă capetele. Surdo-muţii se repeziseră cu pumnii şi picioarele la Mai Prasat, doborându-l la pământ. O fată se învârtea în jurul lor, agitând un pumnal,

căutând un loc unde să-l înfigă. Sun-Chai se repezi la ei şi îi îndepărtă. Era clar că avea alte intenţii cu Mai Prasat. Îl lovi cu mânerul revolverului, făcându-l să stea pe vine, cu mâinile pe cap şi sprijinit cu spatele de zid. Poliţistul avea faţa plină de sânge. Îşi şterse ochii cu dosul palmei şi îi zise în engleză lui Mike Herald:

– Hei! Ne cunoaştem! Fă ceva. Adu nişte colegi. Idioţii ăştia mici o să mă masacreze.

Mike Herald se apropie de thailandez cu o figură ameninţătoare.

– N-ar fi trebuit să păstrezi bonul de la insecticide, Mai. Voiai să-i ceri lui Su Wan Ho să ţi-l deconteze?

– Ce vrei să spui? bâigui poliţistul. La mine acasă e plin de ţânţari.

Deodată, Mike Herald îl lovi cu piciorul în burtă. Mai Prasat se îndoi, sprijinindu-se cu fruntea de podeaua de ciment. Mike Herald îl ridică cu o mână şi începu să-l izbească de zid.

– Ticălos împuţit, bombăni el. În seara asta ai încercat să-mi împuşti prietenul, după care le-ai ucis pe unul de-al lor care te-a recunoscut. Iar tu şi prietenii tăi aţi forţat-o pe Lek să bea insecticidul.

– Lek? Nu cunosc nici o Lek, se miorlăi Mai Prasat.

Mike Herald îl pălmui atât de tare, încât poliţistul se izbi cu ceafa de ciment şi alunecă încetişor. Malko crezu că murise şi se apropie şi el.

– Su Wan Ho ţi-a ordonat această oroare?

Mai Prasat încercă să vorbească, dar nu reuşi să pronunţe nici un cuvânt. Malko se uită la el şi poliţistul îşi feri imediat privirea. Ghemuit, cu faţa plină de sânge, Mai Prasat nu reuşea să mărturisească, să învinuiască Triadele. Malko îi întoarse spatele. Ştia că totul se va termina cu moartea lui Mai Prasat. Nu-l plângea, dar asta nu-l ajuta cu nimic.

Într-o ţară normală, poliţistul corupt ar fi putut să fie adus să faţa unui tribunal. În Thailanda, datorită sprijinului Triadelor, nu ar fi făcut mai mult de câteva săptămâni de puşcărie, iar după aceea s-ar fi răzbunat...

Surdo-muţii formau acum un cerc tăcut şi ameninţător în jurul omului ghemuit pe ciment. În marea parcare nu se auzea

nici un zgomot. Nimeni nu avea să vină să-i deranjeze. Un zgomot de paşi îi făcu să-şi întoarcă capetele.

Una dintre surdo-mute – cea cu pumnalul – venea în fuga mare, agitând o sacoşă de hârtie. Se opri în faţa lui Mai Prasat şi scoase triumfătoare un spray cu insecticid. Apoi încă două. Mai Prasat strigă în engleză la Mike Herald şi la Malko.

– Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! Mă vor ucide. Pot să vă dau informaţii! Ştiu ce vreţi. Îl cunosc pe Khun Sa.

Cuvântul magic îl făcu pe Malko să se oprească. Mai Prasat era desfigurat de groază. Poliţistul adăugă repede:

– Su Wan Ho mi-a povestit totul. Khun Sa vine deseori la Chiangmai. Pot să vă ajut. Ştiu unde se duce...

Malko nu ştia dacă minte sau spune adevărul. În situaţia în care se afla poliţistul era în stare să îndruge orice. Părea de-a dreptul incredibil că un om hărţuit ca generalul Khun Sa risca să vină în Thailanda.

– Pentru ce vine la Chiangmai? întrebă Malko.

– Vă voi spune după ce mă veţi scoate de-aici, răspunse poliţistul.

Malko dădu din umeri.

– Minţi.

Întorcea deja spatele când un urlet neomenesc aproape că îi îngheţă sângele în vine. Cu o mişcare sadică, surdo-muta îi stropise faţa cu insecticid. Mirosul înţepător se împrăştie cu repeziciune în parcare.

– Nu mint! strigă Mai Prasat. Vine la o fată! E foarte îndrăgostit, îi oferă pantofi...

În ciuda spuselor incredibile, Mai Prasat avea un ton sincer. Surdo-muţii observau totul fără să înţeleagă. Nimic nu i-ar fi făcut să-i dea drumul.

– Cine e fata? întrebă Malko apropiindu-se de poliţist.

– Nu ştiu, răspunse Mai Prasat. Dar îl cunosc pe omul care serveşte drept intermediar. Pot să vă duc la el.

– Ştii foarte bine că e imposibil. Spune-mi numele lui.

Mai Prasat nu răspunse. Ce spera? Se agăţa orbeşte de străini ca un naufragiat de un pai. În acelaşi timp, instinctul de conservare îi şoptea că, dacă le spunea şi ultima informaţie, nu va mai putea negocia.

Malko se uită la feţele băieţilor şi ale fetelor care îl înconjurau pe poliţist. Nişte hiene pregătite să devoreze prada. Nimic nu-l putea salva pe poliţistul thailandez. Ghemuit, Mai Prasat era zguduit de tremurat. Malko se lăsă pe vine în faţa lui.

– Mai Prasat, îi zise el, ştii foarte bine că nu-ţi pot salva viaţa, chiar dacă aş vrea, ceea ce nu e cazul. Dar dacă-mi spui tot ce ştii, voi face în aşa fel încât să ai o moarte mai puţin atroce decât aceea pe care i-ai provocat-o lui Lek.

– Ei au vrut asta, se tângui el. Mie mi-a fost pur şi simplu rău.

Malko nu avea chef să se înduioşeze.

– Ai un minut.

Mai Prasat începu să plângă.

– Nu vreau să mor. Mă voi revanşa...

Malko aştepta, fără să răspundă, până când secundarul ceasului său făcu un tur complet, apoi întrebă:

– Te-ai hotărât?

– Ce-au să-mi facă? hohoti Mai Prasat.

– Îţi promit că n-o să fie vorba de insecticid.

Poliţistul thailandez îşi trase nasul şi zise cu jumătate de glas:

– Khun Sa vine în mod regulat la Chiangmai şi în împrejurimi ca să se întâlnească cu o chinezoaică foarte frumoasă. E topit după ea.

– Numele?

– Nu ştiu. E un secret foarte bine păstrat. Sombat Suwatana o cunoaşte. E prieten cu Khun Sa.

Poliţistul ar fi spus şi tabla înmulţirii în sanscrită, numai să câştige câteva minute de viaţă... Dacă nu spunea numele, însemna că nu-l ştie.

– Cu ce mă ajută această informaţie? întrebă Malko.

Mai Prasat zise surprins:

– Puteţi să organizaţi o ambuscadă împotriva lui Khun Sa. Să-l daţi pe mâna celor de la DEA.

Nu asta voia Malko, dar nu insistă. Se ridică şi poliţistul se agăţă imediat de picioarele lui.

– *Please! Please !* Nu pleca.

Mike Herald aştepta puţin mai retras, sprijinit de un stâlp de ciment şi fumând o ţigară Lucky Strike. Mirosul tutunului blond îl înlocuia treptat pe cel al insecticidului. Malko veni lângă el şi îi spuse în câteva cuvinte ce aflase şi ce înţelegere făcuse.

Americanul aruncă ţigara oftând.

– Dacă e adevărat, pare cât se poate de interesant. Dar poate că te-ai cam hazardat în privinţa lui Sun-Chai şi a amicilor lui. Mă duc să văd ce pot face.

Americanul se apropie de şeful surdo-muţilor şi începu o conversaţie mută cu ajutorul unor gesturi largi şi expresive. Ceilalţi aşteptau, încordaţi şi plini de ură. Mai Prasat nu mai făcea zgomot, hohotind în tăcere. Discuţia se prelungea. Sun-Chai nu voia să renunţe la răzbunarea lui, dar, după câteva minute, păru că se înţelesese cu Mike.

Americanul se întoarse la Malko.

– Bine, îl anunţă el. N-au să-i toarne pe gură insecticid.

– Ce-i vor face?

– N-am înţeles prea bine, dar e mai bine să nu plecăm, altfel s-ar putea să se răzgândească imediat ce le întoarcem spatele.

Malko nu era dispus să asiste la o execuţie, dar nu exista altă soluţie, dacă voia să-şi ţină promisiunea.

Sun-Chai dădea deja ordine. Poliţistul fu ridicat în picioare. Nici măcar nu se mai apăra. Câţiva surdo-muţi îl târâră în cel mai îndepărtat colţ al parcării. Malko crdea că îi vor trage un glonţ în cap sau îl vor înjunghia, dar îl lipiră pe Prasat cu spatele de un cilindru enorm de culoare neagră. Malko înţelese că era vorba de un rezervor de apă. În vârful lui se ajungea pe o scară de fier prinsă în perete. Înalt de cinci metri, rezervorul conţinea probabil mai multe mii de litri de apă.

Mai Prasat înţelese şi el. Se zbătu... zădarnic. Fără măcar să-l lege, urcând ca nişte maimuţe pe scară, surdo-muţii îl împinseră, îl traseră, cocoţându-l inexorabil spre capac. Poliţistul lovea cu picioarele în perete făcând rezervorul să răsune sinistru. Malko şi Mike nu-şi puteau lua ochii de la acel spectacol oribil. Thailandezul nu mai strigă, concentrându-şi toate forţele pentru a-şi mai întârzia sfârşitul cu câteva

secunde. Se agăţa de bare cu unghiile, cu picioarele. O surdo-mută îi înţepă degetele cu pumnalul ca să-l facă să dea drumul barelor. Ceilalţi îl urcau cu forţa, centimetru cu centimetru. Se apropia de partea de sus a rezervorului. Unul dintre surdo-muţi dădu la o parte o trapă pătrată prin care se făcea accesul în interiorul rezervorului. Îl apucă pe poliţist de păr şi îl trase cu brutalitate spre deschizătura destul de mare ca să poată trece prin ea un om. Malko îşi întoarse privirea. În ciuda faptelor lui Mai Prasat, aproape că ar fi dorit ca cineva să intervină.

Dar nimeni nu apăru în capătul de sus al rampei.

Privi din nou spre rezervor. În ciuda împotrivirii disperate, poliţistul thailandez se afla acum sub capacul rezervorului hărţuit de hoarda mută. Lucrul cel mai insuportabil era tăcerea, tulburată doar de strigătele şi gemetele lui Mai Prasat. Malko schimbă o privire cu Mike care, după ce aprinsese altă ţigară, se juca acum cu capacul brichetei.

Spectacolul se apropia de sfârşit.

Cu un strigăt cumplit, Mai Prasat căzu cu capul în rezervor, cu un pleoscăit înăbuşit. Picioarele i se agitară câteva secunde în gol înainte de a dispărea.

Surdo-muţii puneau deja trapa la locul ei. Malko crezu că totul se sfârşise. Deodată o serie de lovituri înăbuşite zguduiră peretele de fier al rezervorului de apă. Mai Prasat, luptând împotriva înecului, lovea cu pumnii în metal. Totul dură un minut care nu se mai sfârşea. Loviturile deveniră mai dese preţ de câteva secunde, apoi se opriră brusc.

Se făcu din nou linişte. Malko mai aşteptă încă un zgomot, dar nu se mai auzi nimic.

Satisfăcuţi, frânţi de oboseală, cu privirea goală, surdo-muţii coborâră de pe rezervor şi dispărură unul câte unul în jos pe scară. Numai Sun-Chai rămase cu cei doi străini. Fără o vorbă, cu faţa gravă, thailandezul strânse mâna lui Malko şi lui Mike Herald , după care plecă şi el.

Când urcară din nou în maşină, americanul zise cu voce joasă:

– *My God !* a fost într-adevăr dezgustător.

Malko nu spuse nimic. Ce să spună? În Biblie scria foarte

clar: „Cine va ridica sabia, de sabie va pieri".

Angajatul din ghereta de plată, situată la parter, le făcu semn să treacă. Cu siguranţă că auzise ţipetele, dar Mai Prasat nu avea să fie găsit chiar aşa curând.

În timp ce străbăteau Silom Road, Malko zise cu o voce calmă:

– Dacă ar fi după mine, următorul ar trebui să plătească Su Wan Ho.

– Nu va fi uşor, îi atrase atenţia Mike Herald. E foarte bine păzit...

– Nimic nu e imposibil, replică Malko. Dar scopul nostru imediat nu e răzbunarea. Ştim acum destul ca să încercăm ceva. Cu condiţia, firește, ca Mai Prasat să fi spus adevărul.

– La ce te gândeşti? înbtrebă Mike Herald virând pe New Road.

– La răpirea lui Khun Sa pe teritoriul thailandez şi schimarea lui cu Matt Grit.

Capitolul IX

Mike Herald fu gata să rateze *Oriental Passage*. Răsuci brusc volanul şi recuperă momentul de neatenţie.

– Nu crezi că asta înseamnă *wishful thinking*? întrebă el. Chiar dacă Prasat a spus adevărul, Khun Sa e păzit probabil mai ceva decât Fort-Knox. Iar noi suntem numai doi. Nu-i puteam amesteca pe cei de la DEA sau pe thailandezi în această operaţiune.

Americanul opri maţina sub copertina hotelului *Oriental*. De data asta nu-i aştepta nimeni... Holul era pustiu. Se instalară într-un colţ.

– Înainte de orice, zise Malko, ai auzit de tipul pe care l-a pomenit Prasat, Sombat Suwatana?

– Da, e un jurnalist, corespondentul ziarului *Bangkok Post* la Chiangmai. A scris o sumedenie de articole despre Khun Sa şi s-a dus în tabăra lui fortificată de la Ho-mong.

– Deci, povestea e verosimilă.

Ca de fiecare dată când era încordat, americanul îşi aprinse o ţigară.

– Da, admise el. Khun Sa nu se deosebeşte de thailandezi sau de chinezi. Soţii îşi iau amante şi nu se ating de nevestele lor. Asta e regula. Nu e nimic anormal că generalul Khun Sa are o amantă.

– Trebuie deci să plecăm la Chiangmai imediat ce va fi posibil, conchise Malko. Cât facem cu maşina?

– Cu maşina? Nouă sau zece ore. Iar cu avionul numai o oră.

– Cu maşina avem două avantaje, zise Malko. Ni se pierde urma şi putem lua cu noi „material". Ţi l-a livrat Pradorn?

– Da.

Americanul trase gânditor din ţigară şi zise:

– O să pierdem o zi.

– Merită, pentru că vom avea cu siguranţă nevoie de arme.

– OK, admise americanul. Am o Toyota Land Cruiser cu şasiu lung. O luăm, plecăm mâine dimineaţă şi trecem prin Nakhon Sawan, Tak şi Lampang. Drumul nu e rău, dar e multă circulaţie. Dacă plecăm devreme, vom ajunge exact înainte de a se face noapte.

– Mai avem la dispoziţie vreo cincisprezece zile înainte de extrădarea lui Lo Te Ming.

– În principiu! Sper că bulangii ăia de la DEA nu vor reuşi să accelereze procedura, şi că generalul nu va face o nouă porcărie.

– Nu are nici un interes să-l omoare pe Matt Grit, îi atrase atenţia Malko. Ar rămâne fără monedă de schimb.

* * *

De la Nakhon Sawan se târau în spatele unor enorme camioane goale care mergeau să aducă lemn din nord. Se opriseră doar ca să mănânce o supă chinezească pe marginea drumului. Maşina lor mergea ceas. Mike Herald încărcase în partea din spate un adevărat arsenal: şase RPG 7, patru M16 cu o sumedenie de muniţii, grnade de mână, trei revolvere Uzi, patru Beretta 92 cu vreo douăzeci de încărcătoare. Plus trei telefoane mobile, singurele care funcţionau bine în nordul ţării.

Înainte de plecare, Malko sunase la Mahusak Hospital. Starea lui Lek era staţionară. Morfina îi atenua durerile, dar nu exista nici o şansă să fie salvată...

Profitând de o porţiune fără viraje, Mike Herald acceleră să depăşească cele trei camioane care mergeau în convoi. În faţă, drumul – care trecea printre orezării şi pădure – era liber. Era un peisaj plat, de un verde crud, presărat cu numeroase sate. Malko se gândea la dezvăluirile făcute de Mai Prasat.

– Ţi se pare verosimil ca Khun Sa să vină în Thailanda? întrebă el.

– Am mai auzit chestia asta, răspunse americanul. Nu e deloc uimitor cu numărul mare de complici pe care îl are în

această țară. Nu-l caută ca să-l prindă cu adevărat decât tipii de la DEA. Acum aș vrea să-mi spui cu precizie la ce plan te-ai gândit. Ieri seară n-am vrut să te contrariez, pentru că nu avem altă pistă, dar mă întreb dacă nu cumva ne băgăm într-o chestie smintită...

– Nu e deloc smintită, ci doar dificil de realizat, îl corectă Malko. Să presupunem că generalul Khun Sa se deplasează în Thailanda. Îl răpim și îl punem să aleagă: ori îl predăm celor de la DEA, ori ni-l dă înapoi pe Matt Grit. În acest caz, îl lăsăm să treacă frontiera.

Mike Herald evită o mașină care venea cu viteză mare pe mijlocul drumului.

– E planul cel mai simintit de care am auzit vreodată. Dacă le propun celor de la Langley o chestie ca asta, îmi vor trimite de urgență o cămașă de forță...

– Pentru asta nici nu trebuie să le spui, recunoscu Malko. Dar dacă ai un plan mai bun, sunt gata să-l punem în aplicare. Am putea să luăm cu asalt Ambasada americană și să punem mâna pe Lo Te Ming ca să facem schimbul, dar nici asta nu e mai ușor. Avem o certitudine. Khun Sa va face tot ce-i stă în putere ca să pună mâna pe trădător. Dacă nu-l va avea, se va răzbuna, executându-l pe Matt Grit, care probabil va primi postum *Medal of Honor*. Nu putem conta nici pe thailandezi, nici pe DEA. Nu putem conta – cum zicea Mao Tze-tung – decât pe propriile noastre forțe.

Americanul bătu nervos cu degetele în volan.

– OK, ai dreptate. Dar sunt atât de multe probleme de rezolvat, încât am impresia că vrem să golim Pacificul cu lingurița.

După o oră treceau prin Lampang. Abia peste alte trei ore zăriră orașul Chiangmai. Se aflau tot în câmpie, dar în depărtare se zăreau colinele acoperite de junglă care se întindeau până în nordul Birmaniei.

Circulația era aproape la fel de nebunească ca la Bangkok. Hotelul unde Mike Herald rezervase camere, *Westin*, se afla în sudul orașului, lângă un râu. Ultramodern și lipsit de farmec; cu un hol de catedrală și primitor ca o capelă funerară. Se instalară și se întâlniră în camera lui Malko. Se făcuse deja noapte.

– Cum să-l abordăm pe acest Sombat Suwatana? întrebă Malko. Dacă e un intim al lui Khun Sa, s-ar putea să ne repereze imediat. Dar e un punct prin care suntem obligaţi să trecem. Am văzut că *Bangkok Post* are un birou aici.

– Şi eu m-am gândit la asta, zise Mike Herald. Trebuie să găsim un intermediar. Cunosc aici o fată. O americană, Virginia Hood. Ultima dată locuia la Mae-Hong-Son. Am scos-o dintr-o încurcătură urâtă. Fusese prinsă la Don Muang cu vaginul plin de prezervative cu heroină. O aşteptau zece ani de închisoare. Am intervenit la DEA şi pe lângă thailandezi ca să renunţe la acuzaţie. Până la urmă au stabilit că erau pentru uzul personal. A scăpat doar cu trei luni...

– De ce-ai intervenit?

Mike Herald îşi frecă bărbia stingherit.

– Ţineam mult la ea. Trăisem împreună câteva luni. Dar era complet isterică. O fată inteligentă şi cultivată, care se băgase în treaba asta ca să-i facă plăcere noului ei amant, un negru care o regula ca un nebun.

– DEA nu a cerut nimic în schimb?

– Ba da, bineînţeles. Au recrutat-o ca informatoare şi au trmis-o la Mae-Hong-Son. A trebuit să le trmită informaţii. Ştiu unde locuieşte, dar nu ştiu cum mă va primi.

– E departe Mae-Hong-Son?

– Două sute cincizeci de kilometri şi două mii de viraje. Şase ore de mers cu maşina.

– Nu poţi să-i telefonezi ?

– Nu are telefon. Trăieşte într-o afuristă de *Guest house* cu nişte nenorociţi de hippie. Cel mai bine e să ne repezim acolo imediat. Cunoaşte mulţi oameni şi poate că a auzit de escapadele lui Khun Sa.

– Haide la Mae-Hong-Son, zise resemnat Malko. Sper ca deplasarea să fie utilă.

* * *

Ai fi zis că te afli la bâlci în maşinuţele care coboară şi urcă vertiginos ![1] După fiecare treizeci de metri, urma un viraj.

---

[1] *Atracţie cu maşinuţe care alunecă pe şine suind şi coborând vertiginos. În original: „montagnes russes"*

Drumul de la Chiangmai la Mae-Hong-Son urca şi cobora fără încetare, şerpuind printre colinele acoperite de junglă, la câţiva kilometri de Birmania. Din fericire, circulaţia era rară. Din când în când, se zăreau drumeaguri de laterit roşu care pătrundeau în junglă, toate în direcţia frontierei. Prin această zonă se scurgeau anual zeci de tone de heroină, provenind de la diferitele laboratoare ale lui Khun Sa. De la pliculeţe de şapte sute de grame până la valiza de câteva kilograme, datorită unui număr mare de persoane care efectuau trecerea. Triadele nu interveneau aici, mulţumindu-se să strângă la Bangkok miile de pachete pentru a le expedia în afara Thailandei revânzând de patru ori mai scump. Chinezii haw care îi dirijau îi dispreţuiau pe cărăuşii thailandezi, de care însă nu se puteau lipsi. Căci ei nu se plângeau niciodată că fac acest trafic de furnici.

Traversară în trombă un sat. Parcurseseră jumătate din drum. Peisajul era magnific, sălbatic, impresionant. Şi virajele se ţineau lanţ. Mike Herald, tras la faţă din cauza oboselii, se întoarse spre Malko.

– Încă trei ore! Mi-e foame!

Se opriră la o băcănie-restaurant ţinută de un bătrân camionagiu englez şi de nevasta lui thailandeză, ca să mănânce o supă chinezească. Erau la capătul lumii.

– De ce s-a instalat Virgina Hood la Mae-Hong-Son şi nu la Chiangmai? întrebă Malko.

– La Chiangmai nu e acelaşi trafic. Mae-Hong-Son e foarte aproape de frontieră. Acolo îşi au baza toţi traficanţii. Drumeagurile pornesc de la vreo zece kilometri şi DEA nu are posturi permanente, ca la Chiangmai. Sper să nu fie plecată în vreo excursie pe munte. Sau la kareni.

După cinci kilometri, americanul a trebuit să oprească. Pe drum se deplasa lent un grup de elefanţi. Veneau din Birmania încărcaţi cu grinzi de lemn...

În sfârşit, zăriră panoul care indica Mae-Hong-Son şi drumul deveni aproape drept... Oraşul semăna cu târguşoarele din Far West! O singură stradă; elefanţi; mulţi hippie cu

motociclete; de jur-împrejur, junglă. La capătul străzii principale se înălţa *Holiday Inn*, nou-nouţ şi gol. Se instalară, apoi ieşiră ca să escaladeze o colină ce domina Mae-Hong-Son.

După câteva tatonări, găsiră în cele din urmă *Mae-Hong-Son guest house*, o construcţie de lemn formată din mai multe clădiri, cu o verandă mare care adăpostea un bar.

La bar era lume. Un tânăr alb făcea o partidă de box thailandez cu un asiatic înalt, cu craniul ras, de două ori mai solid decât el. Un alt alb bea o bere la bar, cu o chitară pe genunchi.

Aşezată turceşte, o thailandeză foarte frumoasă era masată de alta, care îi trăgea degetele unul câte unul. Nici una nu se întrerupse. Doar tânărul alb puse jos chitara şi le zâmbi.

– *Hi*! Căutaţi pe cineva?

– Pe Virginia, răspunse Mike Herald.

Baiatul le arătă un bungalou separat de celelalte de o mică terasă, situat de cealaltă parte a curţii.

– Trebuie să fie acolo, n-am văzut-o ieşind.

Mike Herald traversa deja curtea. Malko zări un hamac prins în faţa bungaloului, cu o fată în el. Fata întoarse capul şi coborî din hamac. Era înaltă, purta o rochie bej, avea un păr lung şi blond care îi cădea pe umeri şi era în picioarele goale. Nişte sâni mari se conturau sub mătasea rochiei.

Fata se opri brusc.

– Mike! Iisuse Cristoase, ce faci aici?

Îl luă în braţe şi-l sărută pe gură. Jenat, Mike Herald se desprinse din îmbrăţişarea ei şi îl prezentă pe Malko.

– *Hi*, Malko, zise tânăra femeie cu o voce blândă.

Se apropie de el, îşi lipi buzele de gura lui şi corpul de corpul lui, de la umeri până la pubis, de parcă ar fi fost vechi iubiţi. În ciuda oboselii, Malko se simţi străbătut de un curent electric. Se aşeză pe balustrada de lemn, lăsându-l pe Mike Herald să-i explice motivul vizitei lor.

Virginia Hood îl întrerupse.

– Mi-e foame. Mă invitaţi la cină? În oraş e un local bun, *Fern*. Aveţi maşină?

– Da.

– Mă schimb şi vin îndată.

Tânăra femeie apăru peste zece minute complet alta: părul lung era împletit într-o coadă groasă, își dăduse cu ruj pe buze, un tricou scurt și fără mâneci i se mula pe piept și purta o pereche de blugi foarte strâmți. Malko putu să constate că partea de jos făcea tot atâtea bani cât partea de sus. Virginia părea încântată că are musafiri. Înainte de a pleca, Virginia îi întrebă:

– Rămâneți să dormiți aici?

– Avem camere la *Holiday Inn*, zise Mike Herald.

Virginia Hood râse cu ironie.

– Așa e, sunteți bogați... Eu n-am apă caldă, dar e simpatic... Am găsit un jeep vechi din 1945, un coleg mi l-a reparat și pot să mă plimb. Îmi place la nebunie să mă duc în junglă. Cunosc toate potecile din zonă.

Virginia se și parfumase; un fel de iasomie, care era destul de plăcută...

Fern, situat pe strada principală, era imens, cu mai multe săli. Înăuntru era aproape răcoare.

Mike Herald comandă. Feluri de mâncare thailandeze și chinezești, bere și Mekong. Malko o urmărea cu privirea pe Virginia. Nu părea să aibă treizeci de ani. O lumină veselă plutea în ochii ei albaștri și părea că are o sănătate de fier. Nu arăta deloc ca o drogată... Ea comandă un „Original Margarita". Supele de creveți sosiră și Malko fu gata să se sufoce cu a lui. Parcă ar fi fost supă de ardei iute! În timp ce tușea, Virginia îi freca spatele cu gesturi senzuale.

La următorul fel de mâncare, Mike Herald întrebă:

– Ești singură aici?

Virginia îi aruncă o privire glumeață.

– Vrei să știi dacă mă culc cu cineva? Da, cu tipul cu chitara. E amicul meu. Nu i-am cerut și lui să vină, am crezut că e mai bine așa. E simpatic, totdeauna bine dispus, are o piele catifelată și un mădular enorm. Ești mulțumit?

Mike Herald se înroși la față. Ea își așeză mâna lungă pe brațul lui.

– Scuză-mă, voiam să te liniștesc. Nu voi mai face niciodată prostia din care m-ai salvat. E adevărat, eram nebună după Dick. Trebuie să recunosc că-și merita numele[1].

---

[1] *Joc de cuvinte. În americană,* dick *înseamnă membru viril*

Virginia se întoarse spre Malko, puțin provocatoare și precizã:

– Era amantul meu. Unul scăpat din ghetoul din Detroit, o afurisită de *love machine*. Nu mai făcusem dragoste cu negri. Trăiam în spatele postului de poliție din Boukrat, lângă Silom. Printre *vinos*, ploșnițe și șobolani. Dar mă regulam ca o nebună. Când mi-a cerut să ne întoarcem în SUA, umplându-mi pisicuța cu heroină, am fost destul de idioată ca să accept. Dacă n-ar fi fost Mike, azi spărgeam bolovani într-un penitenciar thailandez, făcând pe prostituata pentru o mâncare ca lumea.

– Aici e mai bine, zise încruntat Malko.

Virginia Hood chemă chelnerul și mai ceru un „Original Margarita". Alcoolul îi dezlega limba.

– Te-ai întâlnit des cu Ed? întrebă Mike cu o voce neutră. E vorba de tipul pe care DEA îl avea la Chiangmai, adăugă el cu jumătate de glas pentru Malko.

Virginia Hood își agită coada blondă.

– Vine în fiecare săptămână. Nu-i spun mare lucru. I-am vorbit de tipul de la supermarketul de-aici, care și-a cumpărat o mașină BMW. Toată lumea știe asta. Dar cred că mai are și alt motiv ca să străbată tot acel drum îngrozitor.

– Care? întrebă Mike Herald.

– Vrea să se culce cu mine, zise ea cu simplitate. De fiecare dată trebuie să fac eforturi mari ca să nu vină să doarmă în bungaloul meu. Ar veni chiar dacă știe că nu e apă caldă... Am încercat să-l duc în mici bordeluri, prin apropiere, dar nu vrea.

Virginia izbucni într-un râs sănătos. Lumea începea să plece, restaurantul se închidea la ora zece.

– Ai auzit de Khun Sa? o întrebă Malko.

Virginia Hood se uită la el cu stupefacție amesecată cu ironie.

– Khun Sa! Glumești? La Mae-Hong-Son toată lumea lucrează pentru sau împotriva lui. E patronul numărul unu, chiar dacă se află de cealaltă parte a frontierei. Oamenii țin la el, mai puțin idioții de la DEA. Dar dacă ar dispărea Khun Sa, ar apărea imediat altul. De vină e sistemul...

Mike Herald achită nota de plată și se aplecă peste masă.

– Aș avea nevoie să-mi faci un serviciu.

Tănăra femeie nu clipi.

– Îți sunt datoare, zise ea cu o voce mai gravă. Am spus asta totdeauna. Bănuiam eu că n-ai venit până aici doar ca să vezi ce mai fac. Dar să nu-mi ceri să torn pe cineva. Îmi amintesc și acum de spaima prin care am trecut la postul de poliție de pe aeroport, repetându-mi întruna că voi sta douăzeci de ani la răcoare. Nu vreau să fiu răspunzătoare pentru așa ceva, nici dacă ar fi vorba de cel mai mare dușman al meu.

– Nu e vorba să torni pe nimeni, zise Malko.

Ochii albaștri se îndreptară spre el plini de interes.

– Lucrați împreună?

– Da.

– Atunci, s-auzim!

Rămaseseră ultimii și chelnerii începuseră să se învârtă în jurul lor.

– Cunoști un thailandez pe care-l cheamă Sombat Suwatana?

Ea își încruntă sprâncenele foarte apropiate.

– Cu ce se ocupă?

– E jurnalist. Corespondentul ziarului *Bangkok Post* la Chiangmai.

Fața tinerei americane se lumină.

– Bineînțeles! Îl confundam cu altcineva. Bineînțeles, știu cine e. A fost poreclit „ambasadorul lui Khun Sa"!

Malko simți un gâdilat plăcut în adâncul stomacului. Mai Prasat nu mințise.

Capitolul X

– De ce i se spune „ambasadorul"? întrebă Malko.

Virginia Hood aprinse o ţigară luată din pachetul lui Mike Herald, apoi răspunse:

– A făcut câteva reportaje în tabăra lui Khun Sa, în ţinutul Shan, şi l-a prezentat ca un luptător pentru libertate. Nici o vorbă despre droguri. Fapt care i-a plăcut lui Khun Sa. De asemenea, a servit drept intermediar jurnaliştilor străini care voiau să ia legătura cu generalul. Se pare că are numărul lui de telefon prin satelit. Firește, e foarte mândru de relaţia lui. Ştiu că-l vizitează în mod regulat pe Khun Sa, mai ales de când e la Ho-mong. Îi duce ziare, discuri, chestii de felul ăsta.

Malko îi sorbea pur şi simplu cuvintele.

– De unde ştii atâtea amănunte? întrebă el intrigat.

– Să plecăm de-aici, zise Virginia. O să vă explic.

Localul era pustiu. Nu mai rămăseseră decât ei. Ieşiră în strada principală şi se întoarseră la maşină. În timp ce Mike Herald urca colina, Virginia se întoarse spre Malko, care stătea pe bancheta din spate.

– Când aţi venit, l-aţi remarcat pe tipul acela înalt care făcea box thailandez?

– Da.

– E Fang. Un birmanez, un shan. Face parte din MTA. Sunt câteva mii. El locuieşte la Mae-Hong-Son pentru că se ocupă cu aprovizionarea. De mai multe ori pe săptămână, expediază camionete pline cu orez şi produse de primă necesitate, pe potecile junglei, până la Ho-mong. Iar la întoarcere...

Malko termină frazą în locul ei.

– Camioanele aduc heroină?

Virginia Hood zâmbi cu viclenie.

– Așa se spune, dar eu n-am văzut niciodată. În schimb, nu de mult, mi-a istorisit o poveste amuzantă. Livrase saci de orez la Ho-mong, când Khun Sa i-a cerut să ducă pe cineva în Birmania. Era Sombat Suwatana care tocmai adusese discuri pentru barul karaoke din Ho-mong. Au plecat deci împreună, și Suwatana n-a rezistat plăcerii de a-i arăta amicului meu ce aducea...

– Ce? Heroină?

– Nu, zise tânăra femeie râzând. O pereche de pantofi.

– Pantofi...

– Da, pantofi de damă. Acum câteva luni, Khun Sa a anunțat că se lansează în industria de pietre prețioase și în fabricarea pantofilor de lux. Nimeni n-a crezut. Și totuși, Fang a văzut o pereche de pantofi extraordinari! Pantofi de damă negri încrustați cu rubine! Fang mi-a spus că erau acolo în valoare de cinci sute de mii de bathi...

– Dar cine îi va cumpăra? întrebă Malko.

– Într-adevăr, nu cred că multe femei thailandeze își permit să cumpere așa ceva, zise râzând Virginia Hood, cu excepția câtorva neveste de generali. Dar, după spusele lui Fang, perechea aceea nu era de vânzare. Sombat Suwatana trebuia să-o ducă unei femei, din partea lui Khun Sa. Era un cadou.

Malko simți cum îi crește tensiunea. Planul complicat pe care îl imaginase împotriva Triadelor, și care părea să fi eșuat, ducea în sfârșit spre o soluție!

– O femeie de care Khun Sa e îndrăgostit? Cine e? întrebă Malko.

Virginia Hood scutură din cap.

– Habar n-am, și nici Fang. Sombat Suwatana n-a vrut să spună. L-a pus să jure că nu va vorbi nimănui despre perechea aceea de pantofi. Ba chiar a afirmat că generalul Khun Sa i-ar tăia capul dacă ar auzi că a spus cuiva.

– Crezi în romanul ăsta de dragoste?

Virginia Hood izbucni într-un râs cristalin.

– De ce nu? Khun Sa n-are ce să facă la Ho-mong, are mulți bani și, ca tuturor oamenilor de-aici, nu-i plac decât fetele galbene. Priviți, am ajuns la bordelurile din Mae-Hong-Son.

Virginia le arată câteva case mici din lemn ale căror ferestre mari străluceau de o ciudată lumină albastră. Era ca la Amsterdam. La fiecare fereastră se afla o fată... Spectacolul nu era prea vesel. Virginia Hood le explică:

– Aici vin răniții lui Khun Sa să-și recapete sănătatea. Trăiesc într-o casă mare, nu departe de-aici, și pot să vină pe jos la bordel... Țin legătura cu Khun Sa printr-o stație radio foarte puternică.

Malko era de-a dreptul stupefiat de ceea ce auzea.

– Credeam că frontiera dintre Birmania și Thailanda e închisă.

Virginia Hood izbucni în râs, în momentul în care Mike Herald intra la *guest house*.

– Polițiștii sunt plătiți de Khun Sa. Cu mult mai mult decât salariul lor oficial. Convoaiele cu alimente trec fără probleme, la anumite ore și pe anumite rute. Prea mulți oameni au de câștigat din toată treaba asta. Începând cu negustorii de-aici, care îi vând marfa lor de trei ori mai scump. Armata îi furnizează muniții luate din depozitele secrete construite de Khmerii roșii. Evident, nu e vorba de rachete atomice, dar beneficiul îi e de ajuns unui căpitan din armata thailandeză ca să-și construiască o vilă și să întrețină trei neveste. Numai cei din *Special Forces* interceptează puțină heroină, dar cât se poate de politicos... Unul dintre ei a exagerat puțin, chiar înainte de sezonul ploilor. I-au găsit capul înfipt într-un băț de bambus la intersecția drumeagului Kuo-min-tang cu drumul 107.

Mike Herald opri mașina în curte.

Pe verandă încă mai era lume. Fang, birmanezul solid, coborî scările, se urcă la volanul unui jeep și plecă.

– Se duce la treabă, zise rânjind Virginia Hood.

– Știi cumva dacă Khun Sa nu riscă chiar el să vină în Thailanda? întrebă Malko.

– Eu nu l-am văzut niciodată, răspunse tânăra americană, dar nu e imposibil. Se spune că se întâlnește cu cumpărătorii de heroină. Are mai multe afaceri la Chiangmai, pe numele altora. Din moment ce cumpără pe toată lumea, cu excepția celor de la DEA, Khun Sa e aproape liniștit. Știu că o dată a

fost văzut pe drumeagul KMT, cu o escortă importantă: două camionete încărcate cu oameni înarmați cu puști de asalt și lansatoare de grenade. Cunoaște regiunea ca pe buzunarul lui, pentru că a locuit aici până în 1982.

– Și cei de la DEA nu reprezintă un pericol pentru el?

– N-au destule informații în timp util. Dacă Khun Sa ar veni în Thailanda, ei ar afla abia după ce a plecat...

Încă un pas înainte, dar erau încă departe de țintă.

– Perfect, zise el. Cum luăm legătura cu acest jurnalist fără să-l alarmăm?

Virginia Hood mai aprinse o țigară din pachetul lui Mike, suflă fumul și întrebă:

– Ce urmăriți de fapt?

Mike Herald răspunse:

– Mai bine să-i spunem adevărul. Khun Sa ține ostatic pe unul dintre agenții noștri. Pentru eliberarea lui a pus condiții imposibile. Vrea să-i dăm un chinez din rețeaua lui, arestat de DEA, care e pe cale să-l trădeze. Chiar dacă am accepta, nu putem ajunge la el. Am încercat zadarnic să negociem. Atunci m-am gândit la un schimb. Agentul nostru în locul amantei lui Khun Sa.

Virginia Hood răspunse cu o strâmbătură plină de scepticism.

– Nu-i cunoașteți pe chinezi! Nu amestecă niciodată regulatul cu afacerile. Chiar dacă e nebun după fata asta, va renunța la ea. În fine, voi puteți încerca. Dar să fiți prudenți. Khun Sa e atotputernic în zona asta și mulți îl consideră un erou autentic. Heroina e aici o marfă ca oricare alta. Nimeni nu se simte vinovat... Toată lumea din sate fumează opiu. Și îți oferă o pipă așa cum ți-ar oferi un pahar de Mekong.

Era ca în Columbia. Lumea occidentală și țăranii producători de opiu erau despărțiți de ani-lumină.

– Totuși vom încerca, insistă Malko. Cred că acest jurnalist deține informații interesante. Dacă am afla numele fetei, deja... N-ai putea să ne ajuți?

Virginia Hood întoarse capul.

– *No way*, zise ea cu calm. Vreau să vă ajut, dar n-am de gând să mă sinucid. Sunt prea cunoscută aici. Dar vă sfătuiesc

să vă luați un translator pe care eu îl cunosc bine, Sao. E o tipă care lucrează cu jurnaliștii aflați în trecere. Asta nu va atrage atenția lui Sombat Suwatana.

Malko își ascunse decepția. Simțea că tânăra femeie nu se va răzgândi.

– Unde aș putea s-o găsesc?

– E puțin cam complicat. Voi lua legătura cu ea prin verii ei. N-are telefon și locuiește într-un sat situat la vreo zece kilometri de Chiangmai. Veți fi mâine acolo?

– Da.

– La ce hotel?

– La *Westin*. Camera 1412.

– Bine, îi voi spune să ia legătura cu voi. Ia o mie de bathi pe zi.

Coborâră toți trei din Land Cruiser. Aproape că se răcorise și dinspre verandă se auzea o chitară care cânta *Scarborough Fair*. Era o liniște deplină. Malko se întrebă de ce o fată atât de frumoasă ca Virginia Hood vegeta în acel bârlog de hippie...

– Ai putea totuși să faci ceva pentru noi? întrebă el.

Virginia Hood se întoarse, scoțându-și în evidență sânii superbi.

– Cu bucurie!

– Încearcă să strângi informații despre Khun Sa și iubita lui. Asta ar putea să ne ajute foarte mult.

– Promit, zise ea. De altfel, sunteți simpatici. Credeam că am văzut toți înflăcărații de pe pământ, dar niște tipi întregi la minte care să-l atace pe Khun Sa, n-am mai văzut până acum. Aveți grijă să nu vă treziți cu capetele înfipte într-un băț de bambus. Tipul ăsta nu are nici pic de umor. Haide, *take care* și *good luck!*

Îl sărută mai întâi pe Mike Herald, apoi pe Malko. Gura ei îi apăsă buzele puțin mai mult decât ar fi fost normal pentru un om pe care abia l-ai cunoscut. Apoi plecă în fugă la amantul ei chitarist.

* * *

Au urmat aceleași viraje, dar în sens invers. Acum, pe drumul de întoarcere, la volan se afla Malko. Colinele se

înşirau unele după altele, acoperite uniform de junglă. Se sculaseră la şase dimineaţa. Micul lac de la Mae-Hong-Son era acoperit de ceaţă.

– Nu există avion între Mae-Hong-Son şi Chiangmai? întrebă Malko, cu mâinile anchilozate, pline de băşici din cauza schimbării atât de des a vitezei.

– Avionul e şi mai periculos decât maşina, răspunse Mike Herald care se ţinea strâns de scaun. Ultimele două s-au prăbuşit. N-au existat supravieţuitori.

– Virginia Hood n-o să ciripească? întrebă Malko, coborând o mică trcătoare.

– Nu, e o fată *straight*. E frumoasă, nu?

În vocea lui se simţea nostalgia.

– Sperbă, recunoscu Malko. Dar ce viaţă ciudată duce...

Americanul reuşi să aprindă o ţigară. Aşa făcea de fiecare dată când era tulburat. Asta de obicei îl calma. Apoi zise cu ochii ţintă la linia verde a junglei:

– E nebună după sex! Problema e că se plictiseşte repede. E adevărat că şi eu eram nebun după ea. Când am aflat că mă înşeala cu un negru, puţin a lipsit să nu-l împuşc. Un culturist! Era leşinată după el, şi îmi spnea amănunte care mă făceau s–o strâng de gât. Ticălosul se folosea de ea. Dacă s-ar fi mulţumit doar s-o reguleze... L-ai văzut pe ăla nou? Nu e acelaşi gen! Cu ea nu ştii niciodată. Când ovarele încep să-i palpite, nu se mai reţine. De altfel, am constatat că i-a plăcut foarte mult de tine. Dacă mai rămâneam la Mae-Hong-Son, cred că făceai cunoştinţă cu ea, indiferent de existenţa chitaristului...

Asta era şi impresia lui Malko, şi o clipă chiar regretă că plecase. Încă mai simţea buzele calde ale Virginiei Hood. Dar alungă această amintire şi întrebă:

– Ai sunat la Bangkok? Avem ceva veşti despre Matt Grit?

– Nici una.

Malko privi crestele acoperite de junglă din jurul lor. În linie dreaptă, se aflau la câţiva zeci de kilometri de Khun Sa şi de ostaticul său. Cu toate astea, parcă s-ar fi găsit pe o altă planetă.

Între cei doi bărbați se instală tăcerea. Câteva minute mai târziu, trecură prin satul Huai-Som și ajunseră pe drumul 107 care ducea spre nord, înainte de a intra în Chiangmai, împotmolindu-se în ambuteiaje demne de Bangkok. Le trebui o oră ca să ajungă la *Westin*.

* * *

Sao nu era mai înaltă de un metru și jumătate... Era bine făcută, purta un pulover și o pereche de blugi, avea o mutrișoară de mops pitic și o gură mare. Îl aștepta pe Malko lângă recepția de la *Westin*.

– Dumneata ești translatorul? întrebă Malko.

– Io.

Începea bine... În câteva minute, Malko descoperi că engleza lui Sao se rezuma la un ciripit aproape de neînțeles. Dar era plină de bunăvoință. Fata îi ascultă cu atenție povestea. Era jurnalist german și voia să intre în contact cu celebrul Khun Sa. Aflase că un jurnalist de la *Bangkok Post*, Sombat Suwatana, îl cunoaște foarte bine.

Ea nu-l cunoștea. Malko, care luase adresa cotidianului din ziar, propuse:

– Haide la biroul lui...

– Haide, ciripi Sao.

Își lăsase motocicleta Honda în parcare și luară o mașină cu șofer procurată de portar. Mașina cu care venise de la Bangkok era mai puțin discretă. Centrul din Chiangmai, un kilometru pătrat delimitat de canale, era dominat de o animație incredibilă și un trafic foarte dificil.

Bangkok Post se afla pe Phra Pokklao, un birou mic într-un building modern, hidos, de culoare albă. Deținea două încăperi nedecomandate cu secretare. După inevitabilele *wai*, Sao se lansă cu volubilitate în explicații. Din ciripeala ei reieșea că Sombat Suwatana nu se afla acolo, dar că trebuia să vină înainte de închiderea biroului, la orele cinci. Cele două secretare trăgeau cu ochiul la Malko și pufneau. Pentru ele, care nu vedeau decât pupile negre tot timpul, Malko, cu ochii lui aurii, venea de pe o altă planetă...

Se instalară pe banchetă cu privirea la ceas. La cinci fără zece, își făcu apariția un thailandez cu față buhăită, cu obraji flasci, cu un ten foarte închis, având un aer important cu cravata și cămașa lui cu mâneci scurte. Cele două secretare se ridicară imediat în picioare de parcă ar fi fost regele Siamului, iar șefa începu să turuie... Nou-venitul se întoarse spre Malko cu un zâmbet arogant și îi întinse o mână moale.

Sao interveni. După toate aparențele, Sombat Suwatana nu vorbea decât thailandeza și chineza; ceva ciudat pentru un jurnalist care lucra la un ziar de limbă engleză. Rămase în picioare, sprijinit de birou, în timp ce Sao debita tot felul de basme.

Văzându-i expresia mai curând ursuză, Malko veni în ajutorul translatorului său.

– Spune-i că *Stern* este gata să plătească foarte scump un interviu cu generalul Khun Sa. Aș vrea ca domnul Suwatana să mă însoțească. Va primi o mie de dolari pe zi.

Pentru cineva care probabil că primea mai puțin de o mie de dolari pe lună, tentația ar fi trebuit să fie foarte mare. Probabil că Sao traduse corect, pentru că jurnalistul se lumină imediat la față și își schimbă atitudinea.

– Ne propune să mergem să discutăm într-o cafenea, îi explică Sao. Aici se va închide.

Intrară într-un local ciudat, botezat *Le Café de la Paix*. Pe pereți erau caricaturile unor vedete de cinema, fețele de mese erau în carouri, iar în meniu erau trecuți melci și cârnați... Un adevărat restaurant franțuzesc la tropice. Cunoscând slăbiciunea thailandezilor pentru whisky, Malko comandă o sticlă de Defender, pe care thailandezul o onoră imediat. De la al treilea pahar, Sombat Suwatana deveni atât de confuz, încât Sao începu să traducă cu foarte mare greutate...

Da, generalul Khun Sa îl onora cu prietenia lui. Primea deseori jurnaliști străini. Nu era xenofob și chiar îi scrisese președintelui Clinton propunându-i eradicarea opiului. Dar avea nevoie de bani ca să lupte împotriva militarilor corupți din SLORC... și să elibereze ținutul Shan.

Pe măsură ce nivelul coniacului din sticlă scădea, cu atât imaginea lui Khun Sa apărea la jumătatea drumului dintre Saint-Vincent-de-Paul și Sfânta Jeanne d'Arc.

După încă un pahar, jurnalistul thailandez deveni de-a dreptul liric, în timp ce evoca campania josnică de dezinformare a celor de la DEA care încercau să facă din nobilul general Khun Sa un traficant de droguri... Când el se limita doar la perceperea unor taxe...

Malko simți că venise momentul să dea lovitura. Scoase un teanc de bancnote și numără o mie de dolari.

– Spune-i că e un avans pentru cheltuielile lui, îi explică el lui Sao. N-am vrea să pierdem prea mult timp așteptând la Chiangmai...

Bancnotele dispăruseră deja. În fața unei astfel de generozități, jurnalistul se simți obligat să facă un gest. Scrise un număr de telefon și un nume și i le întinse lui Malko. Acesta citi: „Khun Sei (053) 6598765".

– Trebuie să telefonezi aici din partea lui, explică Sao. Este corespondentul lui Khun Sa. Totul în materie de logistică trece pe la el. Va lua direct legătura cu Khun Sa, pentru a solicita întâlnirea.

Când ieșiră din *Café de la Paix*, Sombat Suwatana se clătina ușor. Ar fi luat cu bucurie ce mai rămăsese în sticla de Defender. Strânse viguros mâna lui Malko, cerându-i să-l sune a doua zi, la orele cinci. Sao era încântată de succesul traducerii sale.

Malko se întoarse la hotel și se duse direct în camera lui Mike Herald. Americanul ascultă povestea destul de mirat.

– E bine, concluse el. Dar de la fată n-ai aflat nimic. Ce-ai să faci dacă, peste două zile, Sombat Suwatana pleacă cu tine spre Ho-mong? Îi duci portocale lui Matt?

Capitolul XI

Malko nu se tulbură de remarca ironică a lui Mike Herald. Şi el se gândise la această eventualitate care, în urmă cu douăzeci şi patru de ore, părea încă o nebunie.

– Mike, m-am gândit mult, zise el. Şi sunt din ce în ce mai convins că *unica* noastră şansă de a-l salva pe Matt Grit este să-l schimbăm chiar cu Khun Sa. Traficantul nu-şi va elibera ostaticul decât în schimbul propriei sale libertăţi... Pornind de aici, calea e îngustă, recunosc. Şi pentru asta e nevoie de obţinerea unor informaţii, pe care numai Sombat Suwatana e în măsură să ni le dea. Îţi aminteşti că, înainte de a muri, Mai Prasat a spus ceva despre pantofi? Aceeaşi poveste am auzit-o şi de la Virginia. Să considerăm că generalul are o amantă la Chiangmai şi că i se întâmplă să vină la ea. Până când n-o identificăm, suntem blocaţi. Nu-l putem supraveghea zi şi noapte pe Suwatana. Trebuie să aflăm de la el.

– Chiar crezi c-o va face? întrebă americanul.

– Poate că da, devenind mai intim cu el. Flatându-l, făcându-l să vorbească despre Khun Sa. Adevărul e că nu sunt sigur că voi reuşi, dar nici de data asta nu aveam de ales. Pot să întârzii cu câteva zile călătoria la Ho-mong, dacă lucrurile merg prea repede, pretextând sosirea unui fotograf. Ai dreptate, planul e acrobatic şi periculos.

Mike Herald făcu un gest fatalist.

– OK, m-ai convins. Să ne rugăm cerului să ai dreptate şi să nu ni se înfunde. Chiar dacă vom reuşi s-o identificăm pe amanta lui Khun Sa, greul abia de atunci începe.

– Ai dreptate, recunoscu Malko.

Nici unuia nu-i era foame. Hotărâră să rămână în camerele lor. Următoarele ore aveau să fie cruciale.

* * *

Sao se uită cu părere de rău la Malko.

– *Khun* Suwatana nu vine azi la birou. N-a lăsat nici un mesaj.

Era deja ora patru. Ziua trecuse încet și acum încasa acest duș rece. Malko nu vru să se lase pradă descurajării. Fiabilitatea nu era principala calitate a thailandezilor.

– Cere-i numărul de-acasă.

Ea ciripi din nou, iar Malko fu deziluzionat.

– Bine, zise el. Lasă-i mesaj să mă sune aici, la hotel.

Era al doilea blocaj din ziua aceea. Dimineață sunase la numărul de telefon al corespondentului lui Khun Sa, dar nu avusese succes. O femeie îi răspunsese că respectivul se afla la Mae-Hong-Son.

– Mai sună-l pe Khun Sei, îi ceru el.

Ea telefonă, apoi se întoarse spre el din ce în ce mai dezolată.

– N-a venit.

– Cere adresa, zise Malko.

După ce Sao notă adresa, Malko se ridică.

– Mergem acolo.

După o jumătate de oră, ajungeau în aleea numărul trei de pe Waikheo Road. La numărul douăzeci și șase era o casă de lemn în mijlocul unei grădini. Își făcu apariția o thailandeză grasă. Sao conversa cu ea și traducea totodată.

– Khun Sei nu e acasă, nu se știe când se va întoarce.

– Unde e?

– Nu se știe. Poate la Mae-Hong-Son, poate în altă parte.

Femeia avea chef de vorbă, așa că se așezară pe scaune afară. Casa părea foarte mare. Până la urmă, adevărul ieși la lumină. Locul acela servea drept pensiune de familie pentru shanii aflați în trecere prin Chiangmai. Cazarea era plătită de Khun Sa proprietăresei. Aceasta nu vorbea cu locatarii ei care făceau ce doreau.

– Mergem la *Bangkok Post,* îi zise Malko lui Sao. Trebuie neapărat să obținem numărul personal al lui Suwatana.

Ceva nu se potrivea.

După ce traversară din nou Chiangmai, secretarele îi primiră ca pe niște vechi cunoștințe și Sao se lansă într-o lungă conversație. După mimica dezolată, Malko ghici că se ivise o problemă...

– Nu vrea să ne mai întâlnim, îl anunță Sao. Spune că nu ești destul de important pentru el... Dar secretara, care te găsește simpatic, mi-a dat numărul lui de telefon de-acasă, din satul lui. Probabil că acum se află acolo.

– Bine, să ne întoarcem la hotel.

Se despărțiră la *Westin*. Sao plecă la ea acasă. Malko urcă în camera lui și formă imediat numărul jurnalistului. Îi răspunse o voce de bărbat.

– Domnul Suwatana? întrebă Malko.

– Nu-i aici, răspunse vocea, apoi închise imediat.

Furios, Malko formă încă o dată numărul. De data asta îi răspunse un copil care, chiar mai înainte de a fi avut timp să-l întrebe ceva, spuse:

– Domnul Suwatana nu locuiește aici. Lăsați-l în pace!

Nu mai era cazul să insiste...

– Prima dată, era vocea lui, îi spuse ceva mai târziu Malko lui Mike Herald. Rupe contactul.

Totul era să se afle pentru ce. Până atunci, Malko se comportase ca oricare jurnalist care se agață de un „contact" bun. Întreruperea bruscă a legăturii avea o cauză exterioară. Probabil că îi telefonase lui Khun Sa și refuzul venise de la el. Situația nu era deloc liniștitoare.

Indiferent cât de sumar îl descrisese jurnalistul thailandez pe Malko, Khun Sa putuse să-l recunoască pe omul care fusese în contact cu Su Wan Ho. În cazul acesta, planul lui Malko nu mai făcea nici două parale.

– Să așteptăm până mâine, sugeră Malko. O vom vizita din nou pe amica ta. Altfel, nu mai avem ce face decât să ne reîntoarcem la Bangkok.

Se duseră, triști, să cineze într-un restaurant în aer liber, *L'Ecume des jours*, ținut de un francez, pe malul râului Mae Ping. Mâncarea mizerabilă, berea călduță și țânțarii înfometați nu le ridicau moralul. Portbagajul mașinii plin cu arme devenise

o jucărie inutilă. Iar în vremea asta, poate că generalul Khun Sa îi mai tăia un deget agentului CIA.

* * *

Matt Grit privea stelele prin grilajul care îi închidea celula săpată în pământ. Dârdâia de frig. Aprinse bricheta Zippo şi o lăsă să ardă ca să se încălzească la flacăra ei generoasă. Noaptea era frig la Ho-mong. Culcat turceşte pe rogojină, înfăşurat într-o cuvertură multicoloră ţesută chiar acolo, agentul CIA încerca să evadeze cu gândul.

De când îl aruncaseră în gaura aceea îngrozitoare, nu mai văzuse pe nimeni, cu excepţia soldatului care îi arunca raţia zilnică: orez cu bucăţi de carne de porc sau de pui şi o apă călduţă şi sălcie. În Vietnam, când se afla în operaţiuni speciale, avusese parte de condiţii identice. După ce-l luaseră prizonier, vietnamezii îl ţinuseră câteva zile într-o cuşcă cufundată într-un mic râu lăsându-i doar capul afară din apă. Dar acum avea câţiva ani în plus...

Urmări cu privirea o stea căzătoare. Renunţase să mai tragă cu urechea la zgomotele nopţii, sperând că va auzi huruitul unui elicopter. Străduindu-se să nu spere prea mult, Matt Grit rămânea vigilent, ca să nu rateze şansa, dacă aceasta s-ar fi ivit. Nu-şi putea închipui că Mike îl va abandona.

Pentru că ştia chineza, agentul CIA încercase să intre în vorbă cu soldatul care îl ducea la latrină. Nici un rezultat. Ori nu vobea decât dialectul shan, ori avea instrucţiuni precise. Iar Matt nu avea ce să-i dea în afară de vechea lui brichetă de care nu s-ar fi despărţit pentru nimic în lume. Garantată pe viaţă, ca toate brichetele Zippo, americanul era hotărât s-o păstreze până la ultima suflare.

Avea impresia că toţi îl uitaseră, că se afla la distanţă foarte mare de Bangkok. Închise ochii, încercând să ghicească ce-ar fi putut să încerce Mike Herald. Îşi imagină o operaţiune de comando, deşi ştia că practic era imposibil. Ho-mong avea terenul de jur-împrejur înţesat de mine şi de posturi de pază. Se uită ţintă la Venus şi începu să se roage.

* * *

La orele zece, după ce sună pentru ultima dată la *Bangkok Post* și la Khun Sei, Malko luă hotărârea să plece din nou la Mae-Hong-Son.

Gândul de a înfrunta din nou drumul acela îngrozitor îi provoca ameţeli, dar la Chiangmai ajunseră într-un punct mort.

Coborî împreună cu Mike Herald în hol. Sao se afla acolo, aşteptând cuminte. Malko se duse să-i anunţe plecarea. Când află că se ducea la Mae-Hong-Son, thailandeza îl întrebă imediat pe Malko:

– Nu vrei să mă iei şi pe mine? Am mulţi prieteni acolo. Mă voi întoarce cu autobuzul.

După cinci minute, plecau împreună. În mod normal, trebuia să traversezi oraşul pentru a ajunge la drumul 107, dar Sao îi sfătui să se îndrepte spre sud, pe Lumpini Road, ca să apuce pe drumul 106 spre est, pentru a ajunge astfel la şoseaua de la periferia oraşului. Malko, care se afla la volan, îi urmă toate indicaţiile. Thailandeza stătea la mijlocul banchetei din spate şi părea teribil de bucuroasă. Deodată zise:

– Cred că suntem urmăriţi de o camionetă...

Malko simţi imediat cum i se accelerează pulsul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări o camionetă Toyota neagră, chiar în spatele lor. În cabină se aflau doi oameni. Existau sute de astfel de vehicule.

– De unde ştii? întrebă el.

– Am văzut-o în parcarea de la *Westin*...

Povestea asta nu părea că o tulbură deloc. Malko acceleră şi camioneta făcu la fel.

Fără să spună vreo vorbă, Mike Herald desfăcu sacul de pânză şi îşi puse revolverul pe genunchi. Tensiunea crescuse brusc. Totuşi, celălalt vehicul se mulţumea să se ţină după ei.

– Poate că vor să vădă unde mergem? sugeră Mike.

– Cezi că sunt oamenii lui Khun Sa?

– Sau spioni plătiţi de DEA, îl corectă americanul. Nu ştiu cine suntem...

După intersecţia cu drumul care ducea la Doi Saket, traficul deveni mai puţin aglomerat. După ce parcurseră o sută de metri, camioneta acceleră ca să-i depăşească. Mike Herald puse degetul pe trăgaci, dar nu se întâmplă nimic. Malko zări în

treacăt profilul bărbatului care şedea alături de şoferul camionetei. Cu mustaţa lui pe oală, tipul semăna cu Genghis-Han. Dar Genghis-Han nu şi-ar fi lăsat niciodată coadă de cal... În orice caz, un tip solid, mai curând chinez decât thailandez.

– Alarmă falsă, zise Mike Herald punând la loc revolverul.

Dar, imediat ce termină de vorbit, camioneta din faţă făcu o manevră bruscă şi se aşeză de-a latul drumului, forţându-i să oprească. Malko apăsă cu putere pe frână. Din camionetă ieşi chinezul mustăcios, ţinând în mână o puşcă de asalt.

Malko şi Mike Herald avură acelaşi gest reflex. Deschiseră în acelaşi timp portierele şi se aruncară afară. Malko se rostogoli şi se ridică exact la timp ca să-l vadă pe chinez deschizând focul asupra maşinii lor. O rafală lungă făcu ţăndări parbrizul. Vehiculul se clătina sub impactul gloanţelor... Maşinile se îngrămădeau în spate, unele după altele.

Agresorul sări în camionetă, umărit de împuşcăturile revolverului. Aşezat pe vine în spatele unei maşini oprite, Mike Herald îşi golea încărcătorul. Prea târziu. Camioneta demară în trombă, gonind pe drumul periferic dezaglomerat. Malko se ridică plin de speranţă. Două sute de metri mai departe, cu faţa protejată de o mască de gaze, un poliţist thailandez se postase în mijlocul drumului, cu pistolul în mână, pentru a opri camioneta.

Mike Herald veni în fugă lângă Malko.

– La dracu', ne-au trecut toate căldurile! exclamă el.

Malko îşi dădu deodată seama că Sao rămăsese în maşină.

– *Mein Gott !* Sao!

Se năpustiră spre Land Cruiser. Mica thailandeză era ghemuită pe bancheta din spate, cu capul spart şi torsul ciuruit de gloanţe. Peste tot era numai sânge. Gloanţele puştii de asalt se concentraseră asupra ei. Nu mai respira. Partea din faţă a maşinii era făcută terci, capota fusese ciopârţită, ca şi radiatorul din care ieşea un fum alb.

Deodată Malko scoase un strigăt de furie. Camioneta plecase mai departe. Poliţistul în uniformă care o oprise îl saluta cu respect pe cel de la volan.

– Ce înseamnă asta?

– Habar n-am, răspunse Mike Herald. Dar nu miroase a bine. Îl sun pe amicul meu Ed Kelly de la DEA. El nu e bulangiu. Numai să fie la Chiangmai...

Luă telefonul și trase antena.

Mașina lor era pe cale să provoace un blocaj enorm. Își făcură apariția doi polițiști pe motociclete, care încremeniră când zăriră cadavrul lui Sao. Mike Herald le arătă legitimația de diplomat și tipii se calmară.

* * *

Cadavrul lui Sao fusese evacuat. Moartă, thailandeza părea și mai mică. Ed Kelly, șeful biroului DEA de la Chiangmai, sosise cu câteva minute înainte și discuta plin de fermitate cu un căpitan de poliție thailandez care considera acest schimb de focuri suspect... Mic de statură, cu părul foarte negru, care îi atârna pe ceafă, cu un nas mare și acvilin, Ed Kelly semăna mai mult cu un mafiot decât cu un agent special.

Malko se apropie de grup.

– De ce a lăsat polițistul camioneta se plece după atentat?

– Pretinde că omul de la volan avea o legitimație a celor din *Special Forces*. Poliția nu are nici o autoritate asupra lor.

– Era o legitimație falsă, sugeră Malko.

– Asta spune și căpitanul, precizează Ed Kelly. Dar nu e foarte sigur. Tipii din *Special Forces* sunt niște golani afurisiți.

– Acel vehicul nu avea placă de înmatriculare, atrase atenția Malko.

Ed Kelly zâmbi.

– Cei de la *Special Forces* n-au niciodată așa ceva.

Discuția continuă în thailandeză între căpitan – firav ca un băiețel – și cei doi americani. După toate aparențele, exista o problemă... Ed Kelly îi explică lui Malko în timp ce-și scotea telefonul portabil:

– Idiotul ăsta e plin de zel. Vrea să vă ia cu el ca să dați o declarație, să confișteze mașina, să pună o sumedenie de întrebări... Voi încerca să aranjez toată povestea cu șeful local al ONCB. E simpatic și am grijă să-i ung laba așa cum se cuvine.

Se întrerupse ca să vorbească la telefon. După câteva momente, americanul îi întinse telefonul căpitanului de poliție.

– E OK, anunță el. I-a spus căpitanului să nu ne facă probleme. Ne va duce la biroul lui. Nu e prea departe de-aici. Încărcați bagajele în mașina mea, adăugă el făcând cu ochiul...

Sub privirile suspicioase ale polițiștilor thailandezi, Malko și Mike Herald transportară lada plină cu arme și lucrurile în mașina lui Ed Kelly. Acesta din urmă îi zise lui Mike Herald:

– Eu merg în mașina căpitanului. Vino după noi cu mașina mea.

Când rămase singur cu Mike Herald, Malko îl întrebă imediat:

– Ce i-ai spus lui Ed Kelly?

– Minimum necesar. Că pregăteam o operațiune clandestină pentru eliberarea lui Matt Grit. De unde și prezența noastră aici. Și că probabil Khun Sa aflase șmecheria, ceea ce explică atacul împotriva noastră. Ed e OK, nu e bulangiu ca Simpson. Să știi că ne-a scutit de necazuri mari... Dar, oricum, situația nu e deloc strălucită.

Malko avusese timp să reflecteze, în vreme ce așteptase în plin soare.

– Da și nu, zise el. Partea proastă e că am pierdut contactul cu Sombat Suwatana. Deci, în privința „logodnicei" lui Khun Sa trebuie să ne descurcăm singuri. Pe de altă parte, Khun Sa probabil că nu e prea îngrijorat. Suwatana nu i-a vorbit de fată, pentru că n-am avut timp să-l tragem de limbă. Presupun că l-a sunat pe Khun Sa și acesta a înțeles imediat că jurnalistul german eram eu. E bine că am cerut să merg la Ho-mong. Asta acreditează ipoteza unui fel de operațiune de comando mai mult sau mai puțin sinucigașă... Probabil că i-a spus lui Suwatana să ne descurajeze... În orice caz, cred că nici nu-i trece prin minte adevăratul motiv al prezenței noastre la Chiangmai.

– Să sperăm că optimismul nostru se va justifica, conchise Mike Herald. Eu însă cred că suntem într-un mare rahat.

Birourile ONCB se aflu la nord de *super-highway,* pe drumul 107, într-un complex de clădiri administrative din jurul Palatului de Justiție, practic la țară. O secretară, instalată în aer liber pe

palierul de la primul etaj, în fața unei table negre pe care erau trecuți în thailandeză vizitatorii din ziua aceea, îi conduse la șeful ONCB. Sri Pasang îi primi cu căldură pe cei trei bărbați. Biroul lui semăna cu un templu, cu un altar veritabil, încărcat cu statuetele lui Buddha, și lambriuri superbe. Foarte afabil, thailandezul părea că îi mănâncă din palmă lui Ed Kelly.

– Am făcut o mică anchetă în timp ce vă așteptam, anunță el imediat. Nici un om de la *Special Forces* din Chiangmai nu corespunde semnalmentelor tipului care a tras în voi. Ori a avut acte false, ori face parte dintr-un grup cu baza în alt loc, Chiang Rai sau Mae-Hong-Son... Știți cumva de ce v-a atacat?

– Facem o anchetă asupra lui Khun Sa, explică Malko.

Sri Pasang își permise un zâmbet timid.

– Ăsta nu e un motiv suficient. Dacă Khun Sa ar ordona lichidarea tuturor celor care fac anchete asupra lui, *Khun* Kelly ar fi fost mort de mult timp. Aveam un *gentlemen's agreement* cu el. Nu-i omoară decât pe informatori, ceea ce se justifică într-un fel... Trebuie să fim flexibili. Nimeni nu vrea izbucnirea unui război de exterminare...

Malko se freca la ochi. Auzise totdeauna că pentru a încheia un *gentlemen's agreement* era nevoie de *doi* gentlemani. Numai că în Thailanda era altfel. Cât privește informatorii, firește, n-o făceau totdeauna din motive nobile, dar generalul părea să-i considere drept niște victime ispășitoare naturale...

Thailandezul turnă ceaiul cu gravitate, scuzându-se că nu are biscuiți. Malko începea să înțeleagă de ce Khun Sa era atât de puternic. Toată lumea era, mai mult sau mai puțin, de partea lui. Până la urmă, asta era un atu. Regele drogurilor nu s-ar fi gândit niciodată că poate fi atacat direct.

– Khun Sa nu vine niciodată în Thailanda? întrebă Malko cu o voce calmă.

Se aștepta la tăgăduiri ferme, dar Sri Pasang făcu un gest evaziv.

– Nu e imposibil, recunoscu el, dar, evident, nu sunt anunțat. Am pus pe capul lui o recompensă de cincizeci de mii de dolari. Frontiera este foarte permeabilă, dar nu văd ce ar căuta aici. Are tot ce-i trebuie de cealaltă parte, iar spionii domnului Keily stau la pândă...

Americanul de la DEA izbucni într-un râs cinic.

– Cei care mai sunt încă în viaţă... Khun Sa nu prea ne are la inimă.

Sri Pasang zâmbi mânzeşte. Mai schimbară câteva banalităţi, apoi, şeful ONCB, după ce-l asigură pe Ed Kelly că prietenii lui nu vor fi plictisiţi de poliţia locală, îi dădu politicos afară.

– Am o idee, zise Ed Kelly, în timp ce se îndreptau spre centru. O să vă las maşina mea. Mâine plec spre Bangkok şi Singapore. Asta o să-mi ia vreo zece zile. Aici, maşinile de închiriat nu sunt bune de nimic. Între timp, vom da la reparat maşina lui Mike; avem service-uri Toyota foarte bune. Plecaţi din Chiangmai?

– Da, îi confirmă Mike Herald.

Ed Kelly râse vesel.

– Nu vreau să ştiu unde vă duceţi. *Take care.*

Peste douăzeci de minute sosiră la Nakorn Ping Bridge, mergând puţin de-a lungul râului, se învârtiră în jurul unui superb *dagoba* alb ca o bezea şi intrară la Consulatul american unde DEA avea şi ea un birou.

Clădirea centrală, din lemn, construită pe piloţi, nu arăta prea grozav, dar climatizarea funcţiona. Ed Kelly se uită la ceas.

– Dacă plecaţi acum, mai puteţi încă să ajungeţi înainte de căderea nopţii. Fiţi atenţi la junglă, aduce necazuri. Iată adresa service-ului Toyota şi telefonul. Voi cere să vă transporte maşina acolo mâine. Şi n-am să-i spun lui Simpson că v-am împrumutat maşina mea de serviciu...

Ed Kelly îi conduse până la maşină. Se vedea bine că vehiculul era într-o stare mai puţin bună decât cel a lui Mike Herald.

– Chiar că e un tip a-ntâia! zise Mike Herald în timp ce ieşeau pe poarta consulatului.

După o jumătate de oră se aflau din nou pe drumul 107. Malko se gândi cu tristeţe la Sao care dorea atât de mult să meargă la Mae-Hong-Son...

De ce depindea viaţa omului!

* * *

Căldura era apăsătoare în junglă. Ed Kelly uitase să le spună că aparatul de climatizare nu funcţiona. În consecinţă, mergeau cu ferestrele deschise, chiar dacă riscau să înghită tone de insecte.

Două sute cincizeci de kilometri de viraje şi de *montagnes russes!* Maşina se legăna ca o corabie în furtună şi Malko avea şalele făcute terci. Deodată zări un mic restaurant. În faţa lui erau oprite două vehicule: o Honda veche şi o camionetă Toyota neagră care tocmai demara.

– Priveşte! exclamă Malko.

Mike Herald întoarse capul şi izbucni imediat:

– *For God's sake !* Ea e.

Mike viră brusc la stânga, intrând pe un drumeag care ducea la restaurant. Şoferul camionetei îi zări şi acceleră imediat, ajungând pe şosea şi îndreptându-se spre Mae-Hong-Son. Până să manevreze şi americanul, camioneta luase deja un avans de cincizeci de metri... Traversară satul următor într-o viteză nebună. Nu se putea cere ajutor. Pe o distanţă de o sută de kilometri, nu exista nimic. Deodată, după un viraj foarte strâns, urmat de un urcuş şi un coborâş, camioneta păru că se volatilizase.

Mike mai conduse vreo câteva sute de metri, crezând că cei din faţă o luaseră cu mult înainte. Apoi, una din rarele porţiuni de drum drept, îi permise să constate că se înşelase. Întoarse. Exact înainte de satul Mae-Soenye, americanul zări pe stânga o intrare în junglă. Capătul unui drumeag îngust.

– E una din potecile KMT, zise Mike Herald. Pe-aici s-au dus.

Americanul angajă imediat maşina pe drumeag. Cărarea era desfundată, dar uscată, cu făgaşe enorme. Drumeagul şerpuia printr-o junglă deasă, de-a lungul unei văi. Atent la cea mai mică mişcare, Malko scruta zidul verde de pe ambele părţi. Nici un zgomot, în afară de păsările care îşi luau zborul. Sosiră într-un sat: câteva case pe piloni şi un templu vechi din lemn în ruină. La intrare se afla o gheretă goală cu o inscripţie în thailandeză.

– În mod normal, aici se află un post al BPP, zise americanul. Dacă nu sunt aici, înseamnă că e ziua în care lipsesc. Calea e liberă pentru băieții lui Khun Sa. Mai departe ar trebui să fie soldați și poliția de la Mae-Hong-Son...

Porniră mai încolo, dar după doi kilometri, americanul frână brusc.

– Ne întoarcem! zise el. Tipii ăștia au puști de asalt, pot să ne aștepte oriunde, fără să-i vedem. Și, pe urmă, sunt atâtea bifurcații, încât poate că s-au și întors pe șosea... E un adevărat labirint.

Cu sentimentul zădărniciei, Malko recunoscu că Herald avea dreptate. Nu servea la nimic să se lase omorâți prosteşte în plină junglă. După zece minute, ieșeau pe șosea și își continuau drumul spre Mae-Hong-Son.

Malko era chinuit de gânduri negre. În călătoria asta își punea ultima speranță. Dacă Virginia Hood nu le putea spune nimic mai mult despre „logodnica" lui Khun Sa, nu aveau decât să se declare învinși sau să ia cu asalt Ho-mong, cu o șansă de reușită de unu la un milion.

Ca să-și ridice moralul, Malko încercă să se convingă că nu era pentru prima dată când, în mijlocul unei misiuni, orizontul era blocat. Trebuia să aibă încredere în norocul lui proverbial și în meseria lui. Altfel, mai bine s-ar fi întors imediat la Liezen.

Trecuse de ora cinci când ajunseră pe o porțiune de drum drept înaintea orășelului Mae-Hong-Son. După ce își lăsară bagajele la *Holiday Inn,* cei doi porniră spre locul în care locuia Virginia Hood.

Lângă clădirile de lemn erau parcate câteva vehicule, dintre care trei camionete. Pe verandă domnea o animație plină de veselie. Malko simți că i se accelerează pulsul. Una dintre camionete era neagră, fără număr și plină de noroi!

Capitolul XII

Deoarece se aflau undeva mai jos şi în întuneric, nu puteau fi văzuţi de pe verandă. Mike Herald îşi încărcă revolverul Uzi şi Malko făcu la fel cu Beretta lui, înainte de a se apropia de camionetă. Vehiculul semăna cu toate celelalte, cu excepţia unui detaliu: oblonul din spate avea patru găuri rotunde. Gloanţele trase de arma lui Mike Herald. Urmele erau proaspete, metalul strălucitor. Nu putea să fie nici o îndoială. Malko dădu ocol vehiculului. Cabina era deschisă. De tavan era agăţat un „riot-gun". Într-un suport era agăţat în picioare un pistol-mitralieră cu încărcătorul montat. Alte încărcătoare se aflau într-o sacoşă de pânză, pe podea. Malko desprinse puşca de asalt fără să facă zgomot.

Se dovedi suficient să ridice piedica ca să-o facă operaţională: arma avea deja un glonţ pe ţeavă, după cum putu să constate trăgând chiulasă în spate.

Puse revolverul la centură, trecu în faţa lui Mike Herald şi urcă fără zgomot treptele de lemn ale verandei.

Se opri în prag, baleind spaţiul cu ţeava puştii de asalt. Înăuntru erau vreo şase persoane. Două fete cocoţate pe taburet la barul din fund; Virginia Hood, pe jumătate întinsă pe o banchetă, cu capul pe pulpele amantului ei; un alt hippie şi bărbatul care trăsese în ei la Chiangmai. Văzut de aproape, tipul era şi mai impresionant cu părul lui lung strâns în coadă de cal, cu umerii de docher şi mutaţa pe oală. O adevărată sosie a lui Genghis-Han. Ochii lui se plimbară de la faţa lui Malko la puşca de asalt. Nu se arătă deloc emoţionat, dar puse jos cu un gest înadins lent sticla de Singha pe care tocmai o golea. Picioarele lui goale rămaseră întinse pe masa joasă din faţa lui.

– Mike!

Virginia Hood îl zărise pe american. Sări în picioare, pregătindu-se să sară de gâtul lui, apoi se opri brusc văzând armele.

– Ce... zise ea cu o voce monotonă.

Mike Herald arăta ca în zilele lui proaste.

– Spune-le tuturor să se care, inclusiv amicului tău, ordonă el. Toți în afară de ăla mare de colo.

– Khun Koi?

– Da, dacă așa îl cheamă.

Virginia pronunță câteva fraze în thailandeză și cele patru persoane părăsiră în tăcere veranda. Mike Herald știa că nici unul nu va anunța poliția. Nu era genul casei. Khun Koi stătea nemișcat ca o statuie, privind fix la un afiș din fața lui. Mike Herald i se adresă în thailandeză. Tipul se ridică și se întoarse cu spatele, cu picioarele depărtate, aplecat în față, sprijinindu-se de balustrada de lemn.

Mike Herald îl scotoci cu grijă. Scoase un portofel, apoi un revolver mic vârât la centura latră, stil cow-boy.

– Întoarce-te, îi zise el.

Khun Koi se întoarse.

Sprijinind țeava pistolului în burta thailandezului, Mike Herald îi desfăcu cu mâna stângă primii nasturi de la cămașă, apoi strecură mâna sub țesătură. Trase afară un lanț lung de aur de care erau agățate niște figurine dreptunghiulare, tot din aur. Cu o mișcare bruscă, Mike Herald smulse lanțul de la gâtul thailandezului. Pentru prima dată, acesta încercă să se zbată, dar americanul îl lovi violent cu genunchiul în burtă. Thailandezul căzu pe banchetă cu răsuflarea tăiată. Mike Herald agită trofeul rânjind. Lanțul din aur măsura aproape un metru. De el erau agățate niște temple în miniatură, de câțiva centimetri, în fiecare aflându-se câte un Buddha.

Erau nouă în total, toate diferite. Totul cântărea probabil două kilograme.

Cu un zâmbet crispat pe fața lui plată, Khun Koi părea chircit, cu gura strânsă, cu umerii căzuți și mustața pleoștită. Tipul rămase consternat. Mike Herald agită lanțul.

– I-am luat amuletele, lu' fața asta de lămâie! Acum se simte neprotejat. Va fi mult mai amabil.

Se întoarse spre Malko și adăugă:

– Sunt îngrozitor de superstițioși. Ca să se apere de spiritele rele și de dușmanii lor, poartă statuete ale lui Buddha binecuvântate de bonzi cunoscuți. Cifra lui sacră este nouă. Probabil că se crede Rambo.

Într-adevăr, Khun Koi semăna cu un tigru căruia i-au smuls ghearele... Virginia interveni cu o voce calmă.

– Explică-mi și mie pentru ce îl tratezi astfel pe Khun Koi? E prietenul meu.

Mike Herald îi aruncă o privire cruntă.

– Al naibii prieten, care a tras în noi mai devreme la Chiangmai și a ucis o sărmană fată. Dacă n-aș avea să-i pun întrebări, de multă vreme l-aș fi dus afară ca să-i bag puțin plumb în cap.

Burta îi tremura de indignare, dar nu glumea. Virginia Hood se întoarse spre thailandez, adresându-i-se în limba lui. Acesta începu să vorbească într-un mod volubil și sacadat, dar fără ca trăsăturile lui să trădeze nici cea mia mică emoție. Mike Herald asculta cu atenție.

– Înțelegi? îl întrebă Malko.

– Nu tot. Vorbește prea repede și are un accent afurisit. După zece minute, Virginia Hood se întoarse spre cei doi bărbați. Părea cu adevărat dezolată.

– A fost o neînțelegere, explică ea. Khun Koi nu știa că vă cunosc. Cineva i-a propus un „contract" împotriva voastră. A fost vorba de o sumă importantă, o sută de mii de bathi. A acceptat, pentru că afacerile nu merg prea grozav în perioada asta. Regretă...

Dacă s-ar fi aflat la morga din Chiangmai, regretele lui ar fi fost mai puțin evidente.

– Cine și pentru ce? întrebă Malko.

– Un jurnalist de la *Bangkok Post* pe care îl cunoaște de mult timp și care s-a plâns că îl ridiculizezi luându-i femeia de care e îndrăgostit de multă vreme. A spus că e rușinos ca un *farang* să vină să ia femeile thailandezilor. Khun Koi i-a propus

să omoare femeia, așa cum se face de obicei, dar celălalt a spus că vrea s-o păstreze, ca să-i dea o lecție.

– Jurnalistul e Sumbat Suwatana... zise Mike Herald.

Virginia nu trebui să-l întrebe. Khun Koi dădu din cap afirmativ când auzi numele. Apoi începu din nou să vorbească, iar femeia traducea.

– Propune să vă dea cei o sută de mii de bathi și să-l ucidă pe jurnalist, ca să plătească pentru sângele vărsat. Nu are nimic cu voi. Îi simpatizează pe americani...

Conversație de-a dreptul grotescă...

– E un ucigaș cu plată? întrebă Malko.

Virginia protestă, de parcă întrebarea ar fi fost necuviincioasă.

– Nu, face parte din *Special Forces* care luptă împotriva traficului cu heroină. Dar deseori i se propun „contracte", pentru că e sigur că nu va fi pedepsit, în calitatea lui de polițist. Femei înșelate sau soți geloși; astea sunt lucruri foarte obișnuite aici. Thailandezii sunt foarte geloși...

Hotărât lucru, Thailanda nu se schimbase. Malko își aminti de asasinarea amantei prietenului său Jim Stanford de nevasta lui legitimă. În furia ei, femeia omorâse și șoferul... După toate aparențele, la Chiangmai îți încredințai altuia propria răzbunare.

Atmosfera se destinse. Convins că buna lui credință fusese recunoscută, Khun Koi luă o gură de bere, apoi începu un nou discurs.

– Spune că nu-l poate ucide pe ziarist decât dacă primește înapoi amuletele. Altfel, e prea periculos.

Mike Herald interveni.

– Nu e nici o grabă. Trebuie să ne gândim ce vom face cu maimuța asta. Deocamdată mă duc la hotel să sun la Bangkok după vești proaspete.

Pasul lui greu făcu să se cutremure parchetul. Înainte de a coborî treptele de lemn care duceau în grădină, americanul se întoarse, agită colierul cu cele nouă amulete și zise:

– Deocamdată iau amuletele la mine! O să fie blând ca un mielușel. Poți să-i dai înapoi pușca.

Khun Koi, ucigașul, avea aerul trist al unui puști căruia i s-a

confiscat jucăria preferată. Malko îi zâmbi Virginiei.

– Am nevoie de tine. Am ajuns într-un impas.

Malko îi explică pe scurt ce se întâmplase şi de ce se întorseseră la Mae-Hong-Son. În timp ce vorbea, îşi făcu apariţia thailandeza încântătoare pe care o zărise atunci când venise prima dată. Virginia îi adresă câteva cuvinte în thailandeză, apoi se întoarse spre Malko.

– De acord, voi încerca să-l trag de limbă pe Khun Koi. E mai bine să nu fiţi aici. Cred că sunteţi obosiţi după drumul acela îngrozitor. I-am spus lui Krisda să-ţi facă un masaj. După aceea te vei simţi mai bine. Voi veni să-ţi spun ce-am aflat.

– Fii prudentă, o sfătui Malko. Ceva nu e în regulă cu prietenul tău Khun Koi.

Krisda aştepta. Îi făcu semn lui Malko s-o urmeze şi îl duse până la bungaloul Virginei Hood. O lampă cu abajur galben lumina o rogojină mare aşezată pe jos. Krisda îi făcu semn să se aşeze pe rogojină. Apoi se lăsă pe vine în spatele lui şi începu să-i maseze ceafa. Degetele ei erau tari şi abile totodată... Apoi îl puse să-şi scoată cămaşa şi pantalonii şi să se lungească pe spate, numai în slip. După aceea, începu să-i ciupească fiecare muşchi cu o răbdare demnă de admirat. Coborî treptat de-a lungul membrelor până când ajunse să-i tragă degetele unul câte unul.

Malko simţi cum, puţin câte puţin, crisparea stomacului începea să cedeze. Masajul era lipsit de echivoc, dar, treptat, starea plăcută a lui Malko se tansformă în excitaţie sexuală. Îşi simţi sexul întărindu-se până la durere. Deseori, după trecerea primejdiei, simţea un astfel de impuls. Aruncă o privire spre tânăra femeie care îl masa. Aceasta nu părea că observă starea în care se afla. Degetele îi masau coapsele, la numai câţiva centimetri de umflătura sexului, fără s-o atingă.

Inconştient, Malko îşi arcui spatele în speranţa unei mângâieri. Se simţea minunat şi în acelaşi timp complet frustrat.

Trosnetul podelei îl făcu să întoarcă capul. Zări în penumbră silueta Virginiei care tocmai intrase. Krisda se ridică imediat şi plecă fără o vorbă. Cu o mişcare plină de graţie, Virginia Hood se lăsă în genunchi pe rogojină în locul ei.

– Te simți mai bine? întrebă ea.

Malko nu avu timp să răspundă. O mână lungă și subțire îi atinse ușor slipul, producându-i o adevărată descărcare electrică. Mâna se strecură imediat sub țesătură și apucă cu fermitate sexul.

– Văd că prietena mea a lucrat bine, zise ea amuzată.

Cu mâna liberă, Virginia lăsă în jos slipul și gura ei puse stăpânire cu o încetineală plăcută pe membrul ridicat dintre degetele sale. Dar nu întârzie asupra lui, de parcă n-ar fi vrut decât să-i ia măsura. Malko ajunsese deja la un pas de marea plăcere, dar nu avu timp să protesteze. Tânăra americană se ridică și își desfăcu cu rapiditate rochia lungă debarasându-se de ea cu o mișcare a umerilor, descoperindu-și sânii superbi în formă de pară. Se urcă pe Malko așa cum încaleci un cal, îi apucă din nou membrul și îl ținu la verticală. Apoi, își dădu drumul dintr-un singur elan, lăsându-se pătrunsă cu un suspin de plăcere.

Malko avu imediat impresia că intrase într-o lavă fierbinte. Virginia se arcui deasupra lui și zise cu voce scăzută:

– Am dorit asta de când te-am văzut. Mă înfioram numai când mă gândeam...

Se ridică și începu să se legene încet înainte și înapoi. Malko o prinse de șolduri, armonizându-se cu mișcarea ei. Virginia apăsa cu toată greutatea pe el, ca să fie pătrunsă și mai adânc. Se aplecă, limba ei veni în întâmpinarea celei a lui Malko și adăugă o sărutare profundă și lentă împreunării lor. Încă se mai găsea în această poziție când avu primul orgasm. O zguduire lungă care o făcu să se înfioare din umeri până la glezne.

Imediat ce termină, Virginia alunecă într-o parte și îl trase pe Malko peste ea.

– *Now, you fuck me !* zise ea cu o voce răgușită.

Malko o pătrunse și ea ridică imediat picioarele în echer, aproape la verticală. Malko începu s-o posede cu o încetineală controlată. Virginia gemea, agita capul, strângea pumnii, își înfigea unghiile în palme. Când Malko îi îndoi coapsele, ca s-o pătrundă și mai adânc, Virginia țipă de plăcere.

– Oh, ce bună e, gemu ea. E tare. Uită-te la mine.

Își încrucișă picioarele la spatele lui, fără să-i pese de podeaua tare. Se mișcară un moment în această poziție, apoi Malko slăbi ritmul și îi duse picioarele la orizontală. Le strânse între picioarele lui, mișcându-se încet de tot. Virginia începu să se legene sub el, din ce în ce mai repede, cu ochii dați peste cap. În cele din urmă țipă – ai fi zis că e un țipăt de pasăre, ascuțit, strident, aproape un strigăt de moarte. Avea al doilea orgasm.

Malko intră în joc și se reținu. Se retrase, în plină formă, și, ușurel, o rostogoli pe tânăra femeie pe burtă după care se culcă peste ea. Virginia întoarse fața invadată de părul blond și zise:

– *Do not fuck my ass.*

În rest, era de acord. Șoldurile ei se săltară ușor, permițându-i lui Malko s-o pătrundă cu tot sexul. Era umedă și plină de pasiune, de parcă n-ar mai fi făcut dragoste de luni de zile. Cu palmele sprijinite pe rogojină, cu spatele arcuit, tânăra femeie se oferea fără nici o reținere. La fiecare mișcare, Malko avea impresia că mai pătrundea încă puțin în ea. Îl făcea să uite de fantasma lui oribilă și profită fără idei preconcepute de fundul acela sublim. Din păcate, voința i se apropia de limită. Sexul se mișca din ce în ce mai repede. Virginia se ondulă, gemu și în momentul în care sperma lui Malko țâșnea, americana țipă ca un animal, și mai tare decât înainte. Acesta fu al treilea orgasm.

Rămaseră împreunați. Malko simțea mușchii intimi palpitând în jurul membrului său. Erau lac de nădușeală în încăperea lipsită de climatizare.

Virginia se desprinse de el și se ridică în picioare, trăgându-l pe Malko după ea.

– Vino.

Intrară sub duș. Apa era rece. Malko crezu că va face un infarct. Virginia fredona. Apoi se înfășură în sarong și îl sărută pe Malko cu pasiune.

– Regulezi bine, zise ea. N-am mai avut niciodată astfel de orgasme.

Văzând că fața lui Malko exprima un ușor scepticism, Virginia se grăbi să precizeze zâmbind:

– E adevărat, am avut mulţi bărbaţi. Deseori am fost îndrăgostită, dar niciodată n-am mai simţit ceva asemănător de la prima întâlnire. Zilele trecute, dacă am fi fost singuri, m-aş fi lăsat în genunchi ca să ţi-o iau în gură. Ca să facem cunoştinţă...

Se duse să ia un pachet de ţigări şi aprinse una, după care cotrobăi prin barul ei de bambus. Pregăti două cocteiluri. Se instalară în fotoliile de răchită, pe mica verandă. Era încă lumină. Cu siguranţă că ţipetele de plăcere ale Virginiei se auziseră în toată *guest house*.

– Prietenul tău nu e gelos? întrbă el.

– Tom? Nu-i aparţin. E tânăr, îi place să facă dragoste şi mă regulează bine. Asta e tot.

Malko se scutură. Cu simţurile domolite, începea iarăşi să reflecteze la problemele lui. Camioneta lui Khun Koi era tot acolo...

– Ai aflat ceva? întrebă el.

– Da. Khun Koi e de bună-credinţă. Nu are nici o legătură cu Khun Sa. Poveştile cu soţi geloşi sunt frecvente în Thailanda. De altfel, nu trăieşte la Chiangmai, ci aici... Nu va mai da ochii cu acel jurnalist. E gata să-şi răscumpere fapta.

– Din cauza translatoarei?

– Nu. Din cauza mea.

– Şi el e unul dintre amanţii tăi?

Ea izbucni în râs.

– Eşti gelos? Nu. Dar datorită mie trăieşte cu Krisda. Era topit după ea şi ea nu-l voia. Am convins-o. Acum e foarte mulţumită, el îi face multe cadouri.

– N-o deranjează că din când în când mai omoară pe cineva ?

– Totul e relativ... zise Virginia. Thailandezii cred cu tărie că fiecare îşi merită soarta. Dacă ai necazuri, asta înseamnă că nu ai avut o purtare prea bună într-o viaţă anterioară. De aceea n-au nici o milă faţă de săraci şi cerşetori. Când îi ajută, o fac doar pentru ei înşişi, pentru a dobândi „merite"...

Frumoasă mentalitate. A muri nu însemna decât schimbarea karmei. Trăiască budismul!

– Acest Khun Koi pune totuşi o problemă, insistă Malko.

Chiar face parte din *Special Forces* ? Nu e un complice al lui Khun Sa?

– Nu, aş fi ştiut. Mae-Hong-Son e foarte mic.

– Altceva ?

– Trebuie să-i daţi amuletele înapoi, sunt foarte importante pentru el. Mai întâi că l-au costat foarte scump. Bonzii cer nişte sume imense ca să le binecuvânteze. Face o meserie periculoasă. Noaptea, împreună cu alţi colegi, îi atacă pe cei care trec heroina peste graniţă. Aceştia se apără. În urmă cu o lună, un glonţ l-a lovit în catarama centurii. A văzut în asta o protecţie divină...

– Lucrează ca un „vânător de recompense"?

– Aproape. Forţele Speciale au multă libertate şi propriile lor reţele de informatori. Încasează de la guvern un bath pe gramul de heroină confiscată. Uneori păstrează captura şi o revând pentru ei. Alteori, îi şantajează pe cei pe care îi arestează, iar aceştia plătesc ca să nu stea zece ani la închisoare. Cer până la un milion de bathi. Dar Khun Koi are mulţi duşmani. Fără amuletele lui, se simte lipsit de apărare. Şi apoi, dacă i le dai înapoi, îţi voi spune ceva foarte important.

– Ce?

– Îţi voi spune după aceea. Jur. De acord?

– Da.

– Grozav! Hai la el.

Părăsiră veranda. Khun Koi aştepta singur. Thailandezul semăna cu un şcolar pedepsit. Virginia vorbi mult timp cu el şi faţa i se lumină. Se ridică, se apropie de Malko, îi prinse mâna cu amândouă mâinile şi se înclină adânc.

– Spune că va face ce-i ceri imediat ce va primi înapoi amuletele, traduse Virginia. Va dormi aici în seara asta pentru că îi e frică să plece fără ele.

– Mă voi întoarce mâine dimineaţă, promise Malko. Poate să mă ducă cu maşina?

Virginia traduse şi thailandezul se scotoci prin buzunare, apoi îi întinse lui Malko o legătură de chei.

– Preferă să-ţi împrumute Toyota.

Ziua se termina în mod ciudat. În momentul în care Malko urca în camionetă, Virginia se sprijini cu coatele de portieră.

– Mai devreme, Khun Koi mi-a povestit conversaţiile cu „comanditarul" său. Sombat Suwatana i-a dat detalii despre femeia pe care îi reproşa că i-a luat-o. E vorba de o chinezoiacă foarte frumoasă, o cântăreaţă care poate fi văzută în mai multe cabarete din Chiangmai. Apare şi pe la televiziune, pe canalul 5, „Thaï Military Channel".

– N-o fi cumva logodnica lui Khun Sa?

Capitolul XIII

Malko rămase fără grai. Virginia Hood îi aducea pe tavă o informaţie poate vitală. Dar nu la Mae-Hong-Son o va identifica pe acea chinezoiacă misterioasă.

– Ar fi un pas gigantic, zise el. Mă voi întoarce la Chiangmai. Vrei să vii cu mine?

Ea scutură din cap.

–.Nu. Nu-mi place la Chiangmai şi nu vreau să-l ofensez pe Mike. Cred că tot mai e îndrăgostit de mine. Când te vei reîntoarce aici, dacă vrei să petreci câteva săptămâni, vom merge împreună să ne plimbăm prin junglă. Am învăţat să iubesc pădurea şi am pus să mi se construiască un bungalou pe malul râului Pai, la douăzeci de kilometri de-aici.

– Poate, zise Malko. Dar mai întâi am multă treabă...

Malko coborî colina şi se întoarse la hotel. Îl găsi pe Mike Herald singur la bar, încruntat. Americanul nu prelungi suspansul.

– Idioţii de la DEA au câştigat! exclamă el. Justiţia thailandeză autorizează extrădarea voluntară a lui Lo Te Ming.

Parcă primi un duş rece! Tocmai când norocul le surâdea din nou datorită informaţiei date de Virginia... Malko se aşeză pe un taburet şi comandă o votcă.

– Când părăseşte teritoriul thailandez?

– Mai avem încă vreo cincisprezece zile, pentru că actele trebuie să ajungă la procurorul general de la noi şi la ministrul thailandez de interne.

– Khun Sa a aflat ?

– Se pare că ştirea a apărut în ziarul *Bangkok Post* de azi, dar presa soseşte aici cu o întârziere de douăzeci şi patru de ore.

Malko se străduia să nu se lase cuprins de descurajare. Pe lângă această catastrofă iminentă, povestea cu amanata lui Khun Sa părea fără importanță, iar planul lui Malko extravagant. El îi împărtăși totuși americanului dezvăluirile Virginiei. Mike Herald îi aruncă o privire piezișă.

– Virginia a făcut treabă bună. Eram sigur că își va da toată osteneala. De asta te-am și lăsat acolo.

Ochii mici și negri ai lui Mike Herald străluceau de o lumină ironică.

– Crezi că n-am văzut că voia să se culce cu tine? O cunosc. Când e în călduri, devine de-a dreptul infernală... Dar nu-mi pasă. E mult de-atunci. Iar lui Genghis-Han o să-i dăm înapoi bibilurile, dacă nu poate să trăiască fără ele. Dar e totuși un nenorocit de golan. Mâine ne întoarcem la Chiangmai. Poate că Dumnezeu o să facă o minune.

Merseră în sala de mese unde nu se mai afla decât un grup de japonezi. După aceea Malko urcă imediat să se culce, lăsându-l pe Mike Herald la bar, pentru a-și susține moralul cu o sticlă de Defender Success vechi de doisprezece ani...

* * *

Matt Grit era atât de anchilozat, încât se ridică cu mare greutate când un om purtând uniforma celor din „Mong Army" trase de frânghia care îi lega mâinile și îi făcu semn să urce treptele unei scări de bambus. Americanul clipi din cauza soarelui strălucitor. Aerul era aproape răcoros. La Ho-mong, de cealaltă parte a gardului de sârmă ghimpată, domnea animația obișnuită. Zări o coloană de adolescenți în uniforme defilând cu puști de lemn, însoțiți de vehicule care claxonau nebunește. Scrută cerul, în speranța că va zări un elicopter sau un avion. În groapa lui, americanul visa uneori la un raid care ar fi distrus Ho-mong, pe Khun Sa, pe soldații lui și chiar pe el! Nu mai putea să rabde. De două ori pe zi, un soldat îi aduce un castron din email cu orez și carne de pui. O dată pe zi era scos ca să i se schimbe pansamentul de la degetul amputat, care începea să se cicatrizeze, și îl duceau la toaletă. Un medic chinez îi ungea ciotul cu un unguent cu miros puternic, dar eficace.

Slăbit, dscurajat, Matt Grit renunțase să-și mai numere zilele de captivitate. Parcă vedea și acum soldatul care îndreptase spre el pușca de asalt, în momentul în care se pregătea să plece. De atunci se prăbușise într-un coșmar... La început, americanul nu se agitase prea tare, abordând situația cu multă filozofie. În Asia se practica în mod curent reținerea unor persoane împotriva voinței lor pentru a accelera o discuție. Respectivii nu erau considerați ostatici, ci niște oaspeți împotriva voinței lor, care erau tratați cu amabilitate. Și apoi, Matt Grit făcea parte din cel mai important serviciu de informații din lume, care lucra pentru singura putere mondială de la acest sfârșit de secol. Până și în acea junglă de la capătul lumii, Matt Grit avea încredere în puterea Americii. Povestea lui nu se putea termina decât cu bine. Compatrioții lui vor muta munții din loc pentru a-și proteja cetățenii. Pentru CIA, un american făcea cât o sută de chinezi... Rezistase.

Până în ziua îngrozitoare în care i se amputase arătătorul de la mâna stângă. Nu se aștepta la una ca asta, se zbătuse, urlase. Fusese legat cu curele de piele. Medicul chinez operase fără să-l chinuiască inutil, administrându-i chiar un anestezic local. Ceea ce nu-l împiedicase pe Matt Grit să leșine. Când își venise în fire, un gradat din MTA îi explicase cu un ton afectat, într-o engleză excelentă, că mutilarea lui nu avea alt scop decât să-i scurteze captivitatea... Cei care refuzau să îndeplinească modesta cerință a generalului Khun Sa trebuiau să înțeleagă că nu glumea.

Ceva mai târziu, Matt Grit fusese nevoit să se preteze la ceremonia umilitoare a fotografierii mâinii sale amputate, apărând printre articolele ziarului *Bangkok Post,* ca supliciul său să fie datat.

În momentul acela încă se mai culca într-o clădire din cărămidă, confortabilă, cu pat și duș. Apoi îl duseseră în gaura aceea, rezervată, se pare, hoților de heroină. Cel mai rău era că orice legătură îi fusese tăiată, că se simțea ca un șobolan în cușcă. S-ar zice că îl uitaseră. Chiar dacă urca scara și își lipea capul de grilaj, la nivelul solului, nu vedea decât o bucată de zid alb.

Soldatul care îl trăgea de frânghie, așa cum tragi un animal, îl duse la fosta lui baracă. Inima lui Matt Grit începu să bată

mai repede. I se pusese la dispoziție o ținută militară completă. Soldatul îi desfăcu legăturile și arătă spre duș.

Matt Grit, încă nesigur pe picioare, se repezi la duș. Deși apa era rece, senzația era extrem de plăcută. Stătu aproape un sfert de oră, lăsând apa să-i curgă pe corp și, treptat, fu cuprins de o speranță nebună. Mirosea a eliberare. Voiau să-l facă să arate prezentabil. Se rase cu un Bic în stare perfectă și își îmbrăcă noua ținută. Găsi în buzunar un pachet de țigări pe care se grăbi să-l înceapă, trăgând cu voluptate fumul...

Încă mai era îmbătat de iluzii când în cameră intră ofițerul de la MTA cu care mai avusese de-a face. Ofițerul aruncă o privire aprobatoare și i se adresă într-o engleză excelentă.

– Generalul Khun Sa și-a exprimat dorința să luați masa împreună. Sper că ești sensibil la această dovadă de prietenie.

Matt Grit reuși să schițeze un zâmbet și, stăpânindu-și furia, se mulțumi să întrebe:

– Știi pentru ce dorește să mă vadă?

– Îți va spune chiar el. Vino.

Probabil că tratativele se încheiaseră. Americanul își urmă ghidul cu inima plină de bucurie. Trecură pe lângă grajduri, apoi pe lângă piscină. Într-o curte, o baterie de Sam 6 fusese instalată pentru a proteja locuința lui Khun Sa. Vreo doisprezece soldați tăiau frunză la câini, lungiți în iarbă, alături de rachetele lor, protejate de o pânză de camuflaj.

Casa era infinit mai luxoasă decât cele de la Ho-mong: podele din lemn de teck, ziduri de cărămidă. Pe perete se aflau portretele regelui și reginei Thailandei! Ca niște trofee de vânătoare. Printr-o ușă deschisă, americanul zări un dormitor cu pereții tapisați de fotografii cu femei goale. Se afla în intimitatea puternicului Khun Sa. Apăru o tânără shan, cu părul negru despărțit de o cărare pe mijloc, foarte grațioasă în sarongul ei care îi cădea până la glezne.

– Stai jos, ordonă ofițerul, arătându-i lui Matt Grit un fotoliu, apoi plecă.

De jur-împrejurul casei vegheau soldați din armata shan, cu o pânză roșie înnodată la țeava puștii de asalt, ceea ce însemna că făceau parte din garda principală a *Warlord*-ului. Fata puse în fața lui Matt Grit un „namanao" pe care el îl bău cu

mare plăcere, după apa stătută plină de microbi... Dacă n-ar fi fost degetul amputat, ar fi putut să creadă că se trezise dintr-un coşmar. Auzi tropotul unui cal. După câteva clipe, Khun Sa apăru pe un superb cal negru. Purta o uniformă neagră. Ecusonul armatei shan de pe braţul stâng al cămăşii reprezenta nişte munţi galbeni, un cer albastru şi o stea. Chinezul descălecă, lăsând calul în grija unui soldat. Un Colt 45 automat în tocul lui şi cizmele înalte completau ţinuta sa de comandant. Cu un început de chelie, nasul puţin turtit la vârf, ochii foarte mijiţi şi faţa plată, Khun Sa părea mai mult chinez decât shan.

Generalul se apropie de Matt Grit cu mâna întinsă.

– Mi-am făcut plimbarea zilnică, explică el. Am asistat la antrenamentul juniorilor.

Matt Grit se gândi la copiii raşi în cap care defilau cu puşti de lemn. Nu ştia cum să se poarte. Khun Sa îl trata ca pe un invitat, nu ca pe un ostatic maltratat şi mutilat.

– Vino! îi zise el.

Americanul îl urmă şi ieşiră în spatele casei, unde Matt Grit descoperi un spectacol ciudat. Într-o cuşcă se aflau câteva maimuţe destul de mici, care începură să ţipe când îi văzură pe cei doi bărbaţi, agăţându-se de barele de bambus ale cuştii. Khun Sa se instală pe o bancă de lemn, cu faţa la o masă în care erau făcute câteva găuri de mărimea unei farfurii. Îşi invită oaspetele să ia loc în faţa lui. Matt Grit era uimit. De obicei, shanii puneau o cuvertură direct pe sol pe care aşezau mâncarea şi băutura.

Fata apăru din nou, aducând o farfurie mare pe care se afla orez fierbinte, apoi boluri cu diferite sosuri şi bere.

Gălăgia făcută de maimuţe îl făcu pe Matt Grit să întoarcă capul. Patru soldaţi deschiseseră cuşca şi scoseseră afară două dintre ele. Le legară repede membrele, astfel încât să nu se poată mişca, înainte de a le strecura sub masă. Deşi se zbăteau violent, soldaţii reuşiră să le înţepenească creştetul capului în găurile circulare. Partea superioară a calotei craniene ieşea afară din tăblia de lemn.

Unul dintre soldaţi se apropie şi îi întinse respectuos lui Khun Sa o macetă. Chinezul întâlni privirea lui Matt Grit şi zâmbi blajin.

– Te-am invitat la o masă cu totul şi cu totul specială, zise el într-o engleză bolovănoasă. Când mă duc în vizită la tribul yao[1], ca să onorez lupta mea pentru independenţa ţinutului Shan, îmi oferă bucatele lor preferate: creier de gibon. Azi, ca să te fac să uiţi de captivitatea îngrozitoare, pentru care nu eu port vina, am vrut să împarţi cu mine această masă de sărbătoare.

Matt Grit se strădui din răsputeri să nu se ridice. În Asia mai mâncase deja şarpe şi câine, dar cel puţin erau fierţi... Luptând împotriva greţei, se uită la cele două cranii care ieşeau din masă. Încă se mai uita la ele când lama macetei, ţinută de un soldat, tăie cu o mişcare scurtă pe cel din faţa lui. Urmă imediat al doilea. Sub masă, maimuţele scoteau strigăte ascuţite, sacadate, atroce. Matt Grit se strădui să-şi lase privirea spre masa cenuşie striată de vase sanguine, care palipita. Se forţă să se gândească la altceva. În faţa lui, Khun Sa luase în palmă o mână de orez cleios, o modelase şi o scobise. Chinezul adăugă ardei iute, desprinse o bucată de creier şi o băgă în orez. Ţipetele maimuţei se înteţiră.

Făcând un efort supraomenesc, Matt Grit îl imită, având grijă să vâre în mijlocul orezului cleios bucăţica de creier cald. Înghiţi grămăjoara dintr-o dată, fără să mestece, cu privirea rătăcită. Khun Sa îl se uita la el nepăsător. Maimuţa căreia îi devora creierul nu mai avea decât mişcări reflexe. Ştia cu ce să înceapă...

– E delicios, nu-i aşa ? zise chinezul.

Matt Grit nu putu să răspundă decât cu un sughiţ. Şi nu avea în gură decât gustul de orez... Khun Sa scoase din craniul maimuţei o bucată mare de creier, o întinse pe orezul cleios şi turnă din belşug boia iute. Maimuţa lui Matt Grit încă mai mişca slab. Americanul, alb la faţă, se întreba dacă nu cumva o să i se facă rău.

* * *

Matt Grit era la a treia bere. Sub privirea vigilentă a lui Khun Sa, americanul fusese obligat să înghită jumătate din creierul

[1] *Trib laoţian care cultivă mac*

maimuței, care acum nu mai mișca deloc. Sătul, chinezul începuse un monolog despre calitățile nutritive ale creierului, în timp ce-și curăța dinții cu o scobitoare. Râgâi și îi zise lui Matt Grit:

– Te-am invitat ca să-ți dau o veste importantă, *Mister* Grit.

Brusc, gustul de creier crud dispăru și americanul își simți pulsul accelerându-se. Se apropia de sfârșitul suferințelor.

– Am bănuit, zise el.

– Nu e o veste bună, precizâ Khun Sa.

Matt Grit fixă ochii mici și negri lipsiți de expresie. Teama îl cuprinse din nou.

– Ce vrei să spui? întrebă el cu o voce nesigură.

Khun Sa dădu din cap cu o expresie plină de tristețe.

– Se pare că prietenii tăi nu acordă o prea mare importanță existenței tale. N-au luat în serios oferta mea generoasă. Azi e aproape sigur că nu voi obține satisfacție. Domnul Lo Te Ming va fi transferat în Statele Unite. Clevetirile și minciunile lui ar putea să-mi provoace multe necazuri... Chiar dacă am conștiința împăcată.... Sunt forțat să-mi arăt dezacordul față de această superficialitate americană. Pentru ei nu sunt decât un vulgar traficant de droguri, un criminal de drept comun.

– Aș putea să declar contrariul, când voi ajunge la Bangkok, propuse Matt Grit.

Khun Sa puse jos scobitoarea.

– N-ai să te mai întorci niciodată la Bangkok. Spre marele meu regret.

– Ai să mă ții aici la nesfârșit?

– Nu, bineînțeles, nu sunt un om crud. Trebuie doar să mă fac respectat, căci am mulți dușmani. Dacă se va crede că am devenit slab, viața va fi foarte dificilă pentru mine.

– Ce vrei să spui?

Matt Grit încerca să-și alunge din minte semnificația evidentă a vorbelor lui Khun Sa.

– Sunt obligat să le dau o lecție celor care vor să mă doboare, continuă chinezul. De aceea, am hotărât să te bucuri de un sfârșit spectaculos. Pentru a frapa spiritele celor care ar avea chef să mă trădeze din nou.

Matt Grit se uita la Khun Sa copleşit, cu creierul gol. Chinezul continuă:

– Zilele astea trebuie să fac o deplasare. Când mă voi întoarce, vom lua din nou masa împreună. Dar tu vei fi pe post de maimuţă. Cred că acest sfârşit inedit le va da de gândit celor care au crezut că-mi pot face rău.

Matt Grit amuţise. Acum se uita fix la craniul deschis din gaura mesei, care se afla în faţa lui.

Nici măcar nu se zbătu când trei soldaţi veniră să-l smulgă de pe scaun şi să-l târască până la o cuşcă de bambus asemănătoare cu cea a maimuţelor. Îl închiseră înăuntru, după ce-i legară mâinile şi picioarele.

Vocea lui Khun Sa răsună biciuitoare ca o lovitură de cravaşă.

– Profită de ultimele tale zile de viaţă, Matt Grit, ca să blestemi prostia superiorilor tăi.

Capitolul XIV

Mike Herald și Malko ieșiră de la *Bubble* năuciți de decibeli. Discoteca de pe Charoen Prathet Road era aproape pustie, cu excepția câtorva cupluri de îndrăgostiți îmbrățișați prin colțuri întunecoase. Nici o cântăreață. Sâmbăta cânta o orchestră filipineză.

– Care e următoarea? întrebă Mike Herald.

Malko examină planul orașului împânzit de puncte roșii: toate hotelurile și localurile care ar fi putut să prezinte o cântăreață ca atracție. Întorși de la Mae-Hong-Son în urmă cu câteva ore, cei doi bărbați se apucaseră imediat de munca aceea de furnică: descoperirea unei cântărețe căreia nu-i cunoșteau nici numele, nici semnalmentele precise. O agenție de voiaj le dăduse lista hotelurilor unde existau atracții de genul acesta. Acum nu mai aveau decât să facă turul orașului. Pe la zece seara tăiaseră deja două treimi din localurile de pe listă: *Chiangmai Plaza, Diamond Riverside, Bubble, Royal Princess, Chiangmai Orchid.*

– *Amari* anunță Malko. E cel mai aproape.

– Haide la *Amari,* zise Mike Herald care nu părea că împărtășește optimismul lui Malko.

După zece minute, cei doi bărbați intrară în cel mai vechi hotel al orașului. Malko reperă imediat, pe una dintre coloanele holului, un afiș care lăuda spectacolul de la *night-club,* care se afla la subsol. Inima îi bătu mai repede. Aveau o orchestră și o cântăreață, o chinezoaică cu o față atrăgătoare. Coborâră. Nici acolo nu era multă lume. Pe estradă, o chinezoaică grăsană, cu fața plină de coșuri, răcnea într-un microfon cu o mimică de teatru chinezesc. Trebuia un anumit timp ca să-ți dai seama că

interpreta o melodie napolitană... Vulgară, durdulie ca un purceluș, cântăreața aceea nu putea să fie febleţea lui Khun Sa.

Ieşiră şi traversară tot oraşul. Se făcuse deja unsprezece şi jumătate. Oamenii se culcau devreme la Chiangmai. În timp ce traversau *night-market,* o piaţă în aer liber pentru turişti, Malko reperă un bar-discotecă de unde se auzea muzică. Se opriră.

Lângă pian, cu o rochie despicată până la şolduri, care se mula pe ea, o cântăreaţă scheletică, ai cărei sâni refăcuţi semănau cu nişte obuze, îngâna un cântec de prin anii cincizeci pentru câtiva turişti cu chef.

– Hai înapoi la hotel, bombăni Mike Herald. M-am săturat de toate locurile astea scârboase. Pe lângă localurile vizitate, *Westin* semăna cu un palat.

Imediat ce intrară în hol, urechile le fură agresate de vocalizele stridente ale unei chinezoaice într-o rochie lungă de culoare verde, urcată pe o scenă în faţa unui bar mare aflat în prelungirea holului.

Westin se afla şi el pe lista lui Malko, care nu văzuse totuşi niciodată animaţie în hotel. Probabil că nu era program în fiecare zi. Mike Herald aruncă cântăreţei o privire blazată şi zise:

– Sunt frânt. Urc. Dacă ai nevoie de mine...

Malko se duse la bar şi se instală pe un taburet, în faţa podiumului. I se propuse votcă Smirnoff, dar el ceru un cocteil „Original Margarita". Cântăreaţa făcea o pauză în culise împreună cu orchestra, înlocuită în mod avantajos de discuri. În faţa lui, un grup de japonezi zgomotoşi se aflau la a treia sticlă de şampanie Comtes de Champagne Blanc de Blanc din 1988, a două sute de dolari sticla.

Orchestra îşi făcu din nou apariţia. Dirijorul se apropie de microfon şi anunţă:

– *Miss* Rochanna!

Din spatele scenei apăru o chinezoaică, cu o rochie lungă şi verde mulată pe corp. Avea un păr negru şi des, nişte ochi superbi migdalaţi şi o gură mare şi bine rujată... Zveltă şi plinuţă, cântăreaţa avea mai mult de un metru şi şaptezeci. Avea degetele pline de inele şi nu arăta deloc s-o ducă rău. Cu

o voce subțire și melodioasă, tânăra femeie începu un cântec nostalgic chinez și japonezii, emoționați, amuțiră...

Cânta bine; stătea nemișcată, puțin soporifică...Văzând că asistența era pe cale să adoarmă, cântăreața schimbă ritmul și începu să cânte jaz deplasându-se de colo până colo pe podium.

Malko avu impresia că primește un pumn în stomac. În timp ce se mișca pe scenă, cântăreața se învârti, iar partea de jos a rochiei se ridică, lăsând să i se vadă pantofii. Niște pantofi negri foarte frumoși, încrustați cu pietre prețioase roșii, care străluceau în lumina reflectoarelor. Pietrele acelea semănau tare mult cu niște rubine.

Malko nu-și mai lua ochii de la cântăreață. Pentru că se mișca mult, picioarele i se vedeau foarte des. Pantofii ei erau literalmente încrustați cu pietre roșii. Erau rubine adevărate, în valoare de cel puțin o sută de mii de dolari...

Un bărbat ca generalul, care câștiga patru sute de milioane pe an, era cu siguranță destul de nebun pentru a oferi un astfel de cadou unei femei pe care voia să o seducă. Acum când era strâns cu ușa, trebuia să treacă la stadiul următor: să facă cunoștință cu Rochanna. Tot planul lui depindea de ea. Fără știrea ei, bineînțeles. Nimic nu trebuia s-o alarmeze, să o lase să creadă că ar fi fost vorba de altceva decât de un admirator. În ciuda rochiei foarte strâmte, tânăra cântăreață degaja o anumită inocență. Cânta fără să se folosească de corp. În mod ciudat, Malko nu și-o închipuia cu un bărbat ca generalul Khun Sa. Și asta îl neliniștea. Dacă n-ar fi fost pantofii...

Părăsi barul, se instală la o masă de la marginea ringului și îi făcu semn șefului chelnerilor.

– Aș vrea să beau un pahar de șampanie cu *Miss* Rochanna, zise el. Sunt impresar și mi se pare că are mult talent.

Thailandezul zâmbi cu părere de rău.

– Imposibil, *sir*. Nu vine printre clienți. Pot să-i cer să vă dea adresa impresarului ei de la Chiangmai.

Malko scoase din buzunar două bancnote de o sută de dolari și le întinse discret thailandezului zâmbind cu subînțeles.

– Sunt convins că vei şti s-o convingi. Adu-mi o sticlă de şampanie rece. Peste cât timp îşi termină programul *Miss* Rochanna?

– Peste aproximativ o jumătate de oră...

– Perfect. Contez pe dumneata.

Chelnerul nu refuză banii şi se retrase, uluit de atâta dărnicie. Atât câştiga într-o lună... Şampania fu adusă de un chelner îndoit până la pământ. Thailandezii, care imită totul, încă nu reuşiseră să fabrice o şampanie bună... Acum nu mai avea decât să aştepte sfârşitul programului.

Era clar că şeful chelnerilor nu credea în povestea cu impresarul, dar Malko nu era primul străin care agăţa o cântăreaţă în hotelul lui. Dacă Rochanna refuza invitaţia, se va consola cu sticla de şampanie şi va căuta altă metodă de a o aborda!

* * *

Când Rochanna apăru lângă masa lui Malko, acesta tocmai voia să se ridice şi să plece. Chinezoaica îşi terminase numărul de zece minute şi dispăruse în culise... Malko se ridică imediat, îi luă mâna, i-o sărută şi îi strecură pur şi simplu un scaun sub fund!

– Sunt încântat că ai venit, zise el cu căldură.

Cântăreaţa aruncă în jurul ei o privire timidă şi jenată. Japonezii plecaseră, erau practic singuri.

– Nu obişnuiesc să beau cu clienţii, zise chinezoaica. Dar şeful chelnerilor mi-a spus că lucraţi în industria spectacolului.

– Vă găsesc excepţională, zise Malko. Sunt producător de varietăţi pentru televiziune şi caut fete tinere ca dumneata. Ai o voce frumoasă, un fizic extrem de atrăgător şi cred că ştii să joci teatru.

După ce-şi termină tirada, Malko umplu două pahare cu şampanie şi întinse unul cântăreţei.

– Sunteţi foarte amabil, zise ea cu o voce aproape copilărească. Îmi place mult să cânt, mă pregătesc de ani de zile. Prezint şi un program la televiziune, o dată pe săptămână. Din păcate, n-am să pot să stau acum prea mult.

„La televiziune!" Malko își aminti de informația transmisă de Virginia Hood. „Logodnica" lui Khun Sa lucra la Canal 5.

– Nu-i nimic, o asigură Malko. Dacă am putea să luăm dejunul în una dintre zilele următoare, ți-aș explica cum am putea colabora...

Rochanna se uită la el cu o privire pătrunzătoare, întrebându-se în mod evident dacă cel din fața ei nu voia doar să o aibă în patul lui. Părea foarte tânără, timidă și foarte convenabilă. Chinezoaicele – Malko știa asta – se păstrau deseori virgine până târziu, și nu se încurcau cu străinii. Rochanna nu era o prostituată, asta se vedea imediat. Rochia ei lungă, chiar dacă era mulată pe ea în mod sugestiv, nu lăsa să i se vadă nici măcar gleznele.

Mai băură puțină șampanie și el o privi cu atenție. În afara pantofilor extraordinari încrustați cu rubine, chinezoaica purta o brățară somptuoasă la încheietura mâinii stângi, cu un inel asortat și un colier de perle... Convins că era vorba de „logodnica" lui Khun Sa, Malko trebuia să se hotărască foarte repede, să facă pe seducătorul sau pe impresarul.

Important era să nu-i pomenească chinezului despre el.

– Locuiești la Chiangmai? întrebă el.

– Da, părinții mei au o fabrică de *wood-carving*[1]. Am făcut studii, dar ca să continuu ar fi trebuit să merg la Bangkok. Tatăl meu n-a vrut. Atunci am luat lecții de muzică și am început să lucrez pentru Canalul 5 al televiziunii. Șeful lui, generalul Supaporn, este prieten cu părinții mei...

Malko continua să-i toarne șampanie. Trecuseră deja douăzeci de minute de când se afla la masa lui. Nu mai erau decât ei și barmanul. Niciodată nu-și mai dăduse atâta osteneală ca să seducă o femeie! Privirea chinezoaicei devenise puțin mai încețoșată. Șampania își făcea efectul. Îi aruncă lui Malko o privire tulbure printre genele lungi și zise cu un râs jenat:

– N-am mai întâlnit niciodată în bărbat atât de blond! Cu niște ochi... (Râse din nou.) Ai zice că sunt de aur.

---

[1] *Cherestea*

Când cunoşti înclinaţia chinezilor pentru aur... Aceste cuvinte îl hotărâră pe Malko. Rochanna se uita la el ca la o bomboană. Se simţea că ar fi dorit să-i atingă puţin pielea ca să se convingă că era adevărat. Cu siguranţă că nu era o uşuratică, poate că era chiar virgină, dar Malko o atrăgea. Muzica în surdină accentua atmosfera romantică.

Relaţia lor se schimba pe nesimţite. Rochanna era mai relaxată, rămânând natural de distantă. Întrebă cu o ironie perceptibilă:

– Ai venit până la Chiangmai în căutare de noi talente?

– Nu, îi fac o vizită unui vechi prieten puţin cam ciudat care s-a stabilit la Mae-Hong-Son. Adoră Thailanda.

Rochanna pufni. Nu-şi putea imagina că cineva putea să trăiască la Mae-Hong-Son. Malko aduse din nou discuţia la persoana ei şi remarcă:

– Ai nişte bijuterii superbe!

Obrajii ei se înroşiră şi bătu din pleoape, copleşită de timiditate.

– Oh, ador bijuteriile! Dau pe ele toţi banii pe care îi câştig.

– E o investiţie bună, zise Malko râzând.

Deodată tânăra femeie tresări după ce se uită la ceas.

– *Oh, my God !* Mă aşteaptă şoferul ca să mă ducă acasă. Nu trebuie să mă vadă cu dumneata...

Panica ei părea sinceră. Malko se întrebă dacă nu cumva era vorba de unul dintre oamenii lui Khun Sa, sau de unul dintre angajaţii tatălui său. Se ridicară împreună. Nu trebuia s-o bruscheze.

– Sper că ne vom revedea zilele acestea, propuse el.

– Nu ştiu, răspunse ea din nou distantă.

Malko îi sărută mâna, reţinând-o ceva mai mult decât ar fi fost normal. Ea nu se arătă şocată. Malko o urmări cu privirea, întrebându-se dacă acea chinezoiacă drăguţă îl va duce sau nu la Matt Grit.

* * *

Mike Herald îl asculta pe Malko fumând prima ţigară din ziua aceea. Mirosul tutunului blond se împrăştiase în cameră

luptând împotriva insecticidului. Americanul bombăni:

– Ţânţarii ăştia afurisiţi au fost importaţi de la Polul Nord! Le place la nebunie climatizarea... Acum ai să-i faci curte „logodnicei" lui Khun Sa?

Malko simţi ironia, dar nu se supără. Se obişuise cu purtările lui ursuze şi ştia că era ros de teamă că expediţia va eşua... ceea ce ar fi însemnat moartea lui Matt Grit.

– Mike, zise el, vreau la fel de mult ca tine să-l salvez pe Matt Grit. Cred că am încercat tot ce se putea încerca. Era gata s-o mierlim de două ori. Sunt convins că fata asta e amanta sau logodnica lui Khun Sa. Dar poate că nu vine niciodată s-o vadă. Ca să aflu asta, relaţia cu ea trebuie aprofundată.

Mike Herald îşi reţinu rânjetul.

– Aprofundată, ăsta cuvântul...

– Nu sunt deloc sigur că va accepta o aventură, preciză Malko fără să se supere. Dar ea nu ştie ce urmăresc. Deci, îmi poate dezvălui lucruri interesante. Ori facem asta, ori luăm cu asalt Ho-mong.

– Ştiu, recunoscu americanul, dar e ceva mai tare decât mine. Am impresia că-mi pierd timpul aici.

– Înţeleg, admise Malko. Dar atâta vreme cât există o şansă, trebuie încercat, chiar dacă e foarte mică.

Mike Herald căscă.

– Ce-o să facem toată ziua?

– Ai un om aici?

– Da.

– De ce n-am încerca să obţinem informaţii despre Rochanna? Cu foarte mare prudenţă.

– Mda, e o idee, recunoscu americanul. Şi tu?

– Eu am de cumpărat ceva din oraş, zise el. După aceea, mă întorc la hotel. Ne întâlnim la dejun.

* * *

Când îl zări pe Malko în umbra barului, Rochanna îi adresă imediat un zâmbet discret, dar plin de căldură...

Ziua trecuse cu o încetineală exasperantă. În cele din urmă, Mike Herald nu venise la dejun şi Malko se instalase lângă

piscină. În cazul în care – foarte improbabil – cântăreaţa ar fi pus să fie urmărit, trebuia să-şi joace rolul de trântor bogat. Şi, oricum, nu avea din păcate altceva de făcut... Mike se întoarse spre sfârşitul zilei, într-o dispoziţie cumplită, după ce alergase toată ziua după omul lui pe care nu-l găsise. Cinaseră la cafenea, după care americanul se instalase în faţa televizorului să urmărească CNN. Această lipsă de activitate forţată îl făcea irascibil şi deprimat. Se gândea tot timpul la Matt Grit, aflat în gaura lui, la mai puţin de două sute de kilometri.

Rochanna cânta una din melodiile chinezeşti nostalgice cu care îşi începea programul.

Malko avea de aşteptat o oră.

* * *

Programul cântăreţei luă sfârşit. Malko bău puţină şampanie. În mod voit, nu-i transmisese nici o vorbă chinezoaicei prin chelner. Trebuia să vină singură.

Ca de obicei, Rochanna dispăru de pe scenă şi o muzică de fond înlocui orchestra. Trecură cinci minute. Apoi Rochanna îşi făcu în sfârşit apariţia. Schimbase rochia de scenă cu o bluză şi o fustă plisată destul de scurtă. Fata se îndreptă spre masa lui cu o atitudine foarte copilăroasă. Imediat ce o văzu aşezată pe scaun, Malko puse în faţa ei un pachetel.

– M-am gândit la tine, zise el.

Ea se uită la pachetel vizibil surprinsă.

– Ce-i?

– Uită-te.

Ea desfăcu hârtia, descoperi o cutiuţă şi o întredeschise. Malko o privea cu atenţie. Pe faţa ei apăru o stupefacţie totală, amestecată cu o bucurie de copil. Brăţara din rubine şi diamante, ale cărei extremităţi reprezentau două capete de panteră, copie a unei bijuterii Cartier, era într-adevăr superbă. O cumpărase de la cel mai bun bijutier din Chiangmai.

Ochii fetei străluceau, gura ei frumoasă tremura. Din fericire, se aflau în umbră şi nimeni nu-i putea vedea. Tânăra chinezoaică închise repede cutia şi o împinse spre Malko.

– E superbă, zise ea, dar nu o pot accepta.

Malko prevăzuse această reacție. Împinse din nou cutia în fața fetei.

– E numai un omagiu adus frumuseții și talentului tău, zise el cu blândețe.

Rochanna se tulbură și protestă iar, dar cu o voce mai puțin fermă.

– E ridicol, e vorba de o bijuterie de foarte mare valoare. Nu te cunosc, e a doua oară când stăm de vorbă...

– Te rog, insistă Malko.

Luă cutia, o deschise, scoase brățara și, cu dexteritatea unui prestidigitator, o strecură pe mâna fetei.

Rochanna încercă cu stângăcie s-o scoată, dar Malko își așeză mâna pe mâna ei, oprind-o. Riscase cu acest cadou ca să câștige timp. Nu putea s-o lungească la nesfârșit cu Rochanna, în timp ce Matt Grit vegeta într-o gaură săpată în pământ, iar Lo Te Ming avea să fie extrădat. Din fericire, acolo banul guverna relațiile dintre bărbați și femei în mod diferit decât în Europa. Un bărbat care oferea un cadou cu adevărat somptuos unei femei nu putea să fie un om rău, chiar dacă avea numai gânduri necurate.

– Rochanna, zise el, am fost subjugat de când te-am văzut. Sunt bogat și nu aștept nimic de la tine. Am vrut doar să-ți văd ochii strălucind de plăcere. Fă-mi bucuria să păstrezi această brățară. Astfel, după ce voi pleca din Thailanda, te vei mai gândi câteodată la mine...

Privirea fetei se îmblânzi și pronunță exact cuvintele la care se aștepta Malko.

– Nu trebuie să știe nimeni, murmură ea. Oamenii ar putea să-și închipuie lucruri oribile. Dar nu știu cum să-ți mulțumesc...

Se uita fix la brățara pe care acum nu mai încerca s-o scoată.

Malko profită ca să-i mai toarne puțină șampanie și ridică paharul.

– Pentru viitorul tău, Rochanna.

Ea își muie buzele în bulele de șampanie și zise cu timiditate:

– Nu mă cheamă Rochanna. Ăsta e numele meu de artistă. Adevăratul meu nume e Yu Niang.

– E mai chinezesc, remarcă Malko zâmbind.

Ea ezită înainte de a-l întreba cu timiditate:

– Chiar eşti producător de televiziune?

– Nu.

Ea nu zise nimic. Lui Malko îi era puţin ruşine, dar euforia era mult mai mare. Reuşise într-un timp record să pătrundă în intimitatea amantei lui Khun Sa, cu preţul unei înscenări destul de necinstite... Dar soarta lui Matt Grit justifica această încălcare a eticii sale. Privirea ei limpede îl stingherea uşor, dar era sigur că nu va vorbi nimănui despre el.

Chinezoaica puse pe masă paharul de şampanie.

– Trebuie să te părăsesc, murmură ea. A venit să mă ia.

Părea cuprinsă de panică. Fără să-şi ia la revedere, lăsând cutia brăţării pe masă, Yu Niang se ridică şi o luă la fugă în direcţia holului.

În momentul în care ajungea la uşa turnantă, se ivi un bărbat care se opri în faţa ei şi îi strânse mâna înclinându-se adânc.

Era Sombat Suwatana, jurnalistul „ambasador" al lui Khun Sa.

Capitolul XV

Imposibil de zărit în umbra barului, Malko văzu cum Yu Niang şi jurnalistul dispăreau pe uşa turnantă. Prezenţa lui Suwatana risipi toate îndoielile. În plus, Yu Niang era sinceră faţă de el. Dacă i-ar fi vorbit lui Sombat Suwatana despre aventura ei, Malko se putea aştepta la cele mai serioase necazuri. Îşi imagina cu uşurinţă reacţia puternicului Khun Sa descoperind că un agent al CIA îi agăţase amanta... Ar fi asmuţit pe urmele lui haita sa de ucigaşi.

Malko urcă în camera lui. Încuie uşa, puse lanţul de siguranţă, şi aşeză pe noptieră pistolul Beretta 92, cu un glonţ pe ţeavă. Dacă ar fi dat buzna o duzină de ucigaşi cu puşti de asalt şi lansatoare de grenade, n-ar fi fost decât o ripostă de onoare, totuşi nu se putea închide în seiful hotelului.

Un lucru însă îl intriga. În calitatea de amantă a unui om ca generalul Khun Sa, Yu Niang părea ciudat de pură şi de naivă. Firește, ar fi putut să joace teatru, dar nu avusese această impresie. Se bucurase ca o fetiţă când văzuse brăţara.

Chiar dacă Khun Sa era amantul lui Yu Niang, ar fi fost mai logic ca să se ducă la Ho-mong, pentru a evita o deplasare periculoasă într-o ţară ostilă. Ar fi fost posibil ca el să vină acolo, dar Malko nu avea habar de frecvenţa incursiunilor lui Khun Sa în Thailanda. Or, clepsidra continua să se golească... Mai rămăseseră doar câteva zile pentru salvarea lui Matt Grit. Dar, zadarnic îşi bătuse capul, nu vedea nici o posibilitate de a accelera mersul evenimentelor. Dacă nu era complet imposibilă, „cucerirea" lui Yu Niang cerea timp. Şi tocmai de acest lucru nu dispunea. Adormi fără să-şi dea seama. Se trezi tresărind din cauza soneriei telefonului. Deschise ochii şi văzu că era încă noapte. Ridică receptorul şi auzi vocea unei femei

întrebând:

– Camera 2 412?

Era Yu Niang!

– Da. Ce surpriză plăcută!

Yu Niang râse ușurată.

– Mi-a fost teamă că m-am înșelat. Voiam să-mi cer scuze că te-am părăsit așa brusc. Dar nu trebuia să fii văzut cu mine.

Malko se străduí să întrebe cu un ton nepăsător:

– Există un bărbat gelos în viața ta? E adevărat că thailandezii sunt foarte geloși. Totuși nu făceam nimic rău...

– Nu e chiar așa, îl corectă ea. Dacă s-ar afla că mi-ai oferit brățara aceea, ai putea avea mari necazuri...

Malko se hotărî să facă primul pas.

– E vorba de „prietenul" tău?

– Oh, nu, e doar un camarad. Dar nu fac ce vreau...

– Totuși, ești majoră...

Fata râse din nou.

– La noi, în familiile chinezești, fetele trebuie să facă ce le spune tatăl lor, până la căsătorie. Și...

Tăcu brusc, de parcă ar fi spus prea multe. Creierul lui Malko funcționa cu viteză maximă.

– Vrei să spui că tatăl tău te-a logodit fără să-ți ceară părerea?

Yu Niang se limită să râdă.

– Să nu mai vorbim despre asta. Acum voi fi obligată să te las.

Malko mai făcu un pas.

– Nu poți să scapi ca să iei dejunul cu mine?

Urmă o tăcere. Malko crezu că va spune „da", dar ea îl anunță cu părere de rău:

– Aș vrea, ești atât de amabil... Dar Chiangmai e un oraș foarte mic. Totul se află.

– În acest caz, sugeră Malko, haide să facem o plimbare în afara orașului. Nu ne va vedea nimeni. Mi-ar plăcea atât de mult să stăm de vorbă...

Fata tăcu o clipă. Tânăra chinezoaică se gândea. Apoi, foarte repede, de parcă i-ar fi fost frică să nu se răzgândească, întrebă:

– Știi bifurcația care duce la Lanna Hospital, pe *super-*

highway, între râu și drumul spre Chiang Rai?

– O voi găsi, răspunse Malko.

– Dacă vei putea să fii acolo pe la orele două, voi încerca să vin. Am o Honda Civic albă.

Apoi închise imediat, de parcă i-ar fi fost rușine de propunerea ei.

Lui Malko îi venea să sară în sus de bucurie. Adormi cu mare greutate, stăpânindu-se din răsputeri să nu-i împărtășească și americanului satisfacția lui. Nu-i spusese nimic lui Mike Herald despre brățară...

* * *

Malko termina micul dejun când Mike Herald bătu la ușă. Americanul era mai puțin ursuz ca de obicei.

– M-am sculat de la șase ca să pun mâna pe omul meu, îl anunță el.

Era aproape zece și Malko începuse să se îngrijoreze de absența americanului.

– L-ai găsit?

– Da. Mi-a spus niște chestii. Cântăreața asta e foarte cunoscută la Chiangmai. Adevăratul ei nume este Yu Niang Siamo. Prezintă o emisiune pentru copii, în fiecare joi, pe „Thaï Military Channel". A pozat pentru revista *Vogue*, prin intermediul unei agenții din Singapore. Thailandezii au fost mândri nevoie mare.

– Dar e chinezoaică.

– Bineînțeles, dar de naționalitate thailandeză...

– Ai descoperit ceva despre legăturile ei cu Khun Sa?

Înainte de a răspunde, Mike Herald luă un corn și îl înghiți cu totul, aproape fără să-l mestece.

– Cum să nu! Tatăl ei e oficial proprietarul unei mari întreprinderi de cherestea, situată pe drumul spre Sankaen Peng. În oraș se spune că a fost finanțată de Khun Sa. Dar am găsit ceva și mai interesant. Îți amintești de conteinerul cu cele trei tone de heroină, capturat la Bangkok?

– Da.

– A fost trimis de „Diamond Transworld Corp.", o companie de navigație din Chiangmai. Această companie aparține tatălui

cântăreței.

Urmă o tăcere. Legătura între cei doi era acum stabilită definitiv. Nimic de mirare că era amanta lui. Mai ciudată însă era idila secretă cu Malko. Apoi Malko îi aduse la cunoștință lui Mike Herald toate isprăvile lui...

* * *

Sombat Suwatana, intră cu zâmbetul pe buze în cel mai bun magazin de bijuterii din Chiangmai, situat pe cheiul Manee Noparat. Patroana chinezoaică îi veni imediat în întâmpinare. Jurnalistul cumpăra deseori pentru Khun Sa și era unul dintre cei mai buni clienți ai ei. Femeia se grăbi să-i ofere ceai, arătându-i noile creații. Jurnalistul thailandez examina toate vitrinele. În a treia descoperi ceea ce căuta: replica exactă a noii brățări pe care o purta Yu Niang. Fusese frapat de această bijuterie. Tinerei chinezoaice îi plăceau la nebunie bijuteriile, Khun Sa o copleșea, fără a mai vorbi de obiectele rare precum pantofii încrustați cu rubine, dar brățara părea mult prea scumpă pentru a și-o oferi singură.

Luă brățara și i-o arătă chinezoaicei.

– E drăguță...

– E superbă, adăugă ea. Un *farang* chiar mi-a cumpărat una ieri. Dar pentru dumneavoastră, firește, prețul va fi cu totul altul.

Îi șopti prețul ei „special", care totuși se ridica la câteva mii de dolari. Sombat Suwatana nu o asculta, obsedat de o singură întrebare. Cine cumpărase bijuteria?

– Această brățară a fost cumpărată de unul dintre clienții dumitale obișnuiți? întrebă el cu un ton detașat.

Patroana scutură din cap.

– Nu, nu. Un *farang* pe care nu l-am mai văzut niciodată. Înalt, blond. Cu niște ochii aurii. Asta m-a frapat.

Jurnalistul avu impresia că o mână invizibilă îi răsucea stomacul. Semnalmentele corespundeau cu cele al ziaristului german despre care Khun Sa îi spusese că e un agent al CIA! Khun Sa ordonase lichidarea lui, iar după eșecul operațiunii, îi ceruse lui Suwatana să fugă de orice contact. Consemn pe care acesta îl respectase cu scrupulozitate. Nici nu știa că

Malko Linge se mai afla încă la *Westin*.

Jurnalistul puse la loc brățara, îngăimă că se va gândi și plecă. Când ajunse pe trotuar, ziaristul scoase telefonul portabil, formă numărul de la hotelul *Westin* și ceru să vorbească cu domnul Malko Linge.

– A ieșit, răspunse centralista după câteva clipe. Vreți să-i lăsați un mesaj?

Sombat Suwatana închisese deja. Apoi formă imediat numărul IMARSAT[1] a lui Khun Sa. Dar se întrerupse și se îndepărtă pe jos de-a lungul canalului, cu mintea clocotind.

Logica îl îndemna să-l prevină pe Khun Sa. Dar nu putea să prevadă reacția acestuia, când va afla că unul dintre cei mai mari dușmani ai săi îi făcea curte femeii pe care se pregătea să o ia de nevastă.

După o luptă interioară dură, jurnalistul ajunse la concluzia că e preferabil să nu-i pomenească lui Khun Sa de această relație „eretică". Chinezul ar fi putut să aibă o reacție imprevizibilă, iar Sombat Suwatana ar fi fost prima victimă... Bineînțeles, și păstrarea tăcerii însemna un risc. Dar între două rele...

Suwatana nu avea habar cum o cunoscuse acest om pe Yu Niang, dar Khun Sa l-ar fi făcut pe el răspunzător. Nu era el una dintre foarte puținele persoane care știau despre idila dintre Khun Sa și fată? Ar fi fost foarte greu să-l convingă pe general că era vorba de o coincidență. Chinezul l-ar fi bănuit că vorbise prea mult. Și atunci...

Ajunsese la mșină, fără să mai simtă pe umeri soarele fierbinte. Încerca să se convingă că agentul CIA *nu putea* să cunoască legăturile dintre Khun Sa și Yu Niang. Era o poveste personală care nu amenința cu nimic siguranța generalului.

* * *

Malko observa grupul zgomotos de motociclete oprit la semaforul ce protejea intersecția care ducea la Lanna Hospital. Erau cel puțin o sută, ca la startul unui motocros! Semaforul

---

[1] *Telefon prin satelit*

trecu pe verde şi toţi se năpustiră înainte într-un nor de praf, gată să-l doboare pe poliţistul firav cu faţa acoperită de masca de gaze antipoluare postat în mijlocul şoselei. Chiar şi Malko se trase înapoi ca să nu fie strivit... În spatele motocicletelor şi ricşelor trase de biciclete, dispărute de multă vreme la Bangkok, veneau maşinile. O maşină Honda Civic depăşi şi trase pe marginea şoselei. În spatele geamurilor fumurii abia se distingea persoana de la volan. Malko ocoli maşina şi urcă.

– Bună ziua!

Yu Niang întoarse spre el o faţă radioasă şi demară, apoi, puţin mai departe, vină pe drumul spre Chiang Rai. În curând părăsi această şosea şi apucă pe un drum îngust care urca spre colinele din apropiere. Era îmbrăcată foarte cuminte, în cămaşă albă şi blugi şi nu era machiată.

– Unde mergem? întrebă Malko.

– La Doï Suthet. O colină unde se află o mănăstire.

Casele rare făcură loc treptat unei vegetaţii luxuriante. Vină iar la stânga, pe un drum plin de praf care urca înconjurând o colină acoperită de junglă, în vârful căreia se zărea un templu mare. Brăţara oferită de Malko se legăna la mâna tinerei chinezoaice. Malko ştia că la cea mai mică stângăcie, creditul lui va dispărea. Pentru Yu Niang, Malko era diferit de ceilalţi străini pentru că nu încercase să-i smulgă chiloţii după cinci minute. În plus, fata era fascinată de pielea lui albă şi de ochii aurii.

Ajunseră în vârful colinei Doï Suthet şi chinezoaica opri maşina în faţa mănăstirii, lăsând motorul să meargă, din cauza climatizării. Vederea era superbă: întregul oraş se întindea la picioarele lor, câmpia se pierdea la sud în pâcla căldurii. Yu Niang scoase un pachet de Lucky Strike dintr-un etui de aur cizelat şi, după ce-i oferi una lui Malko, aprinse şi ea o ţigară.

– Vin deseori aici, zise ea. E plăcut, nu e nimeni, cu excepţia câtorva bonzi. Unul dintre ei prezice viitorul.

– Şi ce ţi-a prezis?

Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

– Nu crezi în asta, nu-i aşa? Totuşi, uneori spun lucruri incredibile. Mi-a spus că n-am să mă mărit anul ăsta...

– Aşa! Nu e nimic uimitor în asta...

Ea trase din ţigară şi suflă fumul în parbriz.

– Ba da.

– Eşti foarte tânără...

– Am douăzeci şi trei de ani şi sunt logodită. Anul viitor trebuie să mă mărit. Anul Porcului de Aur. E o prezicere foarte fastă. Asta nu se întâmplă decât o dată pe an.

– E minunat, zise Malko. Logodnicul tău te va mai lăsa să lucrezi?

Privirea tinerei chinezoaice se umbri.

– Nu cred. E foarte autoritar şi, pe urmă, n-am să mai trăiesc la Chiangmai.

– Te vei duce la Bangkok?

Ea zâmbi cu melancolie.

– Din păcate, nu. La ţară. Dar prefer să nu vorbesc despre asta.

Malko zâmbi.

– Atunci trebuie să crezi că bonzul are dreptate...

– E foarte învăţat, zise ea.

Rămaseră acolo, tăcuţi, privind peisajul. Malko se simţea într-un impas. Nu-i putea pune fetei întrebări directe. Observă că ea îl privea cu coada ochiului, cu o expresie puţin cam tulburată. Atmosfera se schimbase brusc.

Din instinct, Malko se aplecă lent spre ea. Yu Niang nu se feri. Când buzele lor se atinseră, ea se trase o secundă înapoi, apoi gura ei o strivi violent pe cea a lui Malko. De parcă s-ar fi aruncat în apă... Sărutarea lor a fost lungă şi pasionată. Malko simţea unghiile chinezoaicei zgâriindu-i ceafa. El îi atinse foarte uşor pieptul şi simţi vârfurile ascuţite ale sânilor ei mici. Întârzie asupra lor, mângâindu-i prin bluză. Yu Niang tresări ca electrocutată şi se lovi cu capul de maşină. Totuşi, gura ei nu se desprinse de buzele lui. Dimpotrivă.

Se răsucea, ca să se lipească mai bine de el, şi unghiile ei ascuţite i se înfipseră în ceafă. Fata gemu, îi muşcă buza de jos, apoi, aproape cu brutalitate, îl respinse cu ochii închişi. Pieptul i se agita. Malko avea impresia că un animal sălbatic îi sfâşiase ceafa. Yu Niang avea un temperament focos. Fata se uită la el cu o privire tulbure.

– Trebuie să ştii că nu voi face niciodată dragoste cu tine!

zise ea dintr-o suflare. E imposibil.

– N-am intenţia să te violez, replică el cu un ton voit indiferent.

Preţ de câteva clipe, Malko uitase de CIA şi de misiunea lui imposibilă.

– Eşti atât de amabil, atât de prevenitor, zise ea. În Thailanda, bărbaţii sunt atât de grosolani cu femeile. Tu eşti altfel.

Stingherit, Malko nu răspunse, jenat de sinceritatea tinerei chinezoaice. Calculase totul, dar această pasiune bruscă a fetei pentru un bărbat care îi făcuse cu abilitate curte îl dezarma. Şi nu se contura nici un plan. Cu o mână tremurătoare, Yu Niang trecu în viteza întâi, de parcă s-ar fi temut să nu reînceapă. Coborâră fără grabă serpentinele colinei.

Nu schimbară nici un cuvânt până în locul unde se întâlniseră. Yu Niang opri maşina pe marginea şoselei, se întoarse spre el şi zise cu o voce încă tremurătoare:

– A fost minunat.

– Când pot să te mai văd?

Ea zâmbi.

– Diseară...

– Nu e acelaşi lucru...

Faţa fetei se întunecă.

– Ţi-am spus să nu-ţi faci iluzii. Chiar şi după ce s-a întâmplat azi.

– Nu la asta mă refeream, zise Malko. Aş vrea să discutăm mai în linişte decât în barul hotelului...

– Şi eu, zise Yu Niang suspinând. Voi încerca să fiu liberă, ca azi. Dar nu ştiu când. În orice caz, nu miercuri.

– De ce?

– E aniversarea mea. Nu cânt la hotel. Îmi voi petrece seara cu logodnicul meu.

Era sâmbătă. Prea era frumos! Yu Niang îi adusese la cunoştinţă când venea Khun Sa în Thailanda. Doar dacă nu trecea ea de partea cealaltă a frontierei. Se gândi cu disperare cum să pună întrebarea, dar nu reuşi.

– Încearcă să găseşti un moment până miercuri, insistă el.

* * *

– Khun Sa va veni probabil în Thailanda miercurea viitoare. Nu știu încă unde va fi, cât timp va sta, dar cred că cel puțin o seară. E o ocazie unică.

Stăpânit de bucurie, Malko nu remarcă atitudinea ciudată a lui Mike Herald. Americanul părea absent, fără energie, cu nasturii cămășii gata să plesnească din cauza presiunii burții, trăgând din veșnica lui țigară Lucky.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

– Lo Te Ming a plecat în dimineața asta spre Langley, îl anunță Mike Herald. Cu un avion Grunman al CIA.

Capitolul XVI

Malko rămase câteva clipe năucit de vestea proastă. Chiar în momentul când întrezărea o rază de speranţă!

– De la cine ai aflat?

– De la adjunctul meu; mi-a telefonat adineauri. Şi el a aflat de la un amic al lui de la DEA. N-au făcut publicitate de teama unui atentat.

– Crezi că generalul Khun Sa a aflat deja?

– Există toate şansele! răspunse Mike Herald cu o mimică dezamăgită. Triadele supraveghează cazul şi au antene *peste tot*. S-ar putea ca miercuri să ne riscăm viaţa degeaba...

– Dacă se întâmplă nenorocirea, vom putea cel puţin să-l răzbunăm pe Matt Grit, zise Malko. Predându-l pe Khun Sa celor de la DEA în loc să-l schimbăm.

– Puţin îmi pasă de Khun Sa, mormăi Mike Herald. Eu îl vreau pe Matt viu! Şi am impresia că nu mai e...

– Ai intenţia să încerci răpirea lui Khun Sa miercuri, da sau nu?

Mike Herald ridică din umeri.

– Evident. Dacă n-aş face-o, n-aş putea să mă mai privesc niciodată în oglindă... Dar...

– Dar?

Pe Malko bruştele schimbări de dispoziţie ale americanului începeau să-l agaseze.

– Admiţând că încă nu i-a tăiat capul lui Matt, zise Mike Herald, ne ducem cu bună ştiinţă la moarte. Nu va fi singur. De obicei, chiar şi în zona lui, în ţinutul Shan, Khun Sa se deplasează cu o escortă înarmată. Iar noi nu putem determina intervenţia thailandezilor.

– Firește, aprobă Malko. Chiar dacă luăm în calcul efectul surprizei, trebuie minimum... Pe cine poți conta?

Mike Herald îi aruncă o privire dezamăgită.

– Tu, eu și eventual pe idiotul cu amulete, dacă nu cumva mai tremură încă de frică. Trebuie să mai aibă el niște colegi fortoși...

Malko nu vru să polemizeze cu el. Știau de la început cu cine aveau de-a face.

– Să considerăm că ziua cea mare e miercuri, zise el. Spre seară. Yu Niang mi-a vorbit de o masă de aniversare. M-ar mira ca generalul să vină să petreacă la Chiangmai. Știe că DEA are spioni peste tot, și n-are de gând să se sinucidă. Dar poate să fie oriunde, în toate satele dintre frontieră și Chiangmai. Și sunt o sumedenie. Eu cred că nu va ieși din zona colinelor. Acolo se poate ascunde cu rapiditate în cazul unui atac. Ideal ar fi să-l putem supraveghea de la intrarea lui în Thailanda.

– E imposibil, zise Mike Herald. În junglă sunt zeci de poteci. Ar fi nevoie de o armată.

– Deci, trebuie s-o urmărim pe Yu Niang, de la plecarea ei din Chiangmai, conchise Malko. Omul tău nu ți-a spus unde locuiește? Știu că stă încă la părinții ei.

– Nu, răspunse americanul. Nu vreau să-l zgândăr prea tare în privința asta. E riscant. Trebuie să-i găsim adresa. Nu cred că va fi foarte greu.

– Trebuie să luăm legătura și cu Khun Koi, continuă Malko. Și pentru asta, sunt nevoit să mă întorc la Mae-Hong-Son.

– Ce-ai să-i spui?

– O parte din adevăr. Mai avem nevoie de mașini și de telefoane.

– A mea e gata, am telefonat. O avem pe cea a lui Ed Kelly și camioneta lui Khun Koi. Artilerie avem. La fel și telefoane.

– Atunci ce ne lipsește?

– Norocul! O afurisită doză de noroc, zise Mike Herald.

Luă din micul bar o sticlă de Defender și își umplu paharul.

– La dracu', dacă reușim chestia asta, mă las de meserie! Iar când am să le povestesc tipilor de la DEA, idiotului ălauia de negru, că l-am avut în mână pe Khun Sa și l-am lăsat să plece, vor face infarct.

– Nu vinde blana ursului din pădure! îl sfătui Malko. Bineînțeles că am progresat. Dar mai sunt încă foarte multe de făcut!

* * *

În barul de la *Westin,* unde cânta Yu Niang, era mai multă lume ca de obicei. Era sâmbătă. Tânăra femeie părea deosebit de inspirată. De câteva ori, fără să părăsească podiumul, chinezoiaca se apropiase de masa la care Malko se întreținea cu o sticlă de șampanie.

Mike își pierdea timpul prin hol, gata s-o urmărească pe chinezoiacă când va pleca.

Nu mai avea decât două cântece. Malko mai simțea încă zgârieturile de la ceafă. În momentul în care își turna puțină șampanie, Mike Herald se strecură lângă el. Americanul părea tulburat.

– Atenție! În hol e dobitocul de jurnalist care a vrut să ne lichideze.

Malko simți o sudoare rece pe spate. Dacă Mike nu l-ar fi anunțat, ar fi fost o adevărată catastrofă. Semnă nota de plată și, profitând de o întrerupere, părăsi barul și urcă în camera lui. Acolo aşteptă lângă telefon. Nimic. Yu Niang fusese probabil înșfăcată de Suwatana și nu mai avea cum să comunice cu el.

După douăzeci de minute, cineva bătu ușor la ușă, și Malko se repezi să deschidă.

Era Mike.

– Au plecat?

– Da, dar separat. E ciudat, nici măcar n-a vorbit cu ea... Iar fata n-a dat ochii cu el! Am impresia că te căuta. A rămas singură la bar vreo zece minute suportând avansurile mârlanilor...

Malko nu răspunse imediat, tulburat de noua evoluție a situației. Pe cine supraveghea Sombat Suwatana? Pe Yu Niang sau pe Malko? Dacă era vorba de Malko, răul nu era chiar atât de mare, pentru că nu avea cum să ghicească apropierea dintre el și fată. Trebuia să fie mult mai vigilent, căci s-ar putea ca jurnalistul thailandez să organizeze acum un

nou atentat. Oricum, Malko nu avea intenţia s-o revadă pe Yu Niang. Nu mai avea ce să afle de la ea. Dimpotrivă, voia să se întoarcă la Mae-Hong-Son, ca să *pecetluiască* participarea lui Khun Sa la planul lor.

– Fii foarte vigilent, îi recomandă el lui Mike Herald. S-ar putea ca Suwatana să ne pregătească altă surpriză neplăcută. Mâine dimineaţă voi pleca la Mae-Hong-Son ca să mă întâlnesc cu Virginia şi cu Khun Koi. În timpul ăsta, găseşte adresa fetei. E destul s-o urmăreşti mâine seară.

– Nici o problemă, zise americanul înainte de a se întoarce în camera lui.

După ce rămase singur, Malko încercă să-şi alunge gândurile pentru a putea dormi. Aproape că reuşise când telefonul îl trezi cu brutalitate. Ceasul arăta orele două şi treizeci şi şapte de minute. Ridică receptorul, dar, imediat ce zise „alo" interlocutorul de la celălalt capăt al firului închise brusc. Ori fusese o greşeală, ori Suwatana voia să se convingă de prezenţa lui. Situaţia devenea îngrijorătoare.

Măcar să nu se întâmple nici un necaz până miercuri!

* * *

De data asta, când telefonul sună, Malko se afla sub duş. În receptor răsună o voce veselă:

– *Hello,* eu sunt !

Era vocea Virginiei Hood.

– Suni de la Mae-Hong-Son ?

– Nu. De jos, din hol. Khun Koi a venit după cauciucuri şi eu l-am însoţit.

– E cu tine?

– Nu, s-a dus să-şi facă cumpărăturile. Pe urmă vine să mă ia.

– Cobor.

Un noroc nesperat! Această vizită a lui Khun Koi avea să-l scutească de vreo mie de viraje.

Malko tocmai ieşea din cameră când telefonul sună din nou. Se întoarse, ridică receptorul şi spuse „alo".

– Eu sunt, zise vocea imperceptibilă a tinerei Yu Niang.

Uimit, Malko se aşeză pe pat lăsând uşa deschisă.

– Îmi pare bine că m-ai sunat, zise el.

– De ce nu m-ai aşteptat ieri seară?

Vocea chinezoaicei era tristă şi totodată plină de reproşuri.

– Ţi-am văzut prietenul în hol şi am şters-o, îi explică el. Mi-am zis că nu trebuie să ne vadă împreună.

– Aşa ! (Vocea ei exprima o stupefacţie sinceră.) Nu l-am văzut. Te-am aşteptat puţin, apoi m-am întors acasă. Am fost tristă.

Cineva bătu uşor la uşă. Malko ridică capul. În uşă apăru Virginia Hood, îmbrăcată cu una din rochiile ei hippie dintr-o ţesătură ca o plasă de păianjen şi cu sandale în picioare. Malko duse un deget la buze. Virginia intră încetişor în cameră şi închise uşa.

– Ţi-am telefonat azi-noapte, zise cu timiditate Yu Niang.

– Tu ai fost!

Nu putu să spună mai mult. Cu o mişcare graţioasă, Virginia Hood se lăsă în genunchi în faţa lui. În ochii ei sclipeau luminiţe verzi, ca nişte mici semnale. Îşi desfăcu fără grabă nasturii rochiei până la brâu, eliberându-şi sânii superbi în formă de pară. Uitându-se fix la Malko, tânăra femeie începu să-i maseze lent, aşa cum se masturbează un bărbat.

– Am fost foarte tristă, continuă vocea melodioasă a fetei. Am crezut că nu vrei să mă mai vezi, după tot ce ţi-am spus...

– Ce mi-ai spus?

Virginia desfăcu centura lată a lui Malko. Profitând de situaţie, americana îl forţă să se ridice ca să-i tragă în jos blugii, apoi slipul. Degetele ei apucară sexul lui Malko aplicându-i o mângâiere eficace. Când consideră că rezultatul era suficient, Virginia se apropie, prinzând membrul între sâni şi trecând la o mângâiere încărcată de un erotism incredibil.

– Că nu vreau să fac dragoste cu tine, răspunse Yu Niang.

Malko nu răspunse. Virginia îl „atacase" cu gura şi îi era greu să se concentreze asupra convorbirii telefonice cu acea fantomă lubrică agăţată de sexul lui!

– Nu mă asculți, zise Yu Niang cu un ton plin de reproș. Nu trebuia să-ți telefonez.

– Ba da, dar e o neînțelegere, protestă Malko.

Virginia Hood acceleră ritmul. Malko simți cum vine sperma și nu-și putu reține un geamăt.

– Ce este? întrebă Yu Niang cu o voce bănuitoare. Nu ești singur?

– Ba da, bineînțeles, dar m-am lovit.

Virginia îi aspira restul spermei cu conștiința unei pisici care își spală pisoiașii. Ca din depărtare, Malko o auzi pe Yu Niang anunțându-l:

– Azi vin la piscină. Pe la patru. Dacă nu pleci nicăieri, pot să vin în camera ta.

Malko avu un șoc. Și el care își jurase să nu mai dea ochii cu Yu Niang! În timp ce căuta o portiță de scăpare, chinezoiaca închise, înspăimântată parcă de ceea ce spusese. Malko se uită țintă la Virginia care își încheia rochia.

– Ți s-a mai spus că ești cea mai mare puturoșică?

Tânăra femeie zâmbi și zise cu o voce calmă:

– Ba da. Dar, în general, bărbaților le place asta.

* * *

– Voi închiria o motocicletă, zise Mike Herald. E mai ușoară decât o mașină.

– Cu siguranță că Yu Niang își va lăsa mașina în parcare, spuse Malko. Să profităm de venirea ei ca s-o urmărim. Treaba asta n-ar trebui să pună probleme. Dar n-ai vrea ca Virginia să te urmeze și ea cu mașina?

Mike Herald scutură din cap.

– Nu. Nu e obișnuită cu așa ceva și ar putea să fie reperată.

– Ai grijă ca Yu Niang să nu fie supravegheată și de alții, îi recomandă Malko. Ieri seară n-a avut habar de prezența jurnalistului în hol.

– N-ai grijă, știu cum să acționez, zise americanul.

După „prestația" ei neașteptată, Virginia Hood coborâse din nou în holul hotelului ca să-l aștepte pe Khun Koi. Până la patru după-amiază, Malko nu mai avea ce face decât să-l recruteze pe thailandez.

– Să cobrâm, zise el. Prefer să discut în altă parte cu Khun Koi.

Ajunseră în hol practic în același timp cu agentul din Forțele Speciale care îl copleși pe Malko cu plecăciuni respectuoase. Virginia îi spuse că Malko vrea să-i facă o propunere și thailandezul avu ideea să-i ducă să ia masa într-un local pe malul râului Nam Ping. Se înghesuiră cu toții în Toyota.

Lanna Khan consta dintr-un ansamblu de colibe din paie în jurul unui bufet thailandez. Nu era nici țipenie de om. Având în vedere căldura, era explicabil. Fericit ca o salamandră, Khun Koi le pregăti o selecție de mâncăruri la fel de „fierbinți" ca temperatura de afară... După inevitabilul „tom-yam-khum", Malko îi ceru Virginiei – căreia i se spusese înainte despre ce era vorba – să-i explice thailandezului ce voiau de la el.

Khun Koi o ascultă pe americană cu atenție, fără să exprime nici un sentiment, luând din când în când o lingură din supă sau o gură de bere. Prin deschizătura cămășii, Malko zări o parte din amulete.

Când tânăra femeie termină de vorbit, thailandezul întrebă:

– Vreți să interceptați un transport de heroină?

Era clar că Khun Koi nu înțelegea ce urmăreau.

– Nu. E vorba de apărare.

– De cine vă apărați?

– De Khun Sa și de oamenii săi.

– Khun Sa?

Thailandezul își ascunse jena sub un râs nervos. Malko o puse pe Virginia să-i traducă:

– Vrem să neutralizăm garda lui Khun Sa, ca să putem avea o discuție cu el.

– Dar Khun Sa nu vine în Thailanda, obiectă Khun Koi.

– Credem că va veni miercuri. Altfel, operațiunea va fi anulată.

Thailandezul era din ce în ce mai stingherit. Jucându-se cu amuletele, trecându-le printre degete ca pe niște mătănii, Khun Koi îi puse Virginiei o întrebare foarte scurtă.

– Vrea să știe dacă intenționăm să-l omorâm pe Khun Sa...

– Nici vorbă, zise Malko. Doar să stăm de vorbă cu el.

Thailandezul păru ușurat, dar tot nedumerit pe deplin.

– Întreabă-l dacă a auzit de un prizonier, un *farang* care s-ar afla la Ho-mong.

Da, auzise că generalul reținuse un *farang,* dar nu se știa de ce.

– Vrem să stăm de vorbă cu generalul ca să negociem eliberarea acestuia, explică Malko. Dar ne e teamă să mergem singuri.

Fața lui Khun Koi se lumină și thailandezul se lansă într-un monolog lung, tradus de Virginia.

– Acceptă să ne protejeze, dar este foarte neliniștit. Nu lucrează „niciodată" împotriva curierilor lui Khun Sa, ci numai împotriva celor care au cumpărat și au plătit heroină... Lui Khun Sa nu-i pasă dacă aceștia sunt prinși. Altfel i-ar fi tăiat de multă vreme capul lui Khun Koi... În afară de cei de la DEA, *nimeni* nu lucrează împotriva lui Khun Sa. E prea puternic.

Malko era edificat. Se grăbi să spună:

– Îi oferim două sute cincizeci de mii de bathi.

Virginia traduse oferta, dar Khun Koi replică imediat că ar fi făcut asta fără nici un ban, pentru a-și plăti datoria față de Malko. Acesta întrebă:

– Poate să se întâlnească cu noi miercuri, la Chiangmai?

Khun Koi se strâmbă. Urmă alt monolog.

– Preferă să nu vină prea des la Chiangmai, nu e teritoriul lui. Unii s-ar putea întreba ce caută aici. Propune să ne întâlnim cu el undeva pe lângă satul Pai. E un loc mult mai discret.

– Fie și la Pai, zise Malko. Unde?

– Acolo se află un templu vechi, unde va aștepta din zori cu oamenii lui. Cunosc locul.

– Se poate conta pe el?

– Da.

Khun Koi se uita cu atenție la ei netezindu-și mustața. Nu era chiar aliatul ideal...

Căldura de sub acoperișul colibelor făcea atmosfera irespirabilă. De altfel, nu mai erau ocupte decât alte două mese, la care se aflau niște thailandezi trotilați.

Malko se întoarse spre Virginia.

– Nu-l mai părăsești până miercuri. Dacă s-ar răzgândi, ar fi o adevărată catastrofă.

Americana îl liniști cu un zâmbet.

– Khun Koi e de acord. Dar voi avea grijă ca totul se fie bine.

Auzindu-și numele, Khun Koi zâmbi la întâmplare...

– Îți voi da un telefon portabil, zise Mike Herald și numărul celor pe care le vom folosi. Ce program aveți acum?

– Ne întoarcem la hotel și apoi pornim spre Mae-Hong-Son.

– Atunci, să mergem.

* * *

Malko supraveghea piscina prin fereastra deschisă a camerei. Ralierea lui Khun Koi la planul lor nu-l satisfăcea. Totul se baza pe o neînțelegere. Khun Koi era convins că juca rolul unui fel de gardă de onoare la o întâlnire acceptată de Khun Sa. Când, de fapt, era vorba de o cursă întinsă acestuia. Cum va reacționa Khun Koi când va descoperi adevărul?

Gândul la Khun Koi dispăru brusc din mintea lui. Yu Niang apăruse pe marginea piscinei, unde numai câțiva străini obsedați să se bronzeze înfruntau soarele tropical. Malko era chinuit de dorința sinceră de a o revedea și, în același timp, de teama că va declanșa o catastrofă. Inspectă zona din jurul piscinei fără să descopere vreo prezență suspectă.

Chinezoaica dispăru într-o cabină și reveni purtând un costum de baie negru dintr-o singură bucată, papuci roz și o pălărie de soare cu boruri mari. Ca să fie sigură că nu se va bronza, chinezoaica se așeză la umbră. Malko luă telefonul portabil și formă numărul lui Mike Herald.

– I-am reperat mașina, îl anunță imediat americanul. E în parcare, lângă autobuze. Să mă anunți când coboară, ca să mă pregătesc...

Deocamdată, Yu Niang citea o revistă chinezească. Apoi o puse jos și intră în apă. Înotă bras, apoi craul. Doi străini o priveau cu coada ochiului și începură să-i dea târcoale imediat ce ieși din apă. Dar Yu Niang se cufundă în lectura revistei... Minutele treceau. Malko se întrebă – ușurat în senea lui – dacă nu cumva se răzgândise.

În sfârșit, Yu Niang se ridică, lăsându-și prosopul și pălăria

pe şezlong, şi se îndreptă, în costum de baie, spre culoarul care ducea în interiorul hotelului. După câteva clipe bătu la uşă. Probabil că alergase. Malko o lăsă imediat să intre şi se pomeniră faţă în faţă, puţin cam descumpăniţi.

– Sper că nu m-a văzut nimeni ! zise ea suspinând. Din fericire, nu era nimeni în ascensor.

Vorbea ca să umple tăcerea. Yu Niang arăta foarte bine în costum de baie. Avea un corp fin şi armonios, cu pielea foarte albă. Malko îşi zise că dacă tânăra chinezoaică fusese urmărită, atunci răul era deja făcut. Aşa că se gândi să se comporte normal. Când o femeie îndrăgostită vine la un bărbat, o face pentru ca acesta s-o ia în braţe.

Când trecu un braţ în jurul mijlocului ei, Yu Niang îşi ridică faţa spre el, cu gura întredeschisă, şi se lipi de Malko, fără cea mai mică reticenţă. În câteva secunde, ca şi prima dată, în maşină, îmbrăţişarea lor atinse o violenţă extremă: dinţii li se ciocneau şi pubisul ei apăsa cu putere pântecele lui Malko. Tânăra chinezoaică avea corpul fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Se legănau ca doi beţivi şi, până la urmă, îşi pierdură echilibrul şi căzură, tot îmbrăţişaţi, pe patul imens.

În timp ce o săruta, Malko începu să-i mângâie spatele, din ce în ce mai jos, fundul tare şi rotund, apoi coapsele. Yu Niang se înfiora, suspina şi îi zgâria ceafa ca o pisică care îşi ascute ghearele. Se simţea lipsa de experienţă după mişcările stângace ale corpului. Sfârcul sânilor devenise tare ca marmura. Malko îşi strecură o mână sub costumul de baie şi prinse în mână unul dintre sâni. Yu Niang se depărtă cu vioiciune, îşi desprinse buzele de gura lui şi se uită la el cuprinsă de panică, cu părul căzut peste faţă.

– Nu! Nu mă atinge!

Nu era un ordin, ci o implorare! Gâfâind, cu bazinul încă lipit de al lui, cu gura umflată, chinezoaica se uita la el cu o privire tulbure, printre pleoapele pe jumătate închise. Chiar şi lipsită de experienţă, Yu Niang nu putea să nu-şi dea seama de efectul pe care îl producea asupra lui.

Malko ar fi putut foarte uşor să-i scoată costumul de baie şi s-o posede. Dar ceva îl reţinea. Voia să rămână cu o amintire plăcută de pe urma acestei întâlniri – asta era tot ce-i putea oferi. Ea făcu un efort supraomenesc şi se ridică.

– Plec!

Dar nu se mişcă, rămânând alături de el.

Malko o prinse de mână, o forţă să stea jos şi îi zise cu blândeţe:

– Yu Niang, nu mai eşti o fetiţă, chiar dacă n-ai făcut niciodată dragoste. Mă doreşti şi te doresc. Nu avem ce face.

Ea clătină cu violenţă din cap, de parcă n-ar fi putut să răspundă, apoi zise, cu o voce abia auzită:

-- Vreau să-mi promiţi ceva.

– Ce?

– Că n-ai să te culci cu mine. Chiar dacă doresc foarte mult asta şi tu la fel.

– De ce?

– E imposibil. Trebuie să mă mărit virgină. Suntem foarte tradiţionalişti.

– Nu eşti îndrăgostită de viitorul tău soţ?

Ea scutură din cap jenată, fără să răspundă. Malko încercă s-o tragă spre el, dar Yu Niang se împotrivi.

– Nu mi-ai spus nimic...

– Ai cuvântul meu, Yu Niang, zise Malko. Orice s-ar întâmpla.

Un fulger de bucurie trecu prin ochii ei şi trăsăturile i se destinseră imediat. Se aplecă spre el.

– Pot să fac tot ce vreau?

Ai fi zis că e o fetiţă în faţa unei tăvi cu prăjituri.

– Tot.

Mâinile ei apăsară imediat umerii lui Malko, făcându-l să se lungească. Când acesta fu întins pe spate, Yu Niang începu să desfacă nasturii cămăşii, apoi cei de la mâneci şi îl ajută s-o scoată de tot. Aşezată în genunchi lângă el, chinezoaica îşi trecu degetele cu încântare prin părul lui de pe piept. Asiaticii n-au păr... Apoi îşi aşeză braţul alături de al lui şi suspină.

– Nu voi avea niciodată o piele atât de albă!

Alt vis... Mâna ei urcă mai sus, mângâie îndelung părul blond, de parcă ar fi vrut să se impregneze cu culoarea lui. Apoi se aplecă şi îl sărută, în timp ce, treptat, se lungise lângă el. Îşi întrerupse brusc mişcarea şi zise:

– Închide ochii.

Malko îi îndeplini dorința.

După câteva secunde, Yu Niang se culcă peste el și Malko îi simți pe piele sânii goi cu sfârcurile întărite. Pe pipăite, el își dădu seama că Yu Niang își lăsase în jos costumul de baie până la șolduri. Fata începu se se miște, ca la un *body-massage,* fără să neglijeze nici un centimetru pătrat din pielea lui.

Apoi scoase un mic țipăt. O înțepase catarama centruii lui Malko. Prinzând curaj, Yu Niang nu ezită să-l ajute să-și scoată pantalonii. Dar nu se atinse de slipul lui. Se culcă din nou peste el, sprijinindu-și pubisul peste sexul lui reținut de pânza slipului. Gura ei strivi buzele lui Malko și unghiile începură să-i zgârie din nou ceafa.

O experiență ciudată se înfiripa.

Yu Niang, într-o stare de nedescris, se freca de el ca o pisică în călduri, de la piept până la sex. Picioarele i se îndepărtau spasmodic, mimând coitul. Își smulse gura dintre buzele lui Malko și îi murmură la ureche:

– Strânge-mă tare!

El îi îndeplini dorința.

Yu Niang se agita pe el gâfâind. Deodată gemu sălbatic. Își înfipse unghiile în ceafa lui Malko, răsuflarea îi deveni de gheață și bazinul fu zguduit de o serie de spasme foarte apropiate. Pubisul ei părea sudat de sexul întărit al lui Malko. Chinezoaica își desprinse buzele de gura lui și se uită la el cu o privire încețoșată de plăcere.

Avusese un orgasm. Yu Niang bâigui cu o voce slabă:

– E prima dată când fac dragoste cu un bărbat. E minunat.

Stătea lipită de el, respirând zgomotos. Sfârcurile sânilor se mai moleșiseră puțin, dar își întinsese picioarele peste cele ale lui Malko, fiecare centimetru al pielii lor rămânând în contact. Sexul lui era tare ca oțelul! Malko trebui să facă apel la toată voința lui de om de onoare ca să n-o violeze pe Yu Niang. Nu putu să nu remarce:

– Asta nu înseamnă chiar a face dragoste.

Yu Niang zâmbi.

– Ai dreptate, recunoscu ea. Închide ochii.

Începea să devină un obicei. Malko îi făcu pe plac. O simți alunecând într-o parte și atingând cu degetele – ușoare ca

nişte fluturi – sexul lui prin slip. Malko suspină fără să vrea. Ăsta era chinul lui Tantal. Deodată, o mână dădu la o parte elasticul, şi cealaltă, cu un gest brusc şi puţin stângaci, apucă sexul, strângându-l atât de tare, încât Malko fu gata să ţipe. Mişi puţin ochii şi o văzu pe Yu Niang în genunchi, în extaz în faţa membrului descoperit, o parte ţinând-o strâns între degete. Capul i se aplecă şi, din toate puterile, Malko se rugă cerului să i-l ia în gură.

Din păcate, chinezoaica se opri la câţiva centimetri. Dar mâinile ei începură să agite domol membrul tare... Apoi, din ce în ce mai repede. Sigur, nu era rafinamentul din Kamasutra, ci o dorinţă în stare brută. De altfel, Malko era atât de excitat, încât nu-i trebui mult ca să termine ţipând de plăcere.

Yu Niang nu mai mişcă, extatică. Apoi îşi aşeză obrazul pe pântecele lui Malko şi rămase aşa minute în şir. Erau amândoi satisfăcuţi şi bătăile inimilor lor se linişteau. Yu Niang se ridică şi îşi trase pe ea costumul de baie. Avea cearcăne la ochi. Malko îşi simţea ceafa parcă arsă cu fierul roşu. Această experienţă erotică îl întinerise cu câteva zeci de ani, dar nici nu se simţea frustrat. Îşi trase pantalonii pe el şi se ridică.

– Voi pleca, zise Yu Niang. Nu ne vom mai vedea. E prea periculos, zise cu blândeţe chinezoaica. Visam să fac ce-am făcut azi cu tine. Dar ştiu că, dacă ne vom mai întâlni, voi dori să merg mai departe, şi asta nu pot să fac. Cel puţin mi-am început viaţa de femeie cu bărbatul ales de mine. N-am să te uit niciodată.

Făcu un pas spre el şi îl strânse în braţe. Sărutarea lor fu mai puţin violentă, dar la fel de pasionată. Când se dezlipi de ea, Yu Niang îi zise dintr-o răsuflare.

– Să nu mai vii să mă vezi cântând. Voi purta totdeauna brăţara de la tine.

Se îndreptă spre uşă, o deschise, se întoarse şi îi mai zâmbi o dată, apoi dispăru. Malko rămase pe gânduri câteva clipe. Ce va mai rămâne din această întâlnire minunată după ziua de miercuri? Luă telefonul portabil, formă numărul lui Mike Herald şi zise:

– Coboară acum.

* * *

– Locuieşte într-o casă mare de pe un *soi* situat între *highway* 107 şi *super-highway*, îl anunţă Mike Herald. Nu există decât un singur drum de acces. După toate aparenţele, nu a urmărit-o nimeni.

– De miercuri dimineaţă va trebui să supraveghem locul, zise Malko. Până atunci, nu mai avem de făcut decât un singur lucru: să pregătim planul de slavare în caz de urgenţă.

– Adică?

– Să presupunem că totul merge bine şi că ajungem în preajma lui Khun Sa. Şantajul pe care îl vom exercita asupra lui nu poate funcţiona decât sub o ameninţare credibilă. Dacă refuză, îl împiedicăm să se mai întoarcă în Birmania.

– Îl avem pe Khun Koi pentru asta, obiectă americanul.

– S-ar putea să nu fie suficient. Ar trebui, la nevoie, să ne putem folosi de DEA. Ei au mijloace.

Americanul se gândi câteva clipe.

– Ed e la Bangkok, dar mă înţeleg bine cu adjunctul lui, Robert Davis. Pot să iau legătura cu el miercuri dimineaţă, şi să-l anunţ să fie în alertă, fără să-i spun, firește, despre ce e vorba.

Zarurile erau aruncate. Vizita tinerei chinezoaice le permiseseră măcar să afle unde locuia. Toate astea nu erau importante decât dacă Matt Grit mai era în viaţă. Altfel, eforturile lor ar fi fost inutile. Chiar şi predarea lui Khun Sa celor de la DEA ar fi fost o consolare mult prea palidă. Locul ar fi fost luat de altul. Prea se câştigau mulţi bani.

Sigur, filozofic vorbind, era reconfortant să anulezi puterea dăunătoare a lui Khun Sa, dar impactul asupra traficului de droguri ar fi fost destul de slab. În Columbia, moartea lui Pablo Escobar, şeful Cartelului de la Medelin, nu schimbase nimic: cocaina se revărsa mai departe în valuri din ţară. Singura noutate era creşterea puterii Cartelului de la Cali...

Organizaţiile de traficanţi de droguri erau ca organizaţiile criminale multinaţionale. Dacă erau decapitate, se ridica imediat alt cap şi afacerile continuau.

Peste şaptezeci şi două de ore, vor şti care este situaţia.

Capitolul XVII

Pâcla unei călduri jilave acoperea încă vârfurile colinelor care înconjurau depresiunea Ho-mong. Nu se risipea decât spre prânz, atunci când soarele era sus pe cer. Matt Grit, așezat în cușca lui de bambus, privea norii albi care se destrămau. Pierduse vreo zece kilograme și înota în hainele devenite acum prea largi. Era tras la față, părul cărunt prea lung îl îmbătrânea, la fel ca și barba care îi năpădise obrajii. Ceva se frânsese în el. În minte i se strecurase pe nesimțite ideea că fusese abandonat.

Nu-l mai revăzuse pe Khun Sa de la dejunul lor, și se încăpățâna să creadă că generalul dorise doar să-l înspăimânte, dintr-o cruzime gratuită. Se agăța de acest răgaz relativ. După spusele lui Khun Sa, nimic rău nu avea să i se întâmple înainte de călătoria pe care trebuia s-o întreprindă. Or, în fiecare dimineață, din colivia lui, îl vedea pe Khun Sa trecând în hainele lui negre.

– *Gung Ho* ![1]

Răcnetul unui soldat îl făcu să tresară. Un detașament al MTA intrase în curtea interioară din fața casei. Soldații erau pe jos, înarmați, și fură urmați de trei camionete negre Toyota, toate asemănătoare, fără număr. Pe platforma celei de a doua camionete era instalat un afet de mitralieră. Soldații începură să încarce lăzile cu muniții. În celălalt vehicul fură suite două mortiere de 60.

Lăzile cu obuze formau un adevărat blockhaus. Oamenii transpirau în bătaia soarelui, fără să scoată o vorbă. Alții aduseră o mitralieră M 60 nouă-nouță și o instalară.

---

[1] *Înainte!*

Reflexele verzui de pe geamurile primei camionete indicară americanului că erau blindate. Prin urmare, era vehiculul personal al lui Khun Sa.

Inima începu să-i bată cu putere. Toate astea anunțau imediata lui plecare – mult prea apropiată! Se deplasă în cușcă ca să vadă mai bine. Tocmai sosiseră alți patru soldați, fiecare ducând în spate huse de pânză în care se afla câte un aruncător de grenade RPG 7. Nici un vehicul nu rezista acelor grenade antitanc autopropulsate...

Ultimii patru oameni aduseră niște tuburi lungi: rachete sol-aer Sam 7, de fabricație sovietică, nu prea noi, dar capabile încă să doboare un avion sau un elicopter...

O adevărată armată, pe care Khun Sa nu o mobilizase pentru a se deplasa la una dintre rafinăriile lui de heroină. De obicei, când rămânea pe teritoriul său, se mulțumea cu câțiva soldați înarmați cu puști de asalt, grupați pe platformă.

– Domnule Grit!

Matt Grit se întoarse cu vioiciune. Khun Sa se uita la el nepăsător, impecabil în ținuta lui de călăreț, cu cizme negre și lucitoare. Părea într-o dispoziție excelentă și arătă cu cravașa spre oamenii care așteptau inspecția lui, în poziție de drepți.

– După cum ți-am spus, domnule Grit, plec în călătorie, zise el cu o voce bolovănoasă. Când mă voi întoarce, adică mâine, vom avea plăcerea să luăm dejunul împreună...

Matt Grit simți că se sfârșește.

– Glumești, zise el cu o voce slabă. Nu poți să faci asta.

Khun Sa se înfurie brusc și lovi cu cravașa peste gratiile de bambus.

– Și prietenii tăi americani au crezut că glumesc! șuieră el. Acum câteva zile, Lo Te Ming și-a luat zborul de la Bangkok cu un avion spacial al celor de la DEA. Cu destinația Washington. Îi prevenisem. Ar fi trebuit deja să fii mort.

Întoarse spatele și se duse să treacă în revistă escorta, inspectând cu grijă fiecare detaliu, verificând bateriile rachetelor și starea aruncătoarelor de grenade. Nu mergeau la paradă. Timp de câteva ore, viața și siguranța lui aveau să depindă de acei oameni și de acel armament. Bine că nu era

prea îngrijorat. Datorită informatorilor săi din poliția thailandeză, Khun Sa știa că DEA nu era la curent cu incursiunea lui înThailanda. Ed Kelly, reprezentantul ei la Chiangmai, tocmai fusese chemat pentru consultări la Bangkok.

Din partea thailandezilor nu se aștepta la nici un pericol. *Border Police Patrol* nu acționa decât cu acordul lui, iar armata nu avea nici un chef să atace direct. În plus, din pură cochetărie, nu ducea cu el nici un gram de heroină...

Această călătorie era strict privată. Aniversarea lui Yu Niang servea drept pretext pentru a-i cere în mod oficial tatălui – Li Simao, care nu putea să fie decât de acord – mâna fetei. Director oficial al unei fabrici de cherestea, complicele lui în expedierile de heroină către Statele Unite, Li Simao nu exista financiar decât datorită lui Khun Sa.

De aceea, în fața pasiunii acestuia pentru fiica sa, Li Simao se resemnase să i-o dea în căsătorie. Tatăl alegea totdeauna în astfel de familii. La urma urmelor, Khun Sa, cu aura și averea lui imensă, nu era deloc o partidă rea. Firește, pentru Yu Niang, viața la Ho-mong nu-i oferea distracția de pe lume, dar asta o va feri de tentația de a-și continua cariera în lumea spectacolului, ceea ce îi displăcea tare mult tatălui său.

În ziua în care Khun Sa o descoperise la televizor ca prezentatoare, imediat se îndrăgostise de ea... Acum zarurile erau aruncate... Pregătise un cadou somptuos pentru pecetluirea logodnei: un inel format dintr-un rubin de o calitate excepțională de zece carate, extras din minele de la Pai Lin și cumpărat direct de la Khmerii roșii.

Va fi obligat să mai aibă răbdare câteva săptămâni înainte de a o duce pe Yu Niang în patul lui, ca să respecte tradițiile, dar după încheierea logodnei va fi liniștit.

Acest eveniment plăcut compensa puțin catastrofa cu Lo Te Ming. Gândul la trădător îi provca o furie oarbă. Dacă i-ar fi fost predat, l-ar fi făcut să se chinuie luni întregi până să moară, după vechile metode chinezești. Jupuindu-l, centimetru cu centimetru, până când ar fi ajuns un jupuit viu...

Mult mai puțină plăcere avea să-i facă execuția lui Matt Grit, împotriva căruia nu avea nimic personal. Metoda pe care o alesese pentru a nu-și pierde prestigiul nu prezenta numai

avantaje: nu era sigur de bunătatea creierului de om ca de aceea a creierului de gibon.

* * *

Malko se uită la ceas. Unu şi jumătate. După două zile de încordare din cauza lipsei de activitate, chiar şi o ascunzătoare în plin soare era incitantă! Căldura era cumplită. Luase poziţie împreună cu Mike Herald pe *super-highway*, de o parte şi de alta a străduţei care ducea la casa lui Yu Niang. Din locuinţă ieşiseră câteva persoane, nu însă şi tânăra femeie. Cu motocicleta lui, Mike Herald putea să o urmărească mai de aproape, în timp ce Malko ar fi stat mai retras. Cei doi bărbaţi se înarmaseră destul de bine ca să poată face faţă unui asediu. Fiecare dispunea de un telefon portabil.

– Mă duc să mănânc o supă, anunţă Mike Herald.

Încălecă pe motocicletă şi porni spre *Holiday Inn*, aflat la o distanţă de cinci sute de metri. Malko reglă climatizarea.

Nu se simţea deloc bine gândindu-se că se va afla faţă în faţă cu Yu Niang.

Un şir de motociclete Honda trecură prin faţa lui. Din locul în care se afla, nu putea să zărească casa... Spera că nu va fi nici o nepotrivire. Seara trecută, urmărită de Mike Herald, Yu Niang se întorsese normal la ea acasă, după ce-şi terminase programul. Americanul se convinsese, trecând prin faţă cu motocicleta, că maşina ei albă se afla tot acolo, parcată în faţa locuinţei. Deci era acasă.

Malko coborî din maşină şi trase antena telefonului portabil. Trebui să formeze numărul de patru ori până când intră în legătură cu Virginia Hood. Vocea tinerei femei se auzea foarte slab.

– Totul merge bine, îl anunţă ea. Ne găsim în locul stabilit.

– Prietenul nostru se află acolo?

– Sunt *toţi* aici, sublinie tânăra femeie.

– Nici o veste specială?

– Nici una.

– Atunci, vorbim mai târziu.

Virginia Hood şi echipa lui Khun Koi se aflau la aproximativ două ore de Chiangmai, între colinele din regiunea de frontieră.

Malko era convins că generalul Khun Sa nu va coborî în câmpie, că va rămâne la adăpostul junglei străbătute de mii de cărări.

De când Malko îi adusese la cunoştinţă adevăratul scop al operaţiunii lor – eliberarea lui Matt Grit – tânăra americană nu mai avea nici o reticenţă în a colabora. Mike Herald se întoarse. Ca să-şi mai înşele anxietatea, Malko, se duse şi el să ciugulească ceva. La întoarcere, găsi situaţia neschimbată... Şi orele începură să treacă una după alta. Pentru dejucarea unei posibile supravegheri, cei doi bărbaţi se străduiau să se deplaseze, fără să scape din ochi străduţa. Soarele începu să coboare şi temperatura să devină mai suportabilă. Orele cinci. Peste o oră se făcea noapte. Malko fixase atât de mult străduţa, încât îl dureau ochii. Ca totdeauna la această latitudine, se făcea noapte foarte repede. La orele şase, toate maşinile care treceau aveau farurile aprinse...

La şase şi zece minute, Malko simţi pulsul accelerându-se brusc. Două faruri albe se apropiau dinspre străduţă. Erau farurile unui Marcedes mare de culoare neagră – un 560 sau un 600 – cu număr roşu, ceea ce însemna că era nou. Maşina viră la stânga pe *super-highway*. În telefon se auzi deodată vocea lui Mike.

– Ai văzut? Ea trebuie să fie. Am zărit o maşină ca asta în grădină.

Malko pornise deja, lăsând câteva vehicule între el şi Mercedes.

– Du-te cu motocicleta şi verifică, zise el. Eu mă ţin după ei.

– OK.

Parcurse un kiometru, până la semaforul de la intersecţia cu drumul 107. Spre sud, drumul ducea în vechiul oraş, iar spre nord, se îndrepta către Mae-Hong-Son şi Chiang Rai. După cinci minute, Mercedesul făcu la stânga. Spre nord.

Drumul era încă larg şi foarte circulat. Lui Malko nu-i fu deloc greu să se menţină la o distanţă bunicică... Auzi din nou vocea lui Mike după câteva minute:

– Maşina nu mai e în grădină. Ea e.

Nu putea să se convingă din cauza geamurilor fumurii, dar tensiunea lui Malko se potoli brusc. Făcuseră încă un pas

înainte: Yu Niang plecase să se întâlnească cu Khun Sa. Orele următoare aveau să fie decisive.

* * *

Drumul 107 ducea direct spre nord și începuse deja să șerpuiască printre primele coline acoperite de junglă. Mercedesul 600 tocmai traversase satul Mae Rim fără să reducă viteza. După treizeci de kilometri, drumul se despărțea în două: drept înainte spre Chiang Rim și la vest către Mae-Hong-Son. Drumul era încă foarte circulat: o sumedenie de camionete și de motociclete. Mike Herald acceleră ca să depășească Mercedesul în sat, apoi se opri la vedere. Americanul, echipat cu casca ce îi acoperea tot capul, sprijini piciorul în pământ. Așteptă câteva minute, apoi porni mai departe, timp în care îl anunță pe Malko:

– În mașină sunt patru persoane. Un șofer, un bărbat și două femei în spate. Nu i-am putut vedea la față.

Încă douăzeci de minute de drum. Mercedesul reduse viteza. Se apropiau de un sat mare încă foarte animat, luminat de tuburi de neon și lămpi cu acetilenă. În mijlocul satului se afla bifurcația care ducea spre Mae-Hong-Son, până la care mai erau încă două sute de kilometri. Mercedesul o luă pe acest drum.

Inima lui Malko bătu mai repede. Yu Niang și familia ei se îndreptau spre frontieră. Deci se apropiau de Pai, unde se aflau Khun Koi și oamenii lui.

Mercedesul parcurse încă vreo zece kilometri. Apărură casele satului Thung Cho, care se întindea pe o distanță de un kilometru. Mercedesul dispăru brusc după un viraj! Malko își continuă drumul din inerție. Nu aveau cum să scape de de urmărirea lui, drumul se întindea drept înainte. Ieși din sat și îl așteptă pe Mike Herald care venea departe în spatele lui.

– S-au oprit undeva, zise el. Întoarce-te cu motocicleta și încearcă să descoperi unde.

Un *farang* pe motocicletă nu era ceva bătător la ochi. Mulți hippie băteau drumurile și cărările cu motociclete închiriate. Malko trase mașina pe marginea drumului și stinse farurile. Mike se întoarse după câteva minute.

– E un restaurant chinezesc, destul de mare, îl anunță el. Mașina e oprită în curte.

– Nici urmă de Khun Sa?

– Nici una. Nici alte mașini nu mai sunt. Ce facem?

– O sun pe Virginia Hood să vină la noi. Nu ne putem mișca de-aici. Khun Sa ar putea sosi în orice moment... Să traversăm din nou satul, de partea cealaltă vom fi mai liniștiți.

Malko reduse viteza când trecu prin fața restaurantului. Firma era în thailandeză și în chineză. Clădirea era simplă, cu un singur etaj. Intrarea principală se afla în curtea în care fusese parcat Mercedesul. De cealaltă parte, fațada dădea spre un teren viran. Parcurseră câțiva metri pe un drumeag și opriră departe de privirile indiscrete.

– Până telefonez, zise Malko, tu întoarce-te la restaurant, oprește normal și întreabă dacă pot servi cina pentru mai multe persoane. Vezi care e meniul, informează-te...

Mike plecă și Malko formă numărul telefonului portabil al Virginiei Hood. Încercă de câteva ori la rând fără să reușească. Nu se stabilea legătura! Uneori undele nu treceau din cauza munților. Așteptă două minute, apoi încercă din nou. Același rezultat. Un ghinion care ar fi putut să-i coste scump. Numai ei doi ar fi fost imposibil să-l înfrunte pe Khun Sa! În sfârșit, sosi și Mike.

– Bingo! exclamă el. Am vorbit cu unul dintre bucătari. Restaurantul e rezervat în seara asta pentru niște clienți importanți pe care nu-i cunoaște. Unii au și sosit. Ceilalți sunt așteptați pe la nouă. Am aflat chiar și meniul... Nu se știe cât o să stea.

– Și locul?

– Vor sta în sala cea mai mare, care dă spre bucătării. Singurul acces este ușa de la intrare. Va trebui să intrăm pe la bucătărie.

Malko scutură din cap.

– Nu, gărzile lui Khun Sa ar putea să ne lichideze imediat. Trebuie să intrăm pe ușa cea mare. În mod deschis.

– Și ușa principală va fi păzită, obiectă americanul.

– Vom încerca, răspunse Malko. Khun Koi le va spune gărzilor că avem întâlnire. Oamenii lui Khun Sa vor crede că

suntem niște traficanți de heroină invitați la petrecere. Dar avem o problemă. Khun Koi și Virginia nu mai răspund.

– *Shit! Shit! Shit!*

Americanul aprinse cu nervozitate o țigară. Malko văzu că mâinile îi tremurau.

– Probabil că idiotului ăluia i-a fost frică! izbucni el.

– Nu știu. Sper ca Virginia să nu fi pățit nimic. Iau mașina și mă duc să văd.

– N-ai să poți să dai de ei singur, obiectă americanul.

De asta se temea și Malko.

– OK, mergem amândoi. Las aici motocicleta.

– Și ceilalți?

– Nu-și vor lua zborul. O masă de logodnă durează... Până la Pai nu facem mai mult de o oră.

– Mergând repede... Și dacă acolo *chiar* s-a ivit o problemă?

– Îi anunți pe cei de la DEA.

* * *

Virajele erau și mai impresionante noaptea. Din cauza vegetației, aveai impresia că te deplasezi printr-un tunel. Drumul devenise aproape pustiu. În ciuda eforturilor, Malko nu reușea să meargă cu mai mult de șaizeci la oră. Și erau zguduiți ca într-o centrifugă.

– Încă douăzeci de minute! zise Mike Herald.

Amândoi se gândeau la același lucru. Încă nu trecuseră pe lângă Khun Sa. Era din ce în ce mai uimitor.

– Privește! exclamă deodată Mike Herald.

Malko zări, după o porțiune de urcuș și coborâș, trei vehicule care veneau spre ei, mergând cu viteză, unul după altul. După un minut, treceau pe lângă ei trei camionete Toyota perfect asemănătoare, ale căror platforme erau ocupate cu oameni, lucru obișnuit în Thailanda. Nici unul dintre vehicule nu avea număr... Camionetele dispărură la virajul următor.

– Ei sunt! zise americanul. Dumnezeule mare, ai avut dreptate!

Malko făcu un calcul rapid. Khun Sa va ajunge la restaurant în patruzeci și cinci de minute. Acolo va sta cel puțin două ore. Aveau timp. După un sfert de oră ajunseră la Pai.

– La dreapta, îi zise Mike.

Drumul ocolea satul. Malko conduse maşina printre casele de lemn. Câteva băcănii mai erau încă deschise. Îndrumat de american, Malko ajunse la capătul satului. Pe dreapta, chiar înainte de a începe jungla, se înălţa o structură enormă de lemn: un templu vechi. Pe cărarea care ducea la templu staţionau două vehicule: o camionetă Toyota şi jeep-ul vechi al Virginiei Hood. Malko sări jos din maşină. Nu făcuse mai mult de zece metri, când Virginia ieşi din templu.

– Eram cumplit de îngrijorată! exclamă ea. Telefonul meu nu mai merge. Din cauza căldurii. Nu aveam nici o posibilitate să intru în legătură cu voi.

Khun Koi apăru şi el, masiv, impresionant. Îi strânse mâna lui Malko gată să-i strivească degetele. Malko se întoarse spre Virginia şi zise:

– Explică-i că vom merge direct la Khun Sa, care se află într-un restaurant din satul Thung Cho, la aproximativ o oră de aici. Cu toată escorta.

Khun Koi păru foarte impresionat. Mai întâi pentru că generalul se afla în Thailanda, apoi pentru că îi dăduse întâlnire lui Malko. Confuzia continua. Fluieră şi oamenii lui se adunară în fugă.

Malko văzu că toţi erau tineri şi aveau puşti de asalt. Cinci în total. Ideea nu era să lupte. Totul i se părea ca într-un joc de pocher. Un pocher mincinos şi mortal.

Porni cu maşina în fruntea convoiului. Jeep-ul Virginiei Hood făcea un zgomot îngrozitor. Malko îşi stăpânea cu greu îngrijorarea în timp ce lua viraj după viraj. Era nerăbdător să ajungă, dar profita de această scurtă destindere. Alături de el, Mike fuma fără să spună nimic. În sfârşit, coborâră în vale. Thung Cho se afla la câteva minute. Malko reduse viteza. Sosirea lor nu trebuia deloc să semene cu o ameninţare. Avea să fie un moment dificil... Câteva minute în care se juca totul.

Apărură primele case. Malko opri la cincizeci de metri înaintea restaurantului. Nici o agitaţie deosebită. Mike coborî.

– Eşti sigur că n-ai nevoie de mine?

– Nu, răspunse Malko. Eşti singurul care poate vorbi cu adjunctul lui Ed Kelly. Iar Virginia Hood vorbeşte mai bine decât tine thailandeza.

Tânăra femeie, după ce-i lăsă jeep-ul lui Mike Herald, se instală alături de Malko. Acesta se întoarse spre ea.

– Nu eşti obligată să vii. Ceea ce vom face e îngrozitor de periculos...

– Nu, vin, zise ea cu o voce uşor tulburată. Sper să meargă...

– Atunci, înainte.

La volanul jeep-ului, Mike, demară primul. Malko îl lăsă să se depărteze în direcţia oraşului Chiangmai. Era asigurarea lui de viaţă. Nu porni înainte ca luminile jeep-ului să fi dispărut în noapte.

Pulsul îi bătea cu repeziciune... Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi se convinse că thailandezul venea în spatele lui. Era ca înaintea unei catapultări... Fiecare secundă părea o eternitate.

Poarta mare a restaurantului apăru brusc pe stânga. Malko pătrunse în curte cu o încetineală voită. Cele trei camionete se aflau acolo, deja gata să plece, în faţa Mercedesului cu număr roşu. Malko conduse până la capătul parcării şi opri, imitat de Khun Koi.

– Să mergem, îi zise el Virginiei Hood.

Coborâră din maşină. Imediat fură luminaţi de fasciculul unui reflector, care întârzie asupra lor. Malko nu-i vedea pe toţi oamenii lui Khun Sa, ci doar pe doi care păzeau uşa, cu puşti de asalt la umăr. Proiectorul se deplasă şi lumină camioneta lui Khun Koi. Acesta coborâse deja cu oamenii lui înarmaţi.

Malko auzi în întuneric voci surescitate. Era momentul cel mai dificil. Dacă cineva ar fi început să tragă, ar fi urmat un masacru.

Khun Koi ridică mâna dreaptă făcând un gest şi le zise celorlalţi:

– *Hoey, sick harm!*[1]

Continuă apoi cu o frază mai lungă, zâmbind în bătaia luminii reflectorului.

– Ce-a spus? o întrebă Malko pe Virginia.

---

[1] *Salut, bravi războinici*

– Că suntem prietenii generalului Khun Sa. Că suntem aşteptaţi.

Secundele erau nesfârşite. Proiectorul îi lumina în continuare fără milă. Malko se străduia să aibă o atitudine relaxată. Khun Koi chiar era convins că generalul Khun Sa îi aştepta... Practic ajunseseră la uşă. Din întuneric se iviră câţiva oameni în uniforme, vizibil descumpăniţi. Nu semăna deloc cu un raid al celor de la *Border Police* sau al celor de la DEA. Malko vedea feţele crispate ale santinelelor. Stăteau cu armele în mână, dar nu ştiau ce să facă. Khun Sa avea mulţi prieteni, chiar şi printre străini. Prezenţa unei femei îi tulbura... Khun Koi ajunse la uşă, surâzând cu toată gura, şi adresă o frază amicală celor care o păzeau.

– Spune că va rămâne afară împreună cu ei. Că unul dintre ei o să-l conducă pe stăpânul lui la generalul Khun Sa... traduse Virginia.

Malko îşi imaginase totul. Dacă Khun Sa s-ar fi pomenit în faţa unor oameni înarmaţi, ar fi putut să reacţioneze necontrolat. Văzând că soldatul nu face nici un gest, Khun Koi i se adresă din nou:

– Convinge-te că nu are nici o armă şi deschide repede.

Soldatul din MTA nu se mai aflase niciodată în faţa unei astfel de responsabilităţi. Creierul lui inhibat nu înţelegea de ce Khun Sa nu i-a spus nimic. Îşi zise că străinii aceia nu aveau arme şi că riscul era minor dacă îi lăsa să intre. Înăuntru, în încăperea dinaintea sălii, se aflau şase soldaţi înarmaţi... Îl pipăi pe Malko cu repeziciune şi, deschizând uşa, îi făcu semn Virginiei Hood să treacă şi ea.

Khun Koi strigă cu un ton plin de veselie:

– Să nu mă lăsaţi să mor de foame!

Malko avea impresia că inima îi va face explozie, atât de mare era tensiunea. Se uită în jurul lui. Câţiva soldaţi stăteau la o masă rotundă şi înfulecau voinicește. Toţi se uitară miraţi la cei doi străini. Unul dintre ei se ridică în picioare şi veni înaintea lor. Virginia Hood îi zise tăios în chineză:

– Avem întâlnire cu generalul, ca să-i prezentăm urările noastre de fericire şi de prosperitate.

Era o chestie inventată de Malko... Soldatul ezită, apoi îşi zise că, dacă gărzile de afară îi lăsaseră să intre, nu erau

probleme... Virginia Hood ajunsese deja la draperia care îi despărţea de sala cea mare. Tânăra femeie o dădu la o parte cu calm şi, urmată de Malko, intră în încăpere, lăsând draperia să cadă în urma ei.

Malko observă cu rapiditate scena. În mijloc se afla o masă foarte joasă, rotundă, plină cu mâncăruri şi cu sticle. Coca-Cola, bere Singha şi două sticle de coniac Gaston de Lagrange XO, complementul indispensabil meselor unor chinezi bogaţi. Pe podea fuseseră îngrămădite covoare şi o sumedenie de perne şi de mici taburete triunghiulare şi multicolore, care, în Thailanda, se folosesc deseori pentru a-ţi odihni spatele. La masă se aflau patru persoane.

Dinaintea lui Malko se găsea un chinez îmbrăcat în negru, cu faţă plată şi nas mare. Era Khun Sa. La brâu avea o centură militară de care era agăţat un pistol automat în tocul lui.

În faţa chinezului, cu spatele la Malko, Yu Niang purta o rochie brodată care o acoperea până la picioare; părul era împletit într-o coadă complicată. La stânga, stătea un chinez durduliu şi aproape chel, cu siguranţă tatăl. Iar la dreapta, se afla o chinezoaică slabă ca un ţâr, plină de bijuterii ca un pom de Crăciun. În fund, la dreapta, o uşă dădea spre bucătărie.

Privirea lui Khun Sa şovăi cu stupefacţie. Puse repede beţişoarele jos şi li se adresă tăios nou-veniţilor.

– Întreabă cine suntem, de îndrăznim să-i întrerupem masa, traduse Virginia Hood. E vorba de o cină particulară.

Chinezul nu-şi putea imagina o intervenţie agresivă.

Aveau să fie aruncaţi afară ca nişte mitocani. Malko privea spatele lui Yu Niang. Tânăra femeie nu putea să-i vadă, dar părinţii ei se uitau al ei cu priviri pline de dispreţ.

– Spune-i ce vrem, îi ceru Malko Virginiei Hood.

Nu ştia cât de bine vorbea englezeşte Khun Sa, şi nu era momentul să fie înţeles greşit. Virginia Hood se apropie de masă şi începu să vorbească în chineză. Pe măsură ce vorbea, Khun Sa pălea la faţă şi ochii negri i se înfundau în orbite. Părinţii lui Yu Niang încetaseră să mai mănânce şi contemplau scena cu gura căscată.

Şi ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă. Împinsă de curiozitate, Yu Niang întoarse capul. Malko ştiu că îşi va aminti

toată viaţa expresia de pe faţa ei. La început, stupoare totală, apoi trăsăturile deformate de machiaj se năruiră brusc, ca o ceară care se topeşte. Ochii i se umplură de lacrimi şi buzele îi fremătau. Malko avea impresia că urcă Golgota. Ar fi vrut să-i strige că fusese sincer în după-amiaza aceea de sâmbătă, că viaţa nu era niciodată neagră sau albă... Dar Yu Niang îşi întoarse faţa şi rămase încremenită, dreaptă, de parcă ar fi fost brusc mumificată!

Atmosfera devenise tensionată dintr-o dată. Era suficient ca generalul să se înfurie şi să le ordone oamenilor lui să-i împuşte pe loc pentru ca tot planul frumos al lui Malko să se transforme într-o baie de sânge...

Nu îndrăznea să se mişte. Totul atârna de un fir de păr...

Cu o agilitate rară, Khun Sa se ridică brusc. Nu era foarte înalt, dar se degaja din el o putere uimitoare. Privirea cu care îl fixa pe Malko exprima o ură incredibilă. Mâna dreaptă îi alunecă până la mânerul din fildeş al coltului, îl apucă şi îl smulse din tocul său.

Capitolul XVIII

Preţ de câteva secunde, care i se părură adevărate secole, Malko crezu că generalul Khun Sa va trage. Ochii chinezului nu mai erau decât două puncte negre şi strălucitoare, braţul lui era întins la orizontală, cu ţeava pistolului îndreptată spre pântecele lui Malko. Un chelner se ivi din bucătărie, încărcat cu tăvi şi se opri brusc în faţa acelei scene incredibile, Zgomotul acela uşor destinse atmosfera. Trăsăturile lui Khun Sa se relaxară uşor. Malko profită ca să i se adreseze în engleză:

– Generale Khun Sa, nu am nici o intenţie rea. Am venit să discut despre eiberarea lui Matt Grit.

Deoarece chinezul nu răspundea, Virginia traduse în limba lui. Khun Sa lăsă încet arma în jos şi o puse la locul ei în toc. Traficantul zise într-o engleză aspră:

– Faci parte din DEA?

– Nu, din CIA.

– Bine. Ce vrei să-mi spui?

Engleza lui, deşi imperfectă, se putea înţelege foarte bine. Malko arătă spre o masă goală aflată într-un colţ.

– Cine eşti?

– Numele meu este Malko Linge. La Bangkok am luat legătura cu unul dintre prietenii tăi, Su Wan Ho.

Privirea lui Khun Sa se înnegură.

– Ah, tu eşti! Cum m-ai găsit aici?

– Nu pot să spun asta. Dar dacă aş fi avut intenţii rele, n-aş fi venit singur...

– Nu eşti singur, răspunse chinezul.

– Totuna e, în comparaţie cu escorta pe care o ai. Îţi repet că n-am venit cu gânduri războinice.

Khun Sa clătină din cap, de parcă ar fi aprobat, dar continuă imediat:

– Această seară e strict privată. Nu trebuia să mă deranjezi. Așteaptă-mă afară.

Yu Niang și părinții ei stăteau nemișcați ca niște statui. Malko se gândi o fracțiune de secundă la ce era în sufletul tinerei chinezoaice. Dar nu avea timp să se înduioșeze. Cu un zâmbet politicos, Malko răspunse:

– Generale, ceea ce am să-ți spun, va lua doar câteva minute. Dar e important.

Chinezul mîji ochii plini de răutate.

– Trebuia să vii mai devreme, domnule Linge. Lo Te Ming se află în Statele Unite de câteva zile. Nu mai avem ce negocia.

Era momentul critic. Malko își accentuă ușor zâmbetul și zise cu aceeași voce calmă:

– Ba da, pe tine.

Văzu degetele lui Khun Sa strângând mânerul pistolului. Malko se afla din nou în pericol de moarte. Își cufundă privirea în ochii chinezului și insistă.

– Generale Khun Sa, e ușor să mă ucizi aici și acum. Dar în acest caz, n-ai să mai vezi niciodată Birmania. Nu la această soluție m-am gândit. Vreau doar să mă asculți câteva minute. După aceea vei face ce dorești.

Trecură alte secunde interminabile, apoi Khun Sa se întoarse spre masa lui și zise câteva cuvinte în chineză, cu un ton plin de respect. Apoi, cu un pas greoi, chinezul se apropie de o măsuță pătrată din apropierea ușii de la bucătărie. Virginia se retrase.

Malko se deplasă și el și se așeză în fața chinezului. Abia dacă îi despărțea un metru. Putea să observe pupilele negre, care se mișcau tot timpul, și fața plată agitată de tresăriturî. Khun Sa își așeză palmele pe masă: erau mici, îngrijite, iar inelul de pe inelarul stâng purta o pecete galbenă. La mâna dreaptă avea un ceas Rolex. Văzându-l astfel, nu-ți puteai imagina marea lui putere. Chinezul se uita la Malko așa cum se uită un tigru la un iepure: cu voracitate. Malko schiță un zâmbet.

– Îmi dai voie să dau un telefon?

Scoase telefonul portabil din buzunar, trase antena și formă numărul lui Mike Herald, rugându-se cerului ca aparatul să funcționeze. Vocea americanului răsună în receptor, putând fi auzită foarte bine și de Khun Sa.

– Malko, totul merge bine?

– Totul merge bine. Te sun peste o jumătate de oră.

Înfruntarea începea. În privirea lui Khun Sa nu vedea îngrijorare, ci curiozitate. În timpul conversației cu Malko, chinezul aprinsese o țigară.

– Îmi cer scuze pentru că ți-am deranjat masa de logodnă, zise cu suavitate Malko. N-am avut de ales.

Khun Sa se înfioră.

– Du unde știi asta?

– Nu pot să-ți spun. În orice caz, pantofii încrustați cu rubine pe care i-ai oferit logodnicei sunt încântători.

Una dintre maximele de război ale chinezilor spunea că trebuie să stârnești confuzia dușmanului... Khun Sa încasă lovitura fără să spună nimic. Schimbă subiectul și zise:

– Sunt un om pașnic, un luptător pentru libertate și țin mult la americani. De altfel, i-am scris președintelui Clinton pentru a-i propune un plan de eradicare a tuturor plantațiilor de mac din regiune. DEA încearcă să mă prezinte drept un traficant de droguri.

Își susținea numărul de îmbrobodire a interlocutorului. Părinții lui Yu Niang și tânăra chinezoaică stăteau în continuare ca împietriți în fața farfuriilor goale. Buna dispoziție a lui Khun Sa izvora din faptul că nu se simțea în pericol. Era convins că Malko, agent al CIA, venise pur și simplu să pledeze pentru eliberarea ostaticului. Ar fi putut, fără probleme, să-i acorde câteva zile de amânare, să-i permită chiar o vizită cu însoțitor... Fără ca pentru asta să renunțe la răzbunarea lui...

Malko prinse mingea din zbor.

– Nici eu nu vreau să-ți fac vreun rău, zise el. Îți cer doar să-l eliberezi pe Matt Grit, agentul nostru.

Khun Sa nu răspunse direct.

– Când am fost prizonier la Rangoon, din 1969 până în 1974, partizanii mei au răpit doi medici sovietici de la spitalul

din Taung-Gyi pentru a-i schimba cu mine. Sovieticii au reacţionat mult mai repede decât o fac americanii azi. Au exercitat presiuni asupra birmanezilor ca să mă elibereze. După aceea i-am eliberat pe acei medici care s-au arătat încântaţi de şederea lor în ţinutul Shan.

Aluzia era transparentă. Khun Sa agită bricheta ca pe o armă în direcţia lui Malko şi zise:

– În cazul nostru, nu v-aţi îndeplinit partea de contract, aşa că nici eu nu o voi îndeplini pe a mea.

Cu acelaşi ton calm, de parcă ar fi fost o banală discuţie de afaceri, Malko replică:

– Să spunem că schimbăm termenii contractului. Îl înlocuiesc pe Lo Te Ming cu generalul Khun Sa.

Ochii chinezului se închiseră aproape complet. În afara conversaţiei lor, în sală domnea o tăcere minerală. Chelnerii, retraşi în bucătărie, nu mai serveau, iar gărzile lui Khun Sa rămâneau afară.

– Nu te înţeleg prea bine, domnule Linge, zise Khun Sa ameninţător.

– Dă-mi voie să-ţi explic, zise Malko, exprimându-se cu o încetineală voită. Te afli în Thailanda, la aproximativ două ore de drum de frontieră. În afară de prietenul căruia i-am telefonat, de mine şi de însoţitorii tăi, nimeni nu ştie de asta. Oferta mea e următoarea: dai ordin ca Matt Grit să fie adus aici şi mi-l predai. După aceea, după ce-ţi vei termina serata familială, te întorci la Ho-mong. Nici DEA, nici *Border Patrol Police* nu vor şti că ai venit... Nu sunt aici ca să ne războim, ci ca să slavez viaţa lui Matt Grit.

Khun Sa asculta. Pupilele lui aveau o fixitate înspăimântătoare. O cobră gata să atace. Malko înainta ca pe ouă. Nu era vorba numai de un raport de forţe, ci era şi o problemă de „demintate". Dacă chinezul avea impresia ca aceasta avea de suferit, totul ar fi putut degenera într-un masacru. Malko se grăbi să adauge, pentru a-l mai îmbuna:

– Când cei de la DEA vor afla că ai venit până aici, vor fi furioşi, dar asta nu e problema mea.

Idee ce nu descreţi fruntea lui Khun Sa.

– Şi ce se întâmplă dacă refuz? întrebă el cu o voce aspră.

Malko nu-şi feri privirea.

– Lucruri neplăcute pentru toată lumea, răspunse el. Mai întâi, înţelegi că, dacă furia te-ar împinge la un gest ireparabil faţă de mine, prietenul meu Mike Herald, directorul biroului CIA din Bangkok, va acţiona imediat. Trebuie să-i telefonez la fiecare treizeci de minute pentru a-l asigura că totul e în ordine. Deci, în cazul în care refuzi, Mike va alerta DEA, ONCB şi armata thailandeză. N-ai să te mai poţi reîntoarce la bază. Sigur, înainte vei avea timp să mă omori, împreună cu cei cu care am venit... Matt Grit va fi cu siguranţă executat la Ho-mong. Dar tu vei intra la închisoare sau te vor omorî. Bineînţeles, nu e vorba de un ultimatum... Alegerea îţi aparţine.

Malko avea gâtul uscat, şi nu numai din cauza căldurii. Khun Sa stătea în faţa lui încremenit ca un bloc de gheaţă. Numai ochii i se mişcau. Analiza situaţia.

Apoi zise cu o voce tăioasă:

– Nu mi-e teamă nici de elicoptere, nici de *Border Patrol*. Oamenii mei au cu ce să riposteze.

Nu era foarte convins de ce spunea.

– E un *gambit*, zise Malko zâmbind, fără să fie sigur că generalul înţelegea.

Se simţea de un calm olimpian. Hotărât lucru, a-şi risca viaţa devenise un fel de drog pentru el.

– Propunerea e inacceptabilă, zise Khun Sa cu o voce înăbuşită.

Malko închise ochii o fracţiune de secundă. Multe imagini îi trecură prin minte: momente asemăntoare, castelul din Liezen, zâmbetul radios al Alexandrei. Pierduse.

Vru să se ridice, cu un zâmbetul pe buze.

– Cu atât mai rău, zise el.

– Stai puţin!

Vocea lui Khun Sa răsunase ca un pocnet de bici. Chinezul continuă imediat:

– Iată propunerea *mea*. Eşti oaspetele meu, împreună cu femeia care te însoţeşte. După ce termin cu masa, pornim înapoi spre Ho-mong. După o noapte de odihnă, vei fi liber să pleci împreună cu Matt Grit...

Trebuie să fii chinez şi să joci ma-jong ca să spui toate astea fără să izbucneşti în hohote de râs. Totuşi Malko simţi o mare uşurare. Confruntarea se îndepărta; demara negocierea.

– Generale, zise Malko, mi-ar plăcea tare mult să-ţi pot accepta ospitalitatea, dar nu mai înainte de a rezolva problema noastră. În momentul ăsta pierdem timp, ceea ce îţi prelungeşte şederea în Thailanda. De ce refuzi oferta mea?

Khun Sa luă o scobitoare şi începu să se joace cu ea.

– N-am încredere în DEA. O soluţie intermediară ar consta în a mă însoţi până la frontieră cu escorta dumitale. Acolo îl vom găsi pe Matt Grit şi te vei întoarce împreună cu el.

Propunere vicleană... După ce ar fi ajuns la frontieră, nici DEA, nici thailandezii n-ar mai fi avut timp să intervină. Khun Sa ar fi putut să-l lichieze pe Matt Grit, dar şi pe Malko...

Un gradat din MTA traversă încăperea, se înclină în faţa lui Khun Sa şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Chinezul înclină capul afirmativ. Militarul plecă şi, după câteva clipe, draperia se dădu la o parte şi apăru Sombat Suwatana.

Jurnalistul încremeni când îl recunoscu pe Malko. Khun Sa se ridică şi se apropie de el. Îl prinse de cot şi îl duse spre uşă.

. *

Cu spatele lipit de peretele restaurantului, în curte, Sombat Suwatana, simţea cum îi clănţăne dinţii. Niciodată nu-l mai văzuse pe Khun Sa în starea asta. Degetele chinezului îi strângeau braţul ca o gheară de oţel. De jur-împrejur, jurnalistul distingea în umbră siluetele oamenilor săi. N-ar fi primit ajutor din partea nimănui.

– Cum a ajuns aici străinul? bâigui jurnalistul.

Khun Sa îl strânse şi mai tare.

– Ştia de pantofi. Tu i-ai adus. Tu i-ai vorbit despre ei.

– Nu, nu, îţi jur, generale. zise gemând thailandezul.

Khun Sa dădu drumul braţului. Se dădu înapoi un metru, smulse pistolul din toc, trase piedica şi, cu braţul întins, ţinând extremitatea ţevii la câţiva centimetri de ochii holbaţi de groază ai lui Sombat Suwatana, apăsă pe trăgaci.

Primul glonţ sparse fruntea jurnalistului. Khun Sa continuă să tragă, însoţind victima în cădere, până când chiulasa se

blocă în poziția deschisă, cu încărcătorul gol. Scoase încărcătorul, puse altul, băgă un glonț pe țeavă, puse piedica și vârî arma la loc.

După aceea se întoarse în restaurant, fără să arunce nici o privire cadavrului.

Malko îl văzu revenind nepăsător și așezându-se din nou în fața lui. Toată lumea auzise împușcăturile. Acest incident îi aminti lui Malko că ducea tratative cu un ucigaș feroce. Khun Sa îl întrebă imediat:

– Ești de acord cu propunerea mea?

– Cu o ușoară modificare, răspunse Malko. Pe ce rută intenționezi să te întorci la Ho-mong?

– Pe drumeagul KMT.

– Mi se pare că înainte de satul Nan-mon e un post al BPP. Cărarea e închisă de o palisadă.

Khun Sa nu-și exterioriză surpinderea de a vedea că un străin cunoaște atât de bine regiunea. Se limită să precizeze:

– Pentru mine, palisada nu e „niciodată" închisă.

Evident, tripla salariile soldaților din BPP...

– Nu mă îndoiesc de asta, îl asigură Malko. Iată ce-ți propun. Vom pleca amândoi cu un șofer până acolo. Escorta ta rămâne aici. Unul dintre oamenii tăi îl va aduce pe Matt Grit. Vei pleca cu acest om și eu cu Matt Grit. Escorta ți se va alătura mai târziu.

Mai înainte ca generalul Khun Sa să poată răspunde, telefonul portabil al lui Malko începu să sune. Imediat se auzi vocea anxioasă a lui Mike Herald.

– Malko?

– Totul e bine, Mike, îl asigură Malko. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama cum trece timpul. Te sun mai târziu.

Acest telefon venise la momentul potrivit ca să-i anunțe lui Khun Sa amenințarea care plana asupra lui... Malko mersese cu concesiile cât putuse de departe. Chiar luând toate măsurile de precauție, tot risca enorm aventurându-se singur la frontieră. Dar, pentru ca operațiunea să reușească, trebuia să-i ofere chinezului o propunere *acceptabilă*.

Ridică capul. Khun Sa se uita la el fix, cu maxilarele încleștate, reținându-și în mod vizibil dorința de a-l omorî.

Malko se gândi deodată la detaliul care l-ar fi putut face pe chinez să accepte mai cu uşurinţă.

– Generale, zise el, ai cuvântul meu că nimeni nu va afla despre relaţiile dintre tine şi *Miss* Yu Niang. Asta e viaţa ta particulară.

După expresia de pe faţa lui Khun Sa, Malko îşi dădu seama că nimerise bine.

– Accept, zise chinezul. Voi termina de mâncat. Poţi să te instalezi la masa asta cu prietena ta. Pe urmă vom pleca. Voi telefona la Ho-mong.

Capitolul XIX

Sfârşitul mesei de logodnă fusese aproape normal. Pentru a o face pe logodnica lui şi pe viitorii săi socri să uite întreruperea neaşteptată a petrecerii, Khun Sa ceruse să se aducă o sticlă de coniac Gaston de Lagrange XO, pe care îl băură cu toţii în pahare mari ca pe Coca-Cola. Chinezii, topiţi după coniac în general şi după cel franţuzesc în special, comandau mărcile cele mai bune pentru festivităţile lor. Yu Niang acceptă şi ea să bea.

Din când în când, Malko îi observa profilul de la masa lui. De la intrarea în sală, privirile lor nu se mai întâlniseră. Chelnerii se iveau din bucătărie încărcaţi cu feluri de mâncare, dar Malko n-ar fi putut să înghită nici un bob de mazăre, iar Virginia părea la fel de crispată ca şi el. După ce acceptase propunerea, Khun Sa trimisese după un telefon portabil cu care sunase la Ho-mong. Firește, vorbise în chineză. Virginia, care încercase să asculte convorbirea, îi spusese după aceea lui Malko:

– N-am înţeles nimic. A vorbit în dialect haw...

Malko era stăpânit de sentimente contradictorii. Pe de o parte, se felicita că mizase pe pragmatismul chinezului şi câştigase. Pe de altă parte, îşi dădea seama că planul lui presupunea riscuri mari. În zona de frontieră, chiar dacă Khun Sa era singur, se afla pe terenul lui. Nimic nu l-ar fi împiedicat să pună la cale o ambuscadă pe drumul de întoarcere. Un om ca el va încerca până în ultima secundă să întoarcă situaţia în avantajul său. Dar zarurile erau aruncate.

Khun Sa şi invitaţii lui termiară *durian*-ul, un fruct de mărimea ananasului, plin de ţepi, a cărui pulpă unsuroasă cu

gustul camebertului mucegăit era foarte apreciată de chinezi. Goliră ultimele picături de coniac, ceaiul fu băut foarte repede şi toată lumea se ridică, ploconindu-se unii în faţa altora. Înclinat în faţa ei, puternicul Khun Sa îi întinse tinerei Yu Niang o cutioară pe care ea o acceptă cu un râs cristalin. După ce deschise cutiuţa şi puse inelul pe deget, părinţii nu mai conteniră cu plecăciunile.

Era emoţionant ca decernarea Legiunii de Onoare unei lichele.

Apoi Khun Sa îi conduse.

Virginia şi Malko se ridicară şi ei. Malko luă telefonul portabil şi îl sună pe Mike Herald, căruia îi făcu un rezumat rapid al situaţiei.

– Imediat ce vom pleca, zise el, schimbă poziţia, vino în partea de vest a satului, astfel încât să poţi vedea dacă gărzile lui Khun Sa se pun sau nu în mişcare. Înţelegerea este să nu se mişte de-aici până la întoarcerea mea. Dacă pleacă, asta ar însemna că au ordin să ne intercepteze şi înţelegerea cade.

– Vrei să spui că atacăm?

– Da, fără să vă gândiţi la mine... poziţia mea va fi foarte proastă în acest caz.

– Şi Virginia?

– Rămâne aici cu oamenii lui Khun Sa. O vom lua după aceea. Dacă totul merge bine, te sun imediat ce îl am pe Matt Grit. Dacă derbedeii lui Khun Sa se mişcă, mă suni numaidecât.

– OK, încuviinţă Mike. Îţi ţin pumnii. *Take care.*

Convorbirea telefonică luă sfârşit. Nervii lui Mike Herald erau puşi la grea încercare.

Virginia şi Malko ieşiră din restaurant chiar în momentul în care Mercedesul ieşea din curte, salutat de Khun Sa. Khun Koi se ivi din întuneric. Virginia îi explică ce rol va juca. Thailandezul ascultă, apoi i se adresă americanei, care traduse:

– I-a auzit pe oamenii lui Khun Sa spunând că te duci să recuperezi un prizonier deţinut de el.

– Întocmai, zise Malko.

Khun Koi miji ochii şi zâmbi diabolic, adresând o frază lungă Virginiei.

– Spune că generalul Khun Sa valorează mai mult decât toți prizonierii. DEA ar da milioane de dolari pentru el...

Thailandezul saliva. Ieșea la iveală vânătorul de recompense. Malko îi potoli entuziasmul prin intermediul Virginiei.

– Pentru noi, acest prizonier face mai mult decât Khun Sa.

Khun Koi ridică din sprâncene, gândindu-se zadarnic la ce-ar putea să fie mai prețios decât câteva milioane de dolari. Dar nu avu timp să reflecteze prea mult. Sosea Khun Sa. Thailandezul se înclină adânc în fața chinezului care avu cu el o scurtă convorbire. După aceea se întoarse spre Malko.

– Sunt gata de plecare. Cred că suntem deja așteptați acolo.

– Ai precizat că Matt Grit trebuie să fie însoțit de o singură persoană?

– Acesta e ordinul pe care l-am dat.

Ajunseră în fața camionetei lui Khun Koi. Khun Sa urcă primul, așezându-se în mijlocul cabinei. Malko luă loc lângă portiera din dreapta. Pe peretele interior al cabinei era agățată o pușcă de asalt. Toyota demară imediat.

Drumul era întunecos, nu era lună și nu trecea nici un vehicul. Oamenilor nu le plăcea să circule pe acel traseu care mișuna de contrabandiști și de oameni înarmați...

Khun Sa aprinse liniștit o țigară și se întoarse spre Malko.

– Păcat că nu vii până la Ho-mong, zise el cu o voce bolovănoasă. Ai fi văzut cum am transformat un sat într-un oraș modern cu douăzeci de mii de locuitori.

– Altă dată, răspunse Malko.

Împreună cu o divizie de pușcași marini...

* * *

Toyota se zdruncina prin făgașe, ajungând uneori de-a latul drumului. Khun Koi făcea eforturi ca să mențină vehiculul pe drumeag. Farurile luminau copaci care se întindeau la infinit și creste întunecate se profilau pe cerul mai senin. Nu se vedea nici o lumină. De când părăsiseră șoseaua și apucaseră pe acel drumeag care teoretic ducea la Mai-lun, în partea birmaneză,

nu văzuse nici țipenie de om, chiar traversând două sate izolate; nici măcar o pisică hoinară.

Toyota urca mici pasuri și cobora apoi spre vale. La nesfârșit! Era cu neputință să te orientezi..

Încă douăzeci de minute de mers pe drumeag.

Khun Sa părea din ce în ce mai destins. Normal. Era foarte aproape de teritoriul său. Aici, intervenția celor de la DEA era iluzorie. Până să se treacă la acțiune, le-ar fi tăiat capul de zece ori. Malko scruta drumeagul, cu o strângere în stomac. Și dacă Khun Sa le întinsese o cursă?

Singura lui protecție o constituia Khun Koi, al cărui pistol atârna la centură, unde Khun Sa nu putea să ajungă. Malko supraveghea mâinile chinezului.

Treceau printr-o vale întinsă. Khun Sa arătă cu mâna niște creste, aliniate la câțiva kilometri în dreapta lor.

– Iată teritoriul Shan! anunță el.

Se apropiau. Acum solul era plat, dar drumeagul șerpuia fără încetare. Brusc, farurile luminară un panou indicator mare în thailandeză. Drumeagul se scinda în două direcții. În dreapta era închis de o palisadă de lemn, pe care se aflau câteva tăblițe. La mijloc se înălța o mică colină în vârful căreia se vedeau locuințe cufundate în beznă. La stânga, drumeagul cobora spre vale. Khun Sa dădu un ordin în chineză și Khun Koi frână, lăsând motorul să meargă.

– Am ajuns, anunță chinezul.

Malko privi în jurul lui. Nu era deloc liniștit. În jungla aceea deasă putea să se ascundă un întreg regiment.

– Unde sunt? întrebă el.

– Să semnalizeze de trei ori cu farurile.

Khun Koi semnaliză. În spatele palisadei se aprinseră imediat alte faruri. Vehiculul era oprit în umbra colinei. Khun Sa se întoarse spre Malko.

– Sunt acolo.

– Cum vor ajunge aici? Drumul e închis.

– Pe jos. Eu voi pleca înapoi cu ei.

– Stai puțin. Spune-i lui Khun Koi că voi conduce eu.

Thailandezul nu avu nimic împotrivă și Malko ocoli mașina ca să se instaleze la volan. După care, întoarse Toyota cu fața

la pantă, apoi aprinse toate farurile, care luminară o camionetă. Una singură. Malko manevră reflectorul mobil instalat pe acoperișul cabinei și baleie toată zona.

Precauție nesigură. Oameni înarmați s-ar fi putut ascunde foarte bine în pădure. Dar nu exista decât un singur vehicul.

Prudent, Khun Koi se trăsese în umbră și nu mai putea fi văzut. Malko stinse reflectorul, luă pușca de asalt și sări jos.

– Vrei să-i spui omului tău să-l elibereze pe prizonier? îi zise Malko lui Khun Sa. Și să aprindă farurile.

Khun Sa coborî și el din cabină și strigă ceva cu mâinile pâlnie la gură. Malko ar fi vrut să fie mai bătrân cu o oră...

Una dintre portierele Toyotei se deschise și din ea coborî un bărbat, slab și destul de mic de statură. Cu un mers nesigur, prizonierul se îndreptă spre barieră și începu s-o escaladeze fără dificultate.

– Khun Sa îi zise lui Malko:

– Acum te părăsesc.

– Stai puțin!

Atâta vreme cât Khun Sa era lângă el, nu risca să fie doborât de rafala unei arme ascunse. Firește, era o protecție pe termen foarte scurt. Tăcerea nopții și pustietatea din jurul lor erau apăsătoare. Malko strigă:

– Matt Grit!

– *Yes. That's me!* strigă americanul.

Matt Grit se lăsă să cadă greoi pe sol, și Malko crezu că nu va putea să se mai ridice. Dar se ridică, mai întâi în patru labe și alergă șchiopătând! Malko fu frapat de fața descărnată, ochii înfundați în orbite și trupul scheletic. O barbă căruntă îi năpădise fața. Americanul se opri brusc văzându-l pe Khun Sa.

– Ce caută aici... Acest ticălos oribil!

– Am încheiat o înțelegere, îi explică Malko. Pentru eliberarea ta. Urcă în camionetă să plecăm. Repede.

Americanul urcă în cabină fără să insiste, de parcă toți dracii ar fi fost pe urmele lui. Malko îi aruncă lui Khun Sa o privire scârbită și nu se putu abține să nu remarce:

– S-ar părea că nu a păsrat o amintire plăcută despre ospitalitatea ta...

Khun Sa nu răspunse. Tensiunea era din ce în ce mai mare. Lui Malko îi venea greu să-i spună să plece: era ultima

lui garanție. Degeaba scrutase jungla, totul era calm. Arătă cu mâna spre clădirile de pe vârful colinei.

– Acolo e postul BPP?

– Da, dar noaptea nu stau niciodată acolo, răspunse Khun Sa.

Se măsurară din priviri câteva secunde. Deodată, Malko își dădu seama că Khun Koi dispăruse!

– Khun Koi!

Nu primi nici un răspuns. Nu avu timp să-și pună prea multe întrebări. Dinspre colină răsună o detunătură. Khun Sa se învârti în loc și căzu la pământ. Se agită câteva secunde, apoi se ridică în patru labe. Mâna i se îndreptă spre arma de la centură și mârâi furios. Glonțul tras asupra lui lovise pistolul cu mâner de fildeș, smulgându-l din toc.

Chinezul făcu un salt refugiindu-se în umbra vehiculului. Malko îi întâlni privirea și văzu că îi era frică.

Preț de o fracțiune de secundă, Malko fu stăpânit de o tentație nebună: să se întoarcă cu Matt Grit *și* cu generalul Khun Sa! Dar o respinse imediat. Un om de onoare trebuie să-și țină întotdeauna cuvântul. Chiar și față de Khun Sa. Îndreptă arma de asalat în direcția de unde venise împușcătura și strigă din toate puterile:

– Khun Koi, nu mai trage!

Nici un răspuns! Malko clocotea de furie. Nu putea să-l lase pe acel sângeros vânător de recompense să provoace eșuarea misiunii sale în ultimul moment. Cu siguranță că soldatul lui Khun Sa avea un aparat de emisie-recepție sau un telefon mobil. Malko ținti cu aproximație zona de unde pornise împușcătura și trase o rafală scurtă. Auzi un geamăt înăbușit și nu mai trase. Urcă în cabină, baleie colina cu reflectorul mobil și descoperi un corp lungit la pământ spre care se îndreptă. Khun Sa se repezi în spatele lui la reflector și își găsi revolverul. Ajunseră amândoi aproape în același timp lângă rănit. Khun Koi se strâmba de durere, cu mâinile pe abdomen. Fără să-l bage în seamă pe Malko, Khun Sa se aplecă spre el. Desfăcu cu calm nasturii cămășii lui Khun Koi, de parcă ar fi vrut să examineze rana. Apoi scoase revolverul și se întoarse spre Malko cu arma în mână. Ochii lui mici și negri străluceau de ură.

– Omul acesta a vrut să mă omoare, zise el. Îmi aparține.

Fără să aștepte răspunsul lui Malko, chinezul așează țeava revolverului lângă prima dintre cele nouă amulete și apăsă pe trăgaci. Detunătura fu de-a dreptul asurzitoare. Khun Koi deschise gura și corpul său fu scuturat de un spasm violent. Khun Sa țintea deja a doua amuletă. Așchii de aur țâșniră în toate părțile și glonțul intră între coaste. Khun Koi abia dacă mai reacționă... Khun Sa continuă... până la a noua amuletă. Khun Koi murise de mult. Chinezul se ridică cu o grimasă ciudată pe față.

– În felul ăsta, nici un *phi* nu-l va răzbuna.

Chiar și el era superstițios! Puse arma în toc.

– Pleacă, zise el. Mi-ai salvat viața, nimic nu ți se va întâmpla pe drum. Dar dacă o să-mi mai ieși încă o dată în cale, o să-ți tai capul.

Malko privi jungla de nepătruns din jurul lui. Pentru prima dată era convins că generalul spunea adevărul.

– Ai pregătit o capcană? întrebă el.

Khun Sa nu răspunse. Îi arătă drumeagul care cobora spre sud.

– Du-te. N-ai cum să te rătăcești.

Apoi se întoarse și se îndreptă spre palisadă. Malko se afla deja la volanul camionetei. Matt Grit se ghemuise, terorizat. Scoase un fel de strigăt când Malko demară și porni pe pantă în jos.

– Nu-mi vine să cred! bâigui el. În dimineața asta trebuia să mă omoare. Într-un mod oribil.

Americanul îi explică lui Malko soarta pe care i-o rezervase Khun Sa. Malko începea să regrete gestul său cavaleresc. Regretele se risipiră când, după cinci sute de metri, farurile mașinii sale luminară o coloană de oameni înarmați care urcau pe drumeagul pe care el cobora. Pe uniformele lor se vedea ecusonul MTA. Toți se prefăcură că nu observă camioneta.

În ciuda zdruncinăturilor, Matt Grit era pe cale să aţipească, doborât de oboseală.

Malko profită de o porțiune de drum netedă și se uită la cer prin parbriz. Norii se adunau dinspre vest și stelele dispăreau în spatele lor una câte una, făcând peisajul și mai sinistru. Se

simțea vlăguit și conducea ca un automat. Regăsirea Virginiei va fi o compensație agreabilă. Câștigase pariul lui nebunesc, dar cu ce preț...

Probabil că acum Khun Sa ajunsese deja la Ho-mong și medita la eșecul lui. Niciodată n-ar fi crezut că cineva ar fi putut să-i smulgă victima.

Matt Grit alunecă și se lovi de umărul lui Malko. Americanul gemea și vorbea în somn.

Deodată, roțile camionetei atinseră asfaltul; ajunseseră pe șosea.

* * *

Malko citea *The Nation*, instalat lângă piscina de la *Westin.* Trecuseră două zile. Părea că nimeni nu-și dăduse seama că celebrul Khun Sa se apropiase atât de mult de Chiangmai... Matt Grit plecase spre Bangkok împreună cu Mike Herald care îi lăsase lui Malko mașina lui reparată. Iar Malko își destindea nervii făcând dragoste, în reprize mari, cu Virginia, care nu mai avea deloc chef să se întoarcă în acel *guest house* fără apă caldă. Asta îi înzecea capacitățile amoroase...

Un *boy* veni la el, aducându-i un pachețel. Malko nu se neliniști. Era prea mic ca să fie un pachet-capcană.

– Cineva v-a adus asta, domnule Linge.

Malko deschise pachețelul. Înăuntru era o brățară foarte frumoasă din aur, încrustată cu diamante și rubine. Își zise că cea mai mare victimă a acestei aventuri era Yu Niang, care nu va mai crede niciodată în sinceritatea vreunui bărbat.